

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\K\Kessler Leo\Normandie-SS utoci-Leo  
Kessler.PDB

PDB Name: operace glenn mille.txt  
Creator ID: REAd  
PDB Type: TEXT  
Version: 0  
Unique ID Seed: 0  
Creation Date: 12.8.2008  
Modification Date: 12.8.2008  
Last Backup Date: 1.1.1970  
Modification Number: 0

PRAHA 2008

OPERACE GLENN MILLER

Přeložil:

RADEK PAVLÍK

Leo Kessler: Operace Glenn Miller Vydání první.

Copyright © 2001 by Leo Kessler

Published by arrangement with Severn House Publishers Ltd. All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Izraelská 6, Praha 10, [www.baroneb](http://www.baroneb)

v roce 2008 jako svou 1319. publikaci.

Přeloženo z anglického originálu Operation Glenn Miller

vydaného nakladatelstvím Severn House Publishers Ltd., Surrey v roce 2

Český překlad © 2008 Radek Pavlík.

Přebal a vazba © 2008 Ricardo a Baronet.

Ilustrace na přebalu © 2008 Martin Vančát.

Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3.

Tisk a vazba: FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

ISBN 978-80-7384-095-2

BARONET Praha 2008

Leo Kessler

OPERACE GLENN MILLER

Z historie pluku SS Wotan

Vedle dopisů z domova významně pomáhal k udržování morálky také orchestr letectva s Glennem Millerem.

generál Jimmy Doolittle vrchní velitel 8. americké letecké armády

ve Velké Británii

Jestli neudělali chybu zpravodajci, tak potom kdo?

sir Kenneth Strong náčelník zpravodajské služby generála Eisenhowera

Glenn Miller von der SS ermordet?

Welt am Sonntag 1998

AUTORSKÁ POZNÁMKA

V neděli 24. prosince 1944 v sedm hodin večer oznámilo vrchní spojenecké velitelství v Paříži překvapivou zprávu:

Major Alton Glenn Miller, dirigent slavného orchestru amerického letectva, jenž koncertoval v Paříži, zmizel během letu

z Anglie do Paříže. Letadlo, v němž cestoval, odstartovala z Anglie 15. prosince a od té doby po něm nebyly nalezeny

žádné stopy. Major Miller, jeden z nejvýznamnějších kapelníků ve Spojených státech, žil s manželkou v Tenaflly ve

státě New Jersey. Ve zmizelém letadle nebyl s majorem Millerem nikdo z jeho orchestru.

Zpráva, že se ztratil Glenn Miller, filmová hvězda a v tom roce možná nejpopulárnější hudebník svobodného světa, zapůsobila jako bomba. Co se stalo?

Brzy po onom zasněženém Štědrém dnu, chvíli před rozhlasovým přenosem koncertu Millerova swing bandu do Spojených států z pařížské Olym-pie, americké vojenské úřady na kontinentu údajně zveřejnily další podrobnosti o tom, co se stalo. Glenn Miller pravděpodobně odletěl 15. prosince v malém osobním letadle Norseman z nouzového válečného letiště ve Twinwood Farm. Letoun pilotoval mladý americký podporučík nejistě britského původu. Cílem letu mělo být letiště Orly u Paříže. Mil-

ler cestoval na vrchní velitelství spojeneckých sil, kde chtěl naplánovat koncert svého orchestru, jenž zůstal v Británii a měl odletět, až budou dohodnuty podrobnosti. Norseman ale do cíle nedoletěl. Podle oficiálních prohlášení a článků z dobových novin se letadlo velmi pravděpodobně - ve špatném počasí, v mlze a dešti - odchýlilo od kursu. Pravděpodobně se pak zřítilo do kanálu La Manche. Žádná z pátracích akcí nenašla po letadle ani majoru Millerovi jedinou stopu.

Tím případ skončil. Koneckonců Glenn Miller byl velice slavný showman. Eisenhower právě v sněhem pokrytých Ardenách sváděl největší bitvu své kariéry, již se účastnilo před dva miliony vojáků — bitvu o výběžek. A přesto se i v této situaci, již někteří historikové nazývají „americkým Gettysburgem dvacátého století“, Eisenhower o Millerův osud

zajímal. Ale podle toho, co víme teď, chtěl Ike podrobnosti o Millerově zmizení utulovat.

Sedm dnů po zmizení norsemana napsal Eisenhower generálu Davisovi, příslušníkovi svého štábu, aby poslal na ministerstvo války ve Washingtonu hlášení o ztrátách, a označil Millera za „nezvěstného“. Generál Davis to však udělal až za dva dny, na Štědrý den. A stejně tak, teprve po dvou dnech, nařídil Eisenhower důkladně prohledat všechna místa v Kanálu, kde by se norseman pravděpodobně mohl ztížit. Obdobně se dělo i s tiskovým prohlášením; Eisenhower nařídil zprávu zadržet a zveřejnit ji později. Ale nejpádňější důkaz a nejpodezřelejší okolnost, již si navíc Eisenhower mohl zjistit jediným telefonátem, se nalézá v denních záznamech letiště Twinwood Farm, na listu č. 540, z pátku 15. prosince 1944. Stojí tam: „DNES SE NELÉTÁ. LETIŠTĚ UZAVŘENO.“

Pokud tedy major Glenn Miller se svým mladým pilotem onoho zamačeného, šedivého pátku z polního letiště Twinwood Farm neodletěli, co se s nimi stalo? Jaký byl osud umělce, jehož hudba se dodnes hraje téměř každý den, i po více než šedesáti letech od jeho zmizení?

Od onoho prosincového oznámení, které neschválil nikdo jiný než sám Eisenhower, budoucí prezident Spojených států, se objevily doslova zástupy badatelů - mezi nimi i šílenců -, kteří se pokoušeli záhadu zmizení Glenna Millera rozluštit. Na toto téma vznikl nejméně deset knih. Téměř každý rok se v novinách objeví nějaká „ohromující nová teorie“. Dokonce i autor píšící pro jeden z nejvýznamnějších zpravodajských kanálů na světě chystá dokumentární film, jenž — přirozeně — odhalí vše.

A jaké teorie za ta léta vznikly! Millerův norse-man byl zasažen bombami perutě bombardovacího velitelství RAF; onoho pátku odhazovala bomby nad Kanálem po neuskutečněném náletu na Říši a letci si bohužel nevšimli Millerova lehkého letadla pod sebou... Miller měl prsty v pařížském černém trhu... Dostali ho gangsteři, zabili ho a jeho těla se zbavili u klubu Sphinx ve vykřičené čtvrti francouzského hlavního města. A to se samozřejmě utulalo... Zapletl se do události, po níž zůstal strašlivě znetvořený a pomatený; pod falešným jménem byl lodí dopraven do USA a tam zemřel v blázninci... Miller se zapletl do zločinného spiknutí, připraveného americkou tajnou organizací OSS, předchůdkyní CIA, a za to zaplatil nejvyšší cenu. Co bylo dál? Jeho spis byl pozmeněn a Národní bezpečnostní agentura jej stále drží v utajení... A tak dál a tak dále.

Co se tedy stalo majoru Glennu Millerovi, jehož nahrávky písní „In the Mood“ a „Little Brown Jug“ ztělesňují pro miliony lidí na celém světě, starých i mladých, druhou světovou válku? Objevila se zpráva, že naposled byl Miller spatřen ve čtvrtek 14. prosince odpoledne před klubem Milroy v londýnské čtvrti Mayfair. Toto je skromný a možná i definitivní pokus o sdělení pravdy.

L. Kessler, Luxembourg, prosinec 2000

Kniha první

SPIKNUTÍ

„Wer mit den Teufel isst, braucht einen langen Löffel.“

německé přísloví

BERLÍN - KRVAVÁ LÁZEŇ 20. července 1944

KAPITOLA I

„Chtěl bys mi ho tam strčit, Kuno, až dopijeme čaj?“ zeptala se hraběnka von Sommerfeld tím svým chladným, pruským způsobem. „Je to už tak dlouho. Opravdu už bych nutně potřebovala pořádné číslo.“ Na zdůraznění svých slov otřela nohy v černých hedvábných punčochách o stehno Kuna von Dodenburg a nenápadně, ale svůdně se usmála.

Obersturmbannführer von Dodenburg, donedávna velitel úderního pluku SS Wotan, se na Kláru von Sommerfeld podíval s mírným překvapením. Pamatoval si ji z dob před válkou, z obrovského rodinného panství ve Východním Prusku. Pamatoval si tu opálenou holku, která chodila bosky do místní Volksschule. Jak stydlivá tehdy byla! Dokonce odmítala hrát si „na doktora“, přestože všechny ostatní nedospělé hraběnky a baronesy velmi ochotně stahovaly kalhotky a malým klukům se nabízely jako pacientky. Teď, elegantní v černých vdovských šatech, když její manžel možná ještě ani neležel v hrobě kdesi na nějakém bohem zapomenutém bojišti v Polsku, ho vyzývala, aby s ní šel nahoru do apartmá v berlínském hotelu Adlon a vykonal tam s ní to, co tak přímočaře označila jako „pořádné číslo“.

„Copak?“ dodala a usrkla si ersatz čaje z míšeňského porcelánu, „Copak ty jsi za poslední roky už ztratil chuť na německé ženy?“ Svýma ledově chladnými, modrými očima se na něj dívala přes okraj šálku a říkala si přitom, že navzdory té ztrhané, bo-

jem ošlehané tváři, je Kuno pořád stejně pohledný jako býval. Možná ještě víc. Představovala si, že v posteli bude mužný a řízný jako břitva. Při té myšlence se mírně zachvěla a její nádherná ňadra se pod tenoučkým černým hedvábím jejích šatů zavlnila. Hans-Albert, její zesnulý a neoplákaný manžel, z ní vždy jen serval šaty a vrazil ho do ní, zepředu nebo zezadu, aniž ho jen na chvíli napadlo, jestli také ona netouží pocítit uspokojení. Kuno von Dodenburg bude určitě jiný. Nadutý, to ano, ale jistě bude znát všechny důležité triky.

Hotel Adlon se začínal plnit. Nikoho nezajímalo, že Říše mele z posledního, že marně odráží nepřítele už téměř na svých hranicích, západních i východních. Luxusní restaurace berlínského hotelu se v době odpoledního čaje vždy zaplnila. Samozřejmě každý, kdo v hlavním městě něco znamenal, se chtěl nechat v Adlonu vidět.

Von Dodenburg si odfrkl. To, co viděl, se mu nelíbilo. Tlustí generálové se širokými červenými lam-pasy na nohavicích svých elegantních uniforem, v doprovodu svých mladičkových milenek, oblečených do francouzské módy. Namyšlení obchodníci — tuční a umaštění —, valící se za novým kšeftem, „Zlatí bažanti“, břichatí partajní předáci v hnědých uniformách pokrytých zlatými prýmkami, také se sotva dospělými konkubínami, sekýrující číšníci mocí, svěcenou jim chybně pojmenovanou Německou dělnickou stranou. A „bačkoráři“ na frontě zatím hynuli jako mouchy.

„Klaro,“ začal, „musíš si uvědomit, proč jsem tady. Nikoli kvůli rozkoši. Wotan zoufale potřebuje posily. Na západě strašlivě krvácíme. Regiment potřebuje těla...“ Náhle umklkl a trochu zalapal po dechu. Hraběnka totiž volnou rukou

sáhla pod stůl a začala šátrat v jeho poklopce. „Klaro!”

Ušklíbala se tím svým tvrdým úsměvem, jako kdy-

by se musela přemáhat: „Kašli na válku, Kuno,” řekla a jazykem si provokativně olízla růžové rty. „Co na tom záleží? Stejně je už pozdě.” Otrásla se a její malé, hrotité prsy se pod černým hedvábím znovu zavlnily. „Na smrt jsi příliš mladý. Já také. Jak se říká — mír bude strašlivý, proto si vychutnejme válku.” Její obratné prstíky rozepjaly Kunův poklopec, vnikly dovnitř a začaly laskat jeho pyj. Navzdory tomuto místu i své náladě cítil, že mu tvrdne. Také ona si té změny všimla a měkce se zeptala: „Tak co, Kuno, není to lepší než si dělat starosti s tou pitomou frontou? Jestli potřebuješ těla, jsem víc než ochotná nabídnout ti své.” Při těch slovech jeho pyj silně stiskla.

„Kláro,” začal znovu, ale i tentokrát ho svižně utřásla. „Nahore mám láhev vína s bublinkami. Já věděla, že nebudeš protestovat. Řekla jsem číšníkovi, aby ji dal chladit, ještě než jsi přišel. Teď už bude hezky studená. Víno je francouzské, žádný ten německý sekt, ty zdejší patoky.” Ještě několikrát, teď už velmi jemně, přejela po jeho již zcela tvrdém pyji. Náléhavost z jejího hlasu zmizela. Už byl její. Už věděla, že bude mít, co chce. „Dej mi jen hodinku, jen do koktejlu, a pak si můžeš táhnout do té své idiotské války.” Potom povzddechla a stáhla ruku.

Spěšně a s pocitem, že je úplně rudý, protože snad všichni v přeplněném bílo-zlatém čajovém salonku Adlonu museli vědět, co mu ta hezounká válečná vdovička v těch elegantních černých šatech a klobouku — dokonce i se závojičkem — dělala pod stolem, si von Dodenburg zapnul poklopec.

K jeho zklamání Klárin úšklebek zesílil. Naklonila se k němu a chraplavě zašeptala, s očima velmi zlověstně planoucíma: „Moc tam toho nádherného ptáčka neschovávej. Nerada bych, aby se mi pomačkal. Půjdemte tedy?” Dopila svůj čaj bez mléka; dokonce už i v Adlonu došly přiděly. Pak pronesla trochu zvýšeným hlasem: „Nuže, můj drahý Kuno, myslíš, že by ses dokázal vybelhat nahoru a na tu svou mizernou válku zapomenout?”

Ale nebylo jim přáno. Právě ve chvíli, kdy na talířek odložila šálek z jemného míšeňského porcelánu, rozburácely se kovovým hlasem ampliony, umístěné dokonce i uvnitř Adlonu: „Achtung, Achtung!” zavelel hrubý hlas, „Hier spricht der Reichsführer für Propaganda und Volksaufklärung Herr Doktor Goebbels.”

Všichni hosté v přeplněném elegantním sále najednou, jako na povel zmlkli.

Dokonce ani generálové z hlavního štábu a vypasení, zpujní partajní předáci nepokračovali v hovoru o „jedovatém trpaslíkovi”, jak se říkalo nedorostlému ministrovi propagandy s koňskou nohou. „To zase budou ty jeho posrané kecy,” zaklela Klára von Sommerfeld a také zmlkla.

„Volksgenossen,” ozval se z tlampačů rezavý Go-ebbelsův porýnský přízvuk, trochu zkreslený, ale stále průbojný a účinný jako vždy. „Dnes ve dvanáct hodin a čtyřicet minut byl spáchán podlý útok na život našeho milovaného Führera Adolfa Hitlera.”

Všichni v tom nadutém, samolibém davu naráz hekli, jako kdyby jim někdo do jejich společného břicha vnořil ostrou čepel. Dokonce i Klára zbledla. Někde se ozvalo zařinčení, to asi číšník upustil táč s nádobím. Všichni hleděli před sebe. Oznámení bylo příliš šokující, všechny zmrazilo.

„Ale jako vždy,” pokračoval Goebbels (jako zkušený řečník a štváč vždy přesně věděl, kde nechat pauzičku, pro maximální efekt), „i tentokrát našeho drahého Führera před tímto zbabělým, zrádným činem ochránila božská prozřetelnost. Adolf Hitler je mírně otrěsen. Ale žije!” Jeho hlas se vzepjal a posluchači okamžitě zareagovali, přesně tak, jak to neviditelný řečník očekával. Rozpoutal se bouřlivý, zuřivý potlesk. Lidé vykřikovali: „Díky bohu!” Tlustá žena s modro-stříbrně emailovaným křížem zaslou-

žilé matky, zavěšeným pod mohutným voletem na tučném krku, začala vzlykat. Dokonce i Kuno von Dodenburg, jenž se už dávno rozloučil se stranou a jejími zkaženými předáky, pocítil náhle v útrokách mírné napětí.

„Perfidní stvůry, s nej větší pravděpodobností pracující pro naše nepřátele, židovské anglo-americké plutokraty, vedení tím starým opilcem Churchilllem a židovským mrzákem Rooseveltem, umístili do Führerova vrchního velitelství, v těsné blízkosti bojující fronty, bombu.”

Kuno se mohl slovům „v těsné blízkosti bojující fronty” jen usmát. Führerovo velitelství v Rastenbur-gu leželo ve skutečnosti stovky kilometrů za frontou. Ale neudělal to. Tou naprosto nečekanou událostí byl zcela šokován.

„Několik nejbližších Führerových soudruhů výbuch bomby vážně zranil. Ale již v této chvíli probíhá odplata, soukmenovci. Čtyři hlavní zrádci již byli zastřeleni. A bude jich víc. Vykořeníme toto zlo bez sebemenšího zaváhání.

Soukmenovci, budu rád, když se ke mně nyní přidáte a pošlete našemu milovanému Führerovi svou nejvřelejší vzpomínku a ujistíte ho o své nehynoucí věrnosti a o tom, že není mezi námi jediného muže, ženy a dítěte, kteří by za něj okamžitě nepoložili život. Volksgenossen... Heil Hitler! Sieg heil!”

Když se z amplionu ozvala státní hymna, hraná vojenskou kapelou s dunivými bubny a ječícími žes-těmi, celý sál povstal, zvedl pravice a zahulákal amplionu v odpověď: „Heil Hitler! Sieg heil!”

Goebbelsův hlas se utopil v hudbě. Když halasně ječení hymny ustalo, ozval se jiný, mnohem rezavější hlas. Neznámý mluvčí s vojenskou precizností vyště-kával: „Dnes ve dvacet dvě hodiny a nula nula minut začíná zákaz vycházení.

Všechny civilní a vojenské osoby opustí ulice s výjimkou těch, které mají zvláš-

ní povolení. Poslech zahraničního rozhlasu se bude trestat smrtí...” Rozkazy pokračovaly dál a dál, všechny se nějak týkaly vážné krize, do níž se Říše ponořila po pokusu o atentát na Hitlera. Omráčený a spletený Kuno von Dodenburg spíše jen mimoděk zachytil jeden z rozkazů: „Všichni důstojníci zbraní SS od hodnosti kapitána výše se budou okamžitě a bez odkladu hlásit v úřadovně Jagdkommando Skorzeny v Berlíně.”

Klara pohlédla na von Dodenburga. Instinktivně mu stiskla jeho suchou, pevnou dlaň. „Nechod,” pronesla hlubokým hlasem „Víš snad, kdo to je. Skorzeny!”

Kuno von Dodenburg toho hřmotného vídeňského obra znal. I jeho zjizvenou tvář, která vypadala jako by se na ní podepsal nějaký šílený řezník. Skorzeny byl velitelem speciálního oddílu SS, rozený zabiják a dobrodruh, jenž se nezastavil před ničím. Nesmírně nebezpečný člověk.

„Nechá tě zabít," řekla Klara úpěnlivě s rukou před ústy, jako kdyby se na ni právě v této chvíli díval některý ze Skorzeného jednotky. „Nikdo neví, že jsi tady. Jak by mohli? Pustili tě z fronty. Zůstaň se mnou. Schováme se tady. Udělám všechno, co budeš chtít... v posteli i jinde." Naklonila se k němu a do pravého ucha mu špitala všelijaké oplzlosti. „To všechno se mnou můžeš dělat." V jejím hlasu se náhle ozvala jakási pomatená naléhavost: „Můžeš mě šoustat zepředu, zezadu, shora i zdola, ze všech stran, jestli chceš. Cokoli a jakkoli. Mně už je všechno jedno." Její prosby ale slábly, až ustaly zcela. Byly k ničemu, neboť Kuno už vyprostil svou dlaň ze sevření její ruky, sice něžně, ale neúprosně.

Stála tam, ramena svěšená náhlým zklamáním. Věděla, že ho už nikdy neuvidí. Kuno von Dodenburg už jí „ho tam nikdy nestrčí".

Achtung, Achtung!" burácelo dosud z tlampačů, když jako by omráčen vyšel z hotelu Adlon. „Alle Offiziere der Waffen SS werden sich sofort melden!" Kuno automaticky odpověděl na vojenský pozdrav staříkého portýra v parádní uniformě, v níž vypadal jako poněkud zchudlý polní maršál. Červencová obloha nad ním se měnila. Rudě žhnoucí sluneční koule zmizela za černým mrakem. Brzy přijde bouře.

Bylo 20. července 1944. Svět se tohoto dne změnil. Pro Německo už nebylo cesty zpět. Obersturmbannführer von Dodenburg automaticky srovnal ramena a natáhl krok. Vykračoval si znovu stejně pyšně jako tehdy, když parádním krokem měřil tutéž berlínskou ulici v čele svých mladých, plavovlasých obrů. Ale ani Kuno von Dodenburg už se neměl kam vrátit.

V této chvíli jako by se naplnilo ono smrtící heslo úderného pluku SS Wotan: „Pochoduj, nebo zhebni!"

## KAPITOLA 2

V berlínské nemocnici Le Charité bylo živo.

K noční obloze svištěly světlice. Znovu a znovu vybuchovaly v jasné červených záblescích. Všude, navzdory zatemnění, se svítilo. Ranění vojáci v modrobíle pruhovaných pyžamech se vykláněli z oken, divoce pokřikovali, mávali ukradenými láhvemi lékařského líhu a řvali: „Je po válce!" Dokonce i ponížení, napůl vyhladovělí ruští zajatci, kteří sloužili jako zdravotníci, se k nim přidali svým „Vojna kaput!"

Dole na dvoře se k bráně hnala vrchní sestra Edeltraut, asi šedesátiletá, se sukní vyhrnutou nad svá hubená lýtka. Pronásledoval ji beznohý invalida na vozíku. Edeltraut zoufale křičela. „Pomoc, pomoc, chce mě znásilnit! Chce mě znásilnit!" Opilí strážní přitom povzbuzovali raněného vojáka výkřiky, které se nesly nad zmateným povykem: „Přidej, Franz! My ti s tou starou krávou pomůžeme. Jen jí dej do těla, a pořádně, kovboji!"

Samozřejmě i četař Schulze a jeho starý kamarád Matz byli opilí. Ale ne moc. Tihle dva „staří psi" z úderného pluku SS Wotan si dobře hlídali svou jedinečnou příležitost. Takové bláznivé situace byly jak dělané pro tyto dva ničemy. Právě teď se se svou náhodně sebranou partou připravovali na to, čemu Matz, jenž si odepnul dřevěnou nohu a hodil si ji přes rameno, přičemž z nočníku popíjel pivo, říkal „velká rána". Tahle slova si Schulze chvíli s hihňá-ním opakoval a pak uvážlivě nadzvedl pravé stehno.

Vzápětí se uprdl tím svým nemuzikálním způsobem, jímž si vysloužil proslulost a obdiv mezi všemi poddůstojníky SS a jenž donutil pár jeho společníků k lapání po dechu jako v beznadějném astmatickém záchvatu. Pak oznámil: „Kamarádi, starý Adolf je na prkně, válka skončila a teď nastal čas těch starých, ořískaných bačkorám, nezdá se vám?"

Místnost zaplnilo souhlasné mručení raněných vojáků, kromě Jednokulčáka, jenž sáhl pod plechový ochranný kryt na svém raněném moudří a zasténal: „Schulzi, musíš tak hrozně řvát, člověče? Úplně se mi z toho roztřásla ta jediná kulka, co mi zbyla." Zašklebil se, jako by se ho zmocnila náhlá bolest.

Četař Schulze jako obvykle neprojevil žádné pochopení pro slabost jiných. Jednokulčáka sjel pohrdavým pohledem: „Nech si ty hloupé kecy a vzpamatuj se." Zasmál se. „Podle toho, jak jsem to tvoje ubohé nádobičko viděl, odhaduji, že se ti nevzpamatuje hodně dlouho, jestli vůbec!" A svou pěstí, která vypadala jako lopatka bagru, učinil jednoznačné obscénní gesto.

Ostatní se přidali a Nosáč — kterému ruská trhává střela urazila nos před Varšavou — zafřikal a ze dvou děr, které teď zdobily střed jeho sprosté tváře, vyletěl krvavý sopl. „Možná mu dají umělou kouli. Přiši-jou mu ji."

„Já ti se mně zdá taky jednu přišiju, jestli nezavřeš tu svou držku," okřikl ho Schulze. „Tak poslouchejte."

Všichni strnuli. Neuposlechnout rozkaz četaře Schulzeho se nevyplácelo, pokud snad někdo nechtěl přijít o zub. Na dvoře zatím mladší sestry, neuvěřitelně opilé, předváděly k potěše raněných striptýz, zatímco lehčí případy doprovázely jejich vilné kroucení kakofonií lžic a hřebenu. Za jiných okolností by četař Schulze všeho nechal a díval se. Nestává se přece každý den, že by bývalý výkvět Svazu

německých dívek odhaloval své kypré půvaby před prostými vojáky. Ale dnes odolal. Napomenul své posluchače: „Přestaňte jim himlhergot čumět na ty cecky a poslouchejte!" Poslouchali tedy.

„Máme pod zadkem zlatý důl, kamarádi. Všichni určitě víte, že říšská marka je dobrá tak leda na vytření prdele. A těm pitomcům po tom špiritusu, co tu nakradli, už měkne mozek." Zmlkl a dramaticky pozvedl ukazováček, jenž vypadal jako chlupatý párek. Jeho široká tvář triumfálně zazářila v rusém odlesku světlic. „A co je to za zlatý důl?" Na tuto otázku si Schulze vzápětí odpověděl: „Penicilin!" Pak se posluchačům uklonil jako kouzelník, jenž právě vytáhl z klobouku králíčka.

Pomalů, velmi pomalů odkládal Matz nočník, plný mnichovského piva. „A co to je," řekl nejistě, „ten váš pe... penicilin, jestli můžu být tak smělý, pane rotný?"

Schulzeho tahle troufalá otázka od hodnoty nižšího desátníka nepohoršila. Odpověděl na své poměry velmi zdvořile, to znamená, že nezařval z plných plic, jako kdyby stál před bandou hluchých, zcela tupých idiotů: „Ten nejlepší lék na kapavku, který lidstvo zná. Stačí pár injekcí toho previtu do zadnice a přestaneš chcat žiletky. Je to nová zázračná zbraň, Matzi, ty vole starej."

Matz tiše hvízdal ohromením. „A do prdele tmavého," vykřikl. „Tak to je teda věc. Všechny kurvy a a šlápoty by za něco

takového daly majlant. Nebudou muset ani na chvíli ze kšeftu!"

„Exactment, jak se říká u nás," přikývl Schulze, „a jsou jich tisíce, co o to budou mít zájem. A teď našpicujte uši. Naši kluci ve Francii ukořistili celý vagon tohohle penicilinu a ten skončil tady, v Charitě. Na zkouškách. Samozřejmě, že felčáři ho hned začali krást. Vypadá to, že půlka zdejších doktorů nachytala pěknou muziku," dodal opovržlivě. „Ale žádný strach, ještě toho zbyla hromada. A, kamarádi, my si pro něj dojdeme. Teď, když válka skončila, taky se můžeme postarat o nějakou tu válečnou penzi. A zvlášť vy, vy stádo ubohých křepelů."

„Komu říkáš křepelové," namítl Matz. Právě si spěšně připínal dřevěnou nohu — chystal se do akce.

Schulze jeho dotaz přešel. „Takže," zavelel, „všichni za rotným. Ten ví, kde je to schované. Los!" Schulze vedl svou skupinku do budovy, cestou se jen na chvíličku se zastavil, aby si sáhl na mohutné prsy jedné z opilých sester, které se, teď už úplně nahé, potácely po dvoře.

Jediným prudkým úderem své velké holinky vyrazil dveře, na nichž se skvěla cedule: „Z rozkazu velitele nemocnice PŘÍSNÝ ZÁKAZ VSTUPU NEPOVOLANÝCH OSOB". Dveře se rozštíply, jako by byly spleené ze sirek. Před jejich zraky se tyčila hora beden, plných nového zázračného léku, jak to nazval Schulze. Na všech bylo přes šablonu napsáno „Zdravotní sbor armády U.S.A. Uchovávat v chladu."

Nikdo z nich neuměl anglicky, ale americké armádní písmo poznali hned. Jednokulčák tiše hvízdal a řekl: „Amíci asi mají často kapelu a syfla, co?"

Při tomto pohledu Schulze zaryčel radostí a zvolal: „Amíci radši pracují, než bojují. A američtí židé jsou mazaný, ne jako my, blbí Němci. Ale to je jedno, kamarádi, jdeme na věc. Berte to!" S tušením radostí, které mu lék přinese v příštích dnech, si za-mnul své obrovské pracky. Pak pokročil a sáhl po jedné z beden. Ale už se jí nedotkl.

Za zády se totiž ozval Schulzemu i ostatním známý hlas, který klidným a poněkud namyšleným tónem pronesl: „Rotný Schulze, Matzi a vy ostatní darebáci, dejte ty své zlodějské ruce od těch beden."

Jako na povel se otočili a postavili se do pozoru.

„To je starej..." vydechl Matz a vzápětí zmlkl, když mu Obersturmbannführer von Dodenburg, poněkud unavený, ale přesto v plné pohotovosti, věnoval krátký úsměv a slova. „Ano, starej, desátníku Matzi." Rozhlédl se po jejich překvapených tvářích: „To je k neuvěření, co vy jste za spolek. Člověk vás ani na chvíli nemůže pustit s očí. Hned běžíte někam něco šlohnout. Jste ostuda zbraní SS a poddůstojnic-kého sboru." Jeho ztrhaná, napjatá tvář se na chvíli uvolnila. „Rád vás vidím. Mám pocit, jako bych se vrátil domů, když zase můžu velet vám, vy ulevjáci a kšeftaři." Jeho úsměv zmizel skoro tak rychle, jako se objevil. „Takže, hoši, měl bych pro vás prácičku."

Přede dvěma hodinami, když ho sluha probudil z mátožného spánku, plného vidin nahé, prostopášné Kláry von Sommerfeld, jež mu jako biblická Salome na stříbrném podnosu nabízela hlavu svého mrtvého manžela — a současně s ní i různé části své anatomie - dostal rozkaz okamžitě se dostavit na velitelství Jagdkommando Waffen SS.

Skorzeny byl ve skutečnosti větší než na novinových fotografiích a v týdenících z roku 1943, kdy z vězení vysoko v horách vysvobodil italského diktátora Mussoliniho. Jizvy, které si odnesl z šermířských soubojů za svých studentských let ve Vídni, vypadaly při pohledu zblízka hlubší. Zdálo se, jako kdyby mu někdo usekl polovinu obličeje a pak ji zase přilátal zpět. Vzhlédl, ale nevstal, přestože Kuno von Dodenburg měl vyšší hodnost. Ale proč by ne, pomyslel si von Dodenburg poněkud cynicky, tenhle velký rakouský domýšlivec je dnes zvyklý stýkat se jenom s hlavouny. „Skorzeny," řekl bez obvyklé vojenské etikety, „volal jste mě."

Skorzeny, jenž jako nižší důstojník sloužil v roce 1941 v Rusku pod von Dodenburgovým velením, ho samozřejmě poznal a zapnul svůj vídeňský šarm, stejně jalový, přelázaný a bezvýznamný jako šlehačka, již si Rakušané kdysi vršili na své kávičky. „Dobře, že jste tady, von Dodenburgu. A snad mohu říci, jak mě těší, že vás znovu vidím, přestože se scházíme za těch určitě nejnejpříjemnějších okolností." Nakonec mu došlo, že by mohl von Dodenburgovi podat ruku. Vytrčil ji před sebe, ale von Dodenburg si jí jakoby nevšiml. Místo toho pronesl se svým strohým přízvukem, jímž uměl mnohé z mladičkových podporučíků vystrašit a doslova přimrazit k zemi: „Kde se střílí?"

Skorzeny si urážky nevšiml. Úsměv ho neopustil, když odpovídal: „V Bendlerstrasse." Mínil tím sídlo německého generálního štábu. „Ti mizerní fricové s monokly, jak jim říká Führer, sešli z cesty a zradili ho. Za tím podlým pokusem o atentát jsou oni."

„Jistě," řekl von Dodenburg, nedávaje na sobě znát sebemenší překvapení, avšak jeho mozek horečně pracoval. On i jeho kamarádi patřili právě k těm „fricům s monokly", aristokratické pruské vojenské kastě. „Můj úkol?"

„Posbíráte všechny ze své jednotky, které zde v Berlíně najdete, včetně nemocnic, starých kasáren ochranné služby v Lichtefelde, rezervního praporu." Skorzeny pokrčil svými zvířecími rameny. „Prostě všude."

„A pak je odvedu do Bendlerstrasse," předběhl von Dodenburg Skorzeného. „Správně."

„A co tam, Skorzeny?" „Dohlédnete na popravu."

Tenhle rozkaz von Dodenburga opravdu zaskočil. „Koho?" podařilo se mu vydechnout.

„Těch bastardů s červenými lampasy, těch generálů, kteří se pokusili zavraždit našeho Führera."

„Generální štáb?"

„Ne všechny, von Dodenburgu. I když nepochybuji, že prsty v tom má určitě celá ta sebranka. Ale některé ještě budeme potřebovat. Bohužel. Dám vám seznam těch, kteří budou zastřeleni."

„A kdo to nařídil?" zeptal se von Dodenburg, když konečně znovu našel hlas. Byl totiž nadmíru zděšen. Ve válce na život a na smrt přece nelze postřílet své nejzkušenější generály a štábní důstojníky.

Skorzeny lhostejně pokrčil rameny: „Záleží na tom? Jsou to přece zrádci, nebo ne?"

Teď, když von Dodenburg stál před neuspořádanou skupinkou příslušníků Wotanu, veteránů zkušených a tvrdých jako kámen, přemýšlel o Skorzeného posledních slovech. Nepotěšila ho. Byl z nich cítit naprostý, stoprocentní

cynismus. Takový snad měl být ten „nový pořádek“, který Třetí říše slibovala zavést v té staré a dekadentní Evropě? Rotný Schulze, obvykle nejvnímavější ze všech mužů, jako by četl ve velitelově zneklidněné mysli, neboť řekl: „Pane?“ „Ano, Schulze?“

„Asi by se mělo jít, pane, je už pozdě.“

„Ano, Schulze,“ odpověděl von Dodenburg, sotva poznáváje svůj vlastní hlas, jenž k němu doléhal jako z veliké dálky. „Máte pravdu, je už pozdě.“ Ale jak je pozdě, to si ten mohutný a věrný poddůstojník s širokou, pijáckou tváří a zlomeným nosem ještě neuměl představit...

### KAPITOLA 3

„Prosím, ne...“ Prosba starého důstojníka skončila v těžkém heknutí. To když mu zdravotník SS brutálně srazil hlavu dozadu a doprovodil to slovy: „Drž tu hlavu pořádně, ty sráči plešatý!“ Von Dodenburg se otřásl.

Na dvoře ministerstva války v Bendlerstrasse znovu popravovali důstojníky. Právě odklidili poslední skupinu. Mrtvá těla naházeli na ložné plochy nákladňáků jako dřevěné klády. Četa důstojníků SS střílela ze samopalů do údajných zrádců. Každou oběť ozařoval kruh ledově modrého světla automobilových reflektorů. Von Dodenburg si řekl, že to, co se tu této noci děje, není pouhá vražda. Je to masakr pruské důstojnické kasty, té třídy, k níž náležel i on, krom toho, že tentokrát stojí na vítězné straně, v řadách SS.

„Podejte mi kurva to šití, krucinál!“ vykřikl vztekle upocený lékař SS v košili s krátkými rukávy. „Jak mám asi toho hajzla zachránit, když tu všichni stojíte jako vocasové, chlapi?“

Třesoucími se prsty navlékl druhý zdravotník nit do zahnuté chirurgické jehly. Von Dodenburg, Schulze a jeho věrný přítel Matz vše sledovali se směsí strachu a úžasu. Holohlavý starý důstojník, jenž sténal ve zvratcích a krvi na podlaze své kanceláře, patřil ke spojařskému odboru ministerstva. Když se generál Fellgiebel, šéf spojařského štábu, zastřelil, Skorzeny nařídil tohoto starce okamžitě zatknout. Proč, to von Dodenburg nevěděl. Ale jakmile pro něj přišli surovci z Prinz Albrechtstrasse, stařec rozkousl kapsli se smrtícím jedem, již měl ukrytou v ústech, v zadním zubu. Teď se lékař, se zády košile mokřými potem, snažil ze všech sil zabránit, aby se mu kyanid dostal do těla a zabil ho.

Schulze zafuněl. Matz vedle něj stál bez hnutí s hrdlem ploché láhve zasunutým do úst. Byl zcela otřesen. Lékař SS vytáhl umírajícímu muži jazyk. A teď jej propichoval jehlou.

„Do prdele,“ hekl Matz, a přitom mu převzácný Kognak z ploché láhve vytékal koutkem ochablých úst. „Co to ten felčar dělá?“

Von Dodenburg neměl na odpověď náladu. To, co se tu té červencové noci dělo, se mu vůbec nelíbilo, jakkoli s vysoce postavenými zrádci účast necítil... tedy jestli to opravdu byli zrádci. Konec konců, nejen že zradili Führera (jenž se o sebe mohl velmi dobře postarat), ale také ty ubohé bačkoráře na frontě. Ty špinavé, napůl vyhladovělé ubožáky, kteří drželi linie proti ivanům, ačkoli byli slabší v poměru jedna ku třem.

Schulze ale odpověděl za něj: „Nemáš oči?“ zavřel k Matzovi. „Chťejí tomu křivákovi přišit jazyk, aby nemohl polykat.“ Také se ošil, když zpocený lékař začal protahovat zakřivenou jehlu s černou nití skrz potažený jazyk. Umírající člověk se přitom kroutil a zmítal na podlaze. „Hele, dej mi loknout té ohnivě vody, Matzi. Dělej! Musím si trochu cvaknout.“ Popadl láhev a lačně si lokl ostrého německého brandy.

Von Dodenburg by nejraději udělal totéž. Ale věděl, že nemůže. Nevypadalo by to dobře.

Za pět minut bylo hotovo a unavený lékař vytahoval střípky kapsle ze starcova krku, zatímco zdravotník ho plácal po obličejí a přitom křičel: „No tak, ty hajzle. Nechtěj mě nasrat, ty zrádče. Prober se. Ještě nejsi mrtvý, dědku. Ještě ne!“

O chvíli později, když Skorzeného muži zastřelili na dvoře poslední skupinu zrádců — mrtví leželi na zakrváceném dláždění jako hromada starých hadrů, páchnoucích, neboť mnozí z nich ve smrtelné agónii vypustili obsah svých střev —, von Dodenburg byl povolán do přechodné Skorzeného kanceláře.

U stolu vprostřed místnosti seděl mrtvý generál. Jakási záhadná přírodní síla ho držela vzpřímeně. Zastřelil se a kulka mu utrhla téměř celý obličej. Někdo zakryl ránu kapesníkem. Ten se ale svezl a odhalil dvě mokvavé jámy, kde dříve bývaly oči. Stále z nich prosakovala krev. Na pohovce v rohu ležela generálova sekretářka v šedé uniformě Blitnzadchen, příslušnic spojové služby. Požila jed, domníval se von Dodenburg, neboť její pohledná tvář byla nateklá krví a měla výrazně červenou barvu. Ve smrtelné agónii se na koženém divanu pravděpodobně zmítala a kroutila, neboť sukně uniformy se jí vyhnula až nad horní okraj punčoch a odhalila ochlupené ohanbí a tím i fakt, že neměla kalhotky. Von Dodenburg, jenž od tohoto nepěkného pohledu rychle odvrátil zrak, nedovedl pochopit, proč asi.

„Pěkný svinčík,“ podotkl Skorzeny, když otevíral další zásuvku. Podlaha kanceláře byla pokryta úředními dokumenty a papíry.

Von Dodenburg nic neřekl a Skorzeny, jenž určitě něco pil — pach alkoholu z něj táhnul i na dálku — proto doplnil: „Nacházíme to, co hledáme.“

„Důkazy o jejich podílu na spiknutí?“ zaslechl von Dodenburg sám sebe. Měl však přitom pocit, jako by někde daleko mluvil někdo cizí.

„Ano, i víc.“ Skorzeny vytáhl stříbrnou kapesní láhev a nabídl ji drsně pohlednému veliteli pluku Wotan. Ten zavrtěl hlavou, a Skorzeny si tedy sám zhluboka zaval toho, co láhev obsahovala. Trochu se otřásl. Pak si svou mohutnou prackou otřel zjizvenou, pokřivenou ústa: „Toho svinstva je víc, nejen pouhý pokus o zavraždění Fuhrera.“

„Co tím myslíte, Skorzeny?“

Skorzeny nebyl nijak opatrný muž. Spíše naopak, povahu měl hlučnou a chvástavou. Teď však naklonil svou mohutnou hlavu ke straně a pomalu si prohlížel von Dodenburga, jako kdyby se sám sebe ptal, zda veliteli pluku SS Wotan může věřit. Jeho pohled von Dodenburga znepokojil. Byla to jen další z potupů různého druhu, které za posledních čtyřicet hodin musel snášet. Stál zde, „starý pes“, boji ošlehaný voják, spěšně povoláný z fronty ve

Francii s rozkazem posílit hroutící se linie všemi „těly“, která v Berlíně může najít, a přitom se musel podílet na obrovské falši a licoměrnosti těchto „pávů z týlu“. „Nuže, Skorzeny,“ pronesl zlobně, „mluvte, neserte se s tím tak!“ V tuto chvíli mu nevadil hrubý vojenský výraz, který pravděpodobně pochytil od proslulého sprostáka Schulzeho.

Skorzeného bledá tvář trochu zčervenala a oči se mu na okamžik zlobně zaleskly. Von Dodenburg tušil, proč tenhle vídeňský obr býval na šermířském planši, s krytem na obličejí a šavlí nad hlavou, obávaným soupeřem. Pak ale zlobný lesk uhasl a Skorzeny řekl: „Většinu těch zrádných svín jsme pochytili, jak víte, von Dodenburgu. Jsou však další. A mnohem nebezpečnější. Ti, o kterých dosud nevíme.“

„Jak to myslíte?“

„Chcete příklad?“ pronesl Skorzeny s náhle patrnou obezřetností a von Dodenburg si na kratičký okamžik pomyslel, že mu asi úplně nevěří. Ale v tomto okamžiku vrcholné krize asi nevěřil nikomu. Tato myšlenka ho přesto rozlítla. „Ano!“ vykřikl téměř.

„Dobrá. Polní maršál von Kluge byl z francouzského bojiště povolán k Fuhrerovi, aby zodpověděl nějaké otázky v této záležitosti.“

Tato informace von Dodenburga překvapila. „Vrchní velitel západní fronty?“ vydechl.

Skorzeny vážně přikývl. „Ano, zrádci jsou, zdá se, všude. V Paříži, v Bruselu... Na všech západních velitelstvích, kde mohou zrazovat naši věc Anglo--Američanům.“

„Myslíte jednání o míru? Opravdu si myslíte, že to má von Kluge v úmyslu, Skorzeny?“

„Ano.“

Venku právě odnášeli starého spojařského důstojníka na dveřích, vysazených ze vstupu do nějaké kanceláře, do čekající sanitky. Zpocený vojenský lékař mu ještě vpichoval do kostnaté paže injekční jehlu, zatímco zdravotník ho neustále pleskal po tváři. Bylo vidět, že se velice snaží, aby zůstal naživu a při vědomí. Otfesený von Dodenburg věděl proč. Proto, aby ho mohli dopravit do mučireň ve sklepe-ních na Prinz Albrechtsrasse číslo 10. „Do prdele,“ zaklel pro sebe, „to je bordel!“ Celý jeho svět jako by se mu před očima hroutil a zdálo se, že proti tomu nemůže udělat už vůbec nic.

„Minulý týden se na celý den ztratil. Údajně byl na frontě, na inspekci jednotek,“ pokračoval Skorzeny a jeho rty se pohrdavě zkroutily. „Lže. Pochybuji, že tam vůbec někdy byl. Kam tedy zmizel?“ Znovu si odpověděl na vlastní otázku:

„Jednat o kapitulaci s Anglány, s tím jejich polním maršálem Montgomerym.“

„Ale to je nemožné. Naprosto vyloučené,“ zakoktal se von Dodenburg. „Německý polní maršál že by jednal s nepřítelem...“

„Cokoli a vše je v těchto dnech možné, von Dodenburg,“ přerušil ho Skorzeny s divokým zábleskem v temných očích. „Už se nedá věřit nikomu.“ Trochu ztlumil hlas: „Rád bych vám teď poděkoval za pomoc v této věci... Bylo to velmi nepříjemné. Avšak myslím, že to ještě neskončilo. Jakmile do-

končíte svůj úkol na frontě ve Francii, budeme vás i ty vaše statečné chlapíky z pluku SS Wotan ještě potřebovat.“

Von Dodenburg si v duchu oddechl úlevou. Alespoň že už ho nic nedrží tady v Berlíně, v tom blázinci. Může se vrátit do čistšího vzduchu, na frontu. Ale stále byl zvědav: „Jak to myslíte, Skorzeny,“ zeptal se, teď velmi opatrně. Zdálo se mu, že ani vlastenec, věrný Němec, by už neměl nosit srdce na dlani. Musel si dávat pozor, veliký pozor, co říká. „Vy mě a můj pluk budete ještě někdy potřebovat?“

„Podívejte se, asi takhle. Komu ještě můžeme věřit, zvláště mezi těmihle pávy z týlu tady v Berlíně a z dalších týlových velitelství v celé Evropě? Vyšším důstojníkům, kteří v této válce zbohatli a proslavili se pouze díky Führerově přízni a laskavosti?“ Ztišil svůj hlas až ke spikleneckému šepotu: „Mluví se dokonce o samotném Rommelovi, ale to je vcelku jedno.“ Máchl svou obrovskou pravici jako rozzlobený ředitel školy, jenž stírá neslušný obrázek, nakreslený na tabuli nějakým neukázným žákem. „Ale my víme, že dokonce i vysocí velitelé z našich vlastních SS jsou... Byli,“ opravil se spěšně a přitom ohnul ukazováček, jako by tiskl spoušť pistole, „členy toho nechutného spiknutí. Proto, můj drahý příteli, potřebujeme někoho, jako jste vy. Oddaného národního socialistu se zkušenostmi z fronty, zdatného velitele, jenž uposlechne každý rozkaz bez sebemenšího zaváhání a vypyřádání.“

Rotný Schulze, stojící u dveří - neoficiálně střeže svého milovaného velitele se samopalem zavěšeným pohotově na svém býčím krku — nadzvedl pravý bok a pomalu se uprdl.

Avšak tato ironie na obrovského Rakušana neplatila. Vy trčil pravici před sebe: „Obersturmbannführer-e, přejí vám ve Francii mnoho úspěchů. Budeme v kontaktu. Žádný strach.“ S tím přiložil pravou ruku ke své velké čapce a odešel. Do svítání musí ještě vykonat mnoho té krvavé práce, to je jisté.

Von Dodenburg nebyl na vteřinu či dvě mocen slova. Dokonce i obvykle bodrý Schulze, stojící na stráží u dveří, nezvykle ztichl. Nakonec prolomil těžké ticho mladý velitel: „Nuže dobrá, ty mizero. Zdá se, že budeme muset hnout zadkem.“

Na Schulzeho poctivé, brunátné tváři se objevil úsměv. Vždycky ho těšilo, když měl jeho velitel radost. „Vydejte rozkaz, pane,“ vyštkl.

„Nádraží Lehrter,“ zavelel von Dodenburg, snaže se nepohlédnout na mrtvou sekretářku s nahým klínem. „Jedeme domů!“

Schulze přikývl. „Domů na frontu, pane? Tam je to jednodušší.“

„To tedy je, Schulze,“ odpověděl von Dodenburg automaticky. „Mnohem jednodušší.“

Za minutu už byli pryč, zanechavše za sebou mrtvá těla tuhnoucí v ranním chladu na dvoře onoho domu smrti.

SMRT NA DALEKÉ HRANICI 15. září 1944

KAPITOLA 1

Celá fronta byla v pohybu. Pěchota na levém křídle se brodila mělčinami řeky Ourthe, zatímco dělostřel-ci kryli její postup. Stopětimilimetrová děla americké 4. pěší divize pálila z belgických kopců poprvé přímo do Říše. Shermany a

samohybná děla za nimi čekaly na rozkaz vyrazit a poskytnout podporu. A v lesích na obou březích řeky stály krabicovité sanitky, jejichž řidiči otráveně pokuřovali, sem tam prohodili slovo a jen se dívali směrem k Siegfriedově linii, kde kolem bunkrů vybuchovaly dělostřelecké granáty. Všude byl rámus a řízený zmatek, kakofonie bitvy. Plukovník Buck Lanham ze čtvrté divize rázně zaklapl pouzdro na mapy a rozhlédl se po svých podřízených: „Nuže, pánové, je to tady. Konečně útočíme na hranice té skopčácké země.“ Ve tvářích svých důstojníků spatřil vážný výraz. Mohl docela dobře odhadnout, jaké myšlenky se jim v této chvíli honí hlavou. Počkal, až v „Rokli mrtvého muže“ dozní ohlušující salva mohutných stopětek, doprovázená třesňově červenými záblesky, a potom zvolal: „Nuže, pánové, vyrazíme a podáme si ty sráče!“ Nečekal, zda za ním vykořčí. Vyškrábal se po čerstvě hnědém svahu kráteru po granátu, v němž se odehrála poslední porada, tasil svou pětáctýřičítku a vykročil těsně za poslední vlnou pěchoty. Vojáci postupovali v jedné řadě, udržující přesné rozestupy, pušky s nasazenými bodáky držíce pohotově. Pomalu a obezřetně se prodírali polem s dozrálou kukuřicí jako zemědělstí dělníci na konci náročného dne. Šli s těly lehce nakloněnými dopředu. Zdálo se, jako by kráčeli proti silnému vichru. Ale vítr tu nevál. Nutila je k tomu jejich zjitřená mysl. Před nimi vybuchovaly granáty a hutné sloupky dýmu stoupaly přímo a pevně k ostře modrému zářijovému nebi.

Zdálo se, jako by každý z mužů byl zabalen v kukle svých myšlenek a předtuch. Těla měli napjatá čekáním na první úder kulky, jež nelítostně vnikne do jejich masa. Žádná však nepřiletěla. Německé bunkry stále mlčely. Nic se nedělo ani ve chvíli, kdy jedno z hnízd dostalo přímý zásah a velké kusy šedého betonu se rozletly klidným vzduchem na všechny strany. Zdálo se, jako by Němci zmizeli, pomřeli, utekli.

Plukovník Lanham, drobný a také starý, v porovnání se svými mladými vojáky, však nevěřil. Skopčáci tam byli, to věděl jistě. Schovávají se za mohutnými stěnami z oceli a betonu, se zpocenými, chvějícími se prsty připravenými na spouštích kulometů. Při čekání na rozkaz k palbě jim zběsile buší srdce. Ano, skopčáci byli připraveni. Pokusil se překřičet dunění amerických děl, v mnohonásobné ozvěně se odrážející kruhem hor, obklopujících bojiště:

„Postupujte... Už to není daleko... Udržujte...“

Zbytek jeho slov pohltil ostrý, suchý, hysterický rachot kulometné palby. Nikdo se nemohl mýlit — němečtí pěšáci této zbrani říkali „Hitlerova pila“. Byl to jejich MG42, jenž uměl snadno vypálit 1000 ran za minutu. A teď se jeden z těch mizerných skopčáckých kulometů zaměřil na první řadu pěchoty. Plukovník viděl, jak kulky zasahují kukuřičné klasy, tříštící se ve zlatém dešti, slyšel svist kulek, protínajících vzduch. Za zlomek vteřiny vniknou mezi jeho pěšáky. Stalo se. V první linii náhle nastala hektická, horečná činnost. Vojáci se proměnili v jakési hejno loutek, zavěšených na nitích, jejich loutkář se jakoby náhle pomínul. Jejich údy se začaly zmítat. Otáčeli se v divokých piruetách. Křičeli. Svě zkrvavené ruce vyhazovali k obloze. Mlátili kukuřici. Padali, zaplaveni vlastní krví. První řada v jediném okamžiku prakticky zmizela, až na pár zmatených mužů, kteří se naráz zastavili a rozhlíželi kolem jako ztracení turisté, kteří hledají značku, jež by jim ukázala směr další cesty.

„Do prdele!“ zakřičel Lanham. „Postupujte, vy mizerové! Vpřed!“ Zuřivě zadul do píšťalky a prudce udeřil pěstí do temene své helmy, pak pěst vztyčil a znovu spustil, třikrát. Byl to signál pěchoty, rozkaz „Všichni ke mně, poklusem!“ Malý plukovník, jako by chtěl zdůraznit naléhavost chvíle, zaječel, doběla rozběsněný, s tváří šarlatovou: „Rychle, vy bastardi! Nebo snad chcete žít věčně?“

Velitelé rot za ním také foukali do píšťalek. Hřmotní poddůstojníci křičeli, do zadnic nakopávající váhající pěšáky. Druhá linie vyrazila k útoku po koberci, tvořeném těly svých mrtvých kamarádů.

Malý plukovník pocítil ve svém kostnatém těle přívál hrdosti. Možná i pocit naděje. Copak by skopčáci mohli tak statečné muže zastavit? Takhle nespravedlivý přece Bůh není. Nemůže přece zabránit mužům, kteří odolali tak husté palbě, v dosažení jejich cíle.

Plukovník Lanham se však mýlil. Bůh byl tohoto zářijového rána nespravedlivý. Postupující pěchota se dostala do křížové palby. Na všech stranách padali muži, lapající po posledním dechu. Náhle se přidaly také minomety. Palbu zahájily, aniž čekaly na rozkaz. Ozval se obsecnní žuchot a dunění třípalco-vých minometů. S oblohy padaly oblé granáty přímo na německá postavení. Na obou křídlech se vztyčily chochohy hustého, černého kouře, avšak zbytečně. Němečtí kulometníci se schovali hluboko do svých betonových bunkrů, jimž nemohl uškodit ani přímý zásah. A jatka, působená jejich kulomety, stále neochvějně pokračovala. Také druhá linie jako by se rozplynula. Před malým plukovníkem jako by se v kukuřičném poli náhle rozprostřel koberec, vyšíváný nití barvy khaki a šarlatu.

Plukovník Lanham máchl pěstí směrem ke kouřem podmračené obloze, jako by chtěl proklít samotného Boha. Stále však postupoval. Přitom nazdařbůh pátil ze své pistole. V té chvíli ho dostihla třetí a poslední vlna pěchoty.

Ale odvaha se z pěšáků rychle vytratila. Doslova vytekla, jako kdyby někdo otevřel neviditelnou pípu. Lanham slyšel jejich hektický, vyděšený dech, zuřivé, oplzlé kletby, marné protesty proti osudu. Avšak stále šli. Ukázněný a hrdý pluk se dosud nezlomil. Plukovník však věděl, že se to stane. Brzy. Už se dostali jen na pár kroků od svého cíle. Teď je musel pobídnout. Postrčit je k těm mizerným bunkrům.

„Poklusem!“ zavelel do dutého dunění minometných střel a pronikavého vrčení skopčáckých kulometů. „Jdeme...“

Podáme si je, ty mizerné sráče. Pojdme, hoši... Dáme jim co proto!“

Pak ale do řad pěšáků udeřila německá palba z těsné blízkosti. Lanham spěšně zasunul do svého coltu plný zásobník. Stál tam a všude kolem něj v kukuřičném poli padali a umírali jeho muži. S rozmyslem zamířil a vypálil, jako by stál na cvičené střelnici základny Fort Benning nebo Fort Bliss. Ránu za ranou vysílal do nejbližšího bunkru. Viděl, jak kulky narážejí do betonových stěn a z místa zásahu vylétají chomáče červených jisker a obláčky šedivého prachu.

Tohle ho učili na akademii ve West Pointu, když mu bylo něco přes dvacet let. Jeho úkolem je vyhrát bitvu. Ale ne teď. A ne zde. Kulomety, střílející tisíc ran za minutu, nemohla žádná osobní statečnost ochromit. To, co potřeboval - to, co potřeboval pluk -, to byly tanky. Bangalore torpéda. Trhavé nálože a podobně. Ale přitom měl

pouze těla svých vojáků a pušky M-1.

Jeden z chlapců vedle něj byl zasažen. Zakřičel, ale zůstal stát. Jeho ruce se zatínaly do vzduchu, jako by šplhal po příchách neviditelného žebříku. Proč? Kam? Lanham netušil... A nikdy se to nedozví.

Chlapec náhle vydal sten, jenž jako by vycházel přímo z hlubin jeho srdce, vzdech neuvěřitelného zoufalství. Bez dalšího zvuku pak klesl tváří do pošlapané kukuřice, mrtev ještě dřív, než dopadl na zem.

Tím jako by konečně přišla ona chvíle. Jako by měl přijít právě tento signál. Muži zaváhali. Skopčá-ci na chvíli ustali v palbě, jako by uvažovali, zda má smysl plýtvat dalším, tak vzácným střelivem na tyhle Amiky, kteří už byli poraženi, přestože o tom ještě nevěděli. Lanham zaslechl čísi zřetelná slova: „Chce se mi srát, Joe."

Pak se pluk rozpadl.

V jednom okamžiku muži sice obtížně, ale přesto postupovali vpřed, přeskakovali mrtvé a zakopávali

o ně, s tvářemi zachmuřenými úsilím a odhodláním. Vzápětí se obrátili, někteří dokonce horempádem utíkali, prodírali se kukuřicí, s očima rozšířenými a nepřičetnými, jako mívají blázni. Z jejich rtů vycházely nesmyslné zvuky. Jiní vykřikovali sprostá slova: „Je to na hovno... Neměli jsme jedinou možnost... Kurvy skopčácký... Všude mají kulomety..." Zdálo se, jako by je jejich „chlapské" sprostoty měly zprostit všech obvinění ze zbabělosti. Tady i tam, všude kolem muži bez ostychu odhazovali zbraně pranic se nestarajíce o to, co si o nich pomyslí jejich kamarádi. Jiní vlekli raněné a přitom křičeli: „Sanita! Prokristaboha, rychle sem! Dostal to!"

Plukovník Lanham se je pokusil zastavit. Po jeho bledé tváři přitom stékaly slzy vzteku a žalu. „Stát!" křičel. „Krucifix, chlapi, stůjte!" Roztáhl paže jako malý kluk na školním hřišti při hře na honěnou. Ale marně. Všichni jako by ztratili rozum i strach z trestu. Odstrkovali osamělého plukovníka, jenž se při nárazech točil dokola jako dětská káča, nechávali ho tam stát mezi mrtvými a těmi, kteří mrtví brzy budou. První zteč dvaadvacátého pěšího pluku na Siegfriedovu linii skončila naprostým, absolutním nezdarem.

Z věže kostela, stojícího na kopci v Brandscheidu, sledoval prchající Američany Obersturmbannführer Kuno von Dodenburg. Cítil spíše radost z vítězství než soucit se smrtí tolika lidských bytostí na americké straně. Mladý plukovník SS viděl v posledních pěti letech až příliš mnoho bitev, proto se o lidské bytosti — ať své či nepřátelské — už příliš nezajímal. Jeho jediným zájmem byl, jak se zdálo, úderný pluk SS Wotan. Pluk, to byl jeho domov, jeho vlast, jeho rodina. Oddálil od očí dalekohled. Schulze, stojící vedle něj, pronesl: „Koukám, že Amíci vzali nohy na ramena, pane, že?"

Von Dodenburg přikývl: „Ano, ustupují."

„Dole asi bude co sbírat, pane," pronesl Schulze s nadějí v hlase. „To víte, Američané bývají vždycky pěkně napakovaní, bastardi. Cigára, čokoláda, možná i trocha ohnivé vody. Jsem slabý na prsa." Chabě zakašlal, jako by právě doběhl závod a lapal po dechu.

„Dejte pokoj, Schulze," řekl von Dodenburg. Muži v bunkrech právě ukončili palbu a rozlehlo se ticho, které jako by mělo už trvat věčně. „Vy a slabý na prsa? Dejte si pozor, abyste mě nenasral."

„Takováhle slova by poddůstojník od velitele nečekal, pane, abyste si..." Náhle se zarazil. Všiml si, že ho velitel už neposlouchá.

Velitel totiž znovu zvedl dalekohled k očím a horečně jej zaostřoval na belgickou stranu řeky Ourthe. Koutkem úst vydal rozkaz: „Schulze, mírně vpravo, ta štábní auta... Vedle osamělé skupiny stromů. Podívejte se."

Schulze začal okamžitě plnit důstojníkův rozkaz. Právě v té chvíli dole pod nimi začaly do kukuřičného pole s měkkými žuchnutími dopadat dělostřelecké granáty. Při výbuchu se z nich vyvalil hnědý dým, jenž kryl ústup posledních nepřátel. Důstojník rychle přesunul dalekohled doleva. Koutkem oka totiž zachytil tři dlouhé, temně zelené packardy.

Von Dodenburg rychle zaostřoval. Obraz se vyjasnil. Kolem štábních limuzín stály v kruhu jeepy, obsazené Američany s bílými přilbami na hlavě. „Bílé myši," řekl Schulze. Mínil tím americké vojenské policisty, kteří nosili čisté bílé helmy a řemení.

„Ano. Ale podívejte se do středu toho kruhu, mizero," řekl von Dodenburg, neodvraceje ani na chvíli oči z dění u lesíka na opačné straně hranice. „Generálové. Američtí generálové." Zašklebil se, ale v jeho úšklebku nebylo nic veselého.

Jeho tvář zůstala stejně neproniknutelná a agresivní jako vždy: „Víte, Schulze, už jsem zajal francouzské generály, řecké generály, spousty ruských generálů, dokonce i jednoho britského, v těch pytlovitých krátkých kalhotách a s králičími zuby... ale amerického zatím ne. Zatím!"

Teď se ušklíbl Schulze: „Rozumím, pane," přikývl přičinlivě. „Rozumím vám naprosto jasně, pane."

KAPITOLA 2

„Nevalné, Tubby," pronesl Eisenhower, použiv jedno z těch britských slov, která se naučil za ten přibližně rok, jenž prožil v Londýně. S těmito slovy podal ruku generálovi „Tubbymu" Bartonovi, veliteli 4. americké pěší divize. „Leč," dodal, „to se občas stává."

Barton, mohutný a hřmotný chlapík, vyhlížející ve svém těžkém trenčkotu ještě monumentálněji, viditelně cítil zahanbení. Zrovna tento den si vrchní velitel musel vybrat k osobní návštěvě fronty. Zrovna dnes, aby sledoval výsledek útoku pěšího pluku. „Promiňte, pane, ale snažili jsme se. Zkusíme to znovu, jakmile plukovník Lanham přeskupí svou jednotku."

„Tím jsem si jist," přikývl Eisenhower bez valného nadšení. Zářijové slunce klesalo za vrcholky kopců na západě a udělalo se chladno. Zatoužil po teplu velkého packardu. A také to jeho „fotbalové koleno" se už zase peklečně rozbolelo.

Barton zasalutoval. Eisenhower mu švihácky odpověděl, jako by oba byli kadety ve West Pointu. Pak svižně odkulhal zpět do vozu, kde Kay Sum-mersbyová — zelenooká Angličanka, jeho řidička — netrpělivě čekala s ustaraným výrazem v pohledné tváři. Křepce vyskočila, otevřela generálovi dveře a zašeptala koutkem svých úzkých, dosti přísně vyhlížejících úst: „Jakmile se rozjedeme, Iku, hod' přes sebe deku, ať máš to koleno v teple." Přikývl a znovu

se podívil, jak je možné, že on, starý kořen, se může líbit tak hezké ženě, bývalé manekýnce.

Za vozem vrchního velitele se řadila další auta, před každý packard i za něj vjel vždy jeden jeep s vojenskými policisty, ozbrojenými samopaly. V zákopech a před khaki stany postávali kuchaři a zdravotníci čtvrté divize a rozruch mlčky sledovali, zatímco ženisté, opravující cestu na kopci, odpočívali s bezvýraznými pohledy, opření o lopaty, jako by si přáli, aby je některý důstojník pokáral.

Eisenhower za svou třiatřicetiletou kariéru v armádě nikdy nevelil v boji ani četě, ale náznakům rozuměl. Britové tomu říkali „okázala drzost“. Muži dávali najevo, co si o tlustých kocourech z vrchního velení myslí. Teď však nebyl čas jejich výzvu přijmout. Musel se co nejdříve vrátit do Versailles, dřív než padne tma. Cestou se ještě zastaví v nedalekém Luxembourg, kde má domluveno několik schůzek. Vojákům proto jenom zamával a nabídl jim ten svůj slavný úsměv od ucha k uchu, jenž už znal celý svět. Nezajímalo ho, že mu otrávení muži ze čtvrté divize neodpověděli. Ale zabralo to. Kolona se pomalu rozjela, v chladném lesním vzduchu po ní zůstala jen oblaka kouře z výfuků. Šinula si to po dlouhé a nebezpečné cestě do Luxembourg, vedoucí podél hranice s Německem. Všichni doufali, že do cíle dorazí ještě dřív, než se udělá úplná tma. Objevovaly se totiž povídačky, že mnozí řidiči z velitelství zmizeli právě z této „cesty do nebe“ - jak ji vojáci pochopitelně přejmenovali. Říkalo se, že jakmile americká armáda při pronásledování prchajícího a poraženého wehrmachtu dosáhla hranice, německý odpor ztuhl a skopčáci teď začali vysílat „lovecké oddíly“, jež přepadají osamělá americká vozidla. Kolonu proto doprovázelo přibližně dvacet jeepů vojenské policie.

Ike zívá, přetáhl si přes kolena kostkovanou deku,

jak mu nařídila Kay, a uvelebil se v plyšovém sedadle velkého packardu. Říkal si, že než dojedou na velitelství generála Bradleyho v Luxembourg, stihne si aspoň na půl hodinky zdřímnout.

Schulze opatrně mávl rukou. Za ním, na zalesněném svahu, jenž klesal k silnici N51, vedoucí ze St. Vith do Weiswampachu v Lucembursku, se chvatně rozmísťovali pancéřoví granátníci v maskovacích uniformách. Také oni už slyšeli temné hučení aut, směřujících k severu.

Schulze trochu hekl a poznamenal k Matzovi, jenž se krčil vedle něj: „Tak co, ty bavorský posero, myslíš, že to s tou svou dřevěnou haksnou zvládneš?“

„Haksnou!? Řekni ještě slovo a vrazím ti ji do vej-fuku, Schulze, až ti vypadnou voči!“

Schulze se necítil nijak uražen. Uchechtl se. Dokázal myslet jen na americké dobroty, k nimž se dnes - dopadne-li všechno, jak má - dostane. „Tak se nenásirej, Matzi. Jen se ptám. Viděl jsi na druhé straně silnice toho rozstřeleného ferdinanda?“

„Jestli jsem ho viděl? Proč se tak blbě ptáš, bílou hůl ještě nepotřebuju, rozumíš?“

Schulze jeho odpověď ignoroval. „Přivážu na něj lano. Až ti dám signál, tak ho napneš. A pak se to rozjede.“

„Chudák,“ řekl Matz ohleduplně, trouce si přitom neoholenou bradu, „po tom ho asi bude pekelně bolet hlava, co, Schulze?“

„Válka, ty starý vole, sved' to na válku.“ Schulze-ho se zmocnila činorodost. „Dobrá, kryj mě. Jdu na to!“ S těmito slovy se vztyčil a křepce přeběhl přes silnici směrem ke zničenému německému samohybnému dělu. Na tak mohutného chlapa byl Schulze velmi rychlý a téměř bezhlučný. Jeho starý kamarád Matz ho přitom pozorně sledoval. Poddůstojník skočil do příkopu na druhé straně silnice. Na chvíli tam

zůstal skryt. Pak Schulze pravděpodobně usoudil, že vzduch je čistý, a připevnil ocelové lano k zadní části velkého německého stroje.

Jednotka mladých pancéřových granátníků za Matzem začala zaujímat postavení. Byli to všechno noví rekruti z berlínského skladiště. První ostrá akce je viditelně nadchla, ale Matz si pohrdavě pomyslel, že jakmile to začne z druhé strany létat, tihle zelená-či se určitě podělají.

Cekali.

Zvuk motorů, potýkajících se se zatáčkami kopcovité cesty, zesílil. Schulze strnul. Jasně rozeznal zvuk motocyklu.

Zaklel. Instinktivně věděl, že motocyklista lano dobře uvidí, přestože leží v blátě na vozovce. Byl to nakonec jeho úkol: rozeznat potenciálně nebezpečnou situaci. Co budou dělat?

Schulze zaslechl rachocení převodovky, když motocyklista podřadil, aby se vydrápal na příkrý kopec před sebou.

Schulze cítil, jak mu po zádech stéká šimravý, úzký pramínek studeného potu. Na rozhodnutí měl už pouhých několik chvil. Co bude proboha dělat?

V téže chvíli muž s přilbou na hlavě, s brýlemi zvednutými, projel zatáčkou a obezřetně se přitom rozhlížel vlevo i vpravo. Schulze popadl samopal a vypálil na motocyklistu krátkou dávku. Bílé sto-povky jako by vysílaly do podvečerního šera smrtící morseovku. Motocyklista začal překotně brzdit. V příští vteřině prudce otočil motocykl. Přeletěl příkop u cesty. Narazil do nízkého náspu, nebezpečně se zakymácel, ale stroj zvládl, vzápětí se naklonil nad řidítká a na plný plyn se začal vzdalovat od místa, odkud dávka přišla. „Pa, pa, ptáčku,“ zachrochtal Schulze a potěšeně se usmál. Ale jeho úsměv zmizel, stejně rychle jako se objevil. První jeep se už opatrně plížil do zatáčky. Tři „bílé myši“ propátrávaly obě strany cesty tím podezřivým

pohledem, tak typickým pro všechny vojenské policisty na světě.

Schulze se spěšně ukryl za zničené samohybné dělo. Hleděl stříbrně se třpytící dírou, již v pancíři prorazil protitankový granát. Krátce se pomodlil, aby Američané nezastavili k prohlídce zničeného vozidla. Neudělali to však. Jeep se plížil dál. O několik chvil později zmizel za další zatáčkou a objevilo se první ze štábních aut s plechovými vlajkami na blatnících. „Hlavouni,“ pomyslel si Schulze a znovu se schoval. První vůz nechal projet. Velitele zajímal až ten poslední v koloně. Packard mohl vézt třeba jen podřadného generála, možná pouze nějakého proviantáka. Ale přesto to byl generál.

Vrchní velitel Spojenců, generál Eisenhower, jenž velel pěti milionům vojáků, tedy projel bezpečně, schoulený pod kostkovanou dekou, s ústy otevřenými a jemně chrápající. Za zhruba deset vteřin projel další vůz. Generálové

dodržovali předpisovou vzdálenost pro jízdu v koloně, povšiml si Schulze. Ale vždyť právě oni píšou předpisy, tak by je sakra dodržovat měli, ne?

Ale tyto myšlenky ho opustily. Poslední z doprovodných motocyklů odbručel. To znamená, že se blíží poslední vůz kolony. Další jeep a po něm štábní vůz. To bude ono. Ještě pevněji sevřel lano svými obrovskými prackami. Navzdory podvečernímu chladu měl vlhké dlaně. Asi nervy. Zafuněl a sám sobě se ušklíbl: „Aby sis najednou nenadělal do kalhot, milánku." Potom vyslal vlhký polibek, nazdařbůh do houstnoucí temnoty. Za sebou slyšel slábnoucí zvuk motocyklu osamělého policisty. Bylo jasné, že se připojil ke koloně dál na silnici. Takže toho se Schulze zbavil. Teď už se musí soustředit na to, co přijde. Vyslovil krátkou modlitbu - tedy to, co se v Schulzeho rodině, oddané sexu, výtržnictví a násilí jako jedině formě náboženství, za modlitbu

považovalo - a ještě pevněji přitáhl lano. Matz na druhé straně cesty, jenž měl u sebe několik nováčků, udělal totéž. „Zatím to jde," řekl si Schulze.

Zaslechl bublání motoru a rachot převodovky stále neviděného jeepu, jehož řidič pod kopcem podřadil na větší záběr. Schulze škubl lanem. To byl jeho signál. Matz na druhé straně udělal o pár chvil později totéž. Pochopil. Byli připraveni.

Schulze strnul. V příštím okamžiku projel jeep zatačkou, rozstříkujíc svými pneumatikami bláto vpravo i vlevo. Řidič jel pomalu a obezřetně. Bylo vidět, že silnice je mokrá a kluzká, tudíž nebezpečná. Tahle malá vozidla, jak Schulze věděl, se dokážou otočit na pětníku. V jeepu seděly tři „bílé myši": řidič, vedle něj strážný — se samopalem pohotově zavěšeným na krku — a ještě jeden Amík na zadním sedadle. Ten spal. Bylo však vidět, že očekávají nepříjemnosti, neboť vojenští policisté, zachumlaní do svých bund, si sklopili přední sklo, což Amíci dělávali vždy, když očekávali nepříjemnosti. Kdyby byl vůz zasažen, ne-vletěly by jim do očí střepy z rostříštěného skla. Tento pohled Schulzeho značně potěšil. Právě v to totiž doufal.

Po několika vteřinách vyjela ze zatačky i limuzína Packard, také velmi pomalu, na třetí rychlostní stupeň. Za ní už nejele nic. Konvoj končil. Rychle, nespouštěje pohled ze dvou v té chvíli nic netušících vozidel, začal Schulze odpočítávat vteřiny. Řidič jeepu přeřadil. Cesta před ním byla přímá, začal proto zrychlovat. Možná si říkal, že v padající tmě nechce za ostatními příliš zaostat. Ať už byly jeho motivy jakékoli, udělal to nejhorší, co v této chvíli udělat mohl.

„Šest... pět... čtyři... tři..."

Jeep byl vzdálen necelých dvacet metrů. „Dva..." Dokonce i v tak špatném světle, ve chvíli, kdy se nad cestou začínala válet mlha z mokrých borovic jako

tichý, měkký, šedý kočičí kožich, viděl Schulze na malém vozidle i těch, které vezlo, veškeré podrobnosti. „Jedna!"

Schulze už neváhal. Zatahl. Silně. Jeho mohutná ramena se pod nápořem napjala. Hrozila protrhnout mu blůzu. Lano se poslušně zvedlo, rozstříkujíc bláto a spadané listy do všech stran. Řidiče jeepu jako by ten děsivý pohled na okamžik ochromil. Tvář se mu zkrivila, nedokázal reagovat. Sáhla po něm smrt. Přestože se pokusil strhnout volant doprava, lano ho zachytilo za krk. Strašlivě zaječel, jako hysterická žena. Lano se snadno zařízlo do měkkého masa a čistě oddělilo hlavu i s přílbou. Hlava se odkutálela do příkopu jako fotbalový míč, opuštěný nějakým nepozorným dítětem. Bezhlavý řidič se svalil na volant a voják na zadním sedadle bezmocně zaječel. Jeep se převálil na bok, klouzal a smýkal se po silnici a směřoval k řece hluboko pod strání, přičemž z něj jako kovový déšť vystříkávaly různé součástky.

Vojáky, číhající v záloze, však jeep nezajímal. Limuzína už dojela skoro k nim. Schulze si automaticky povšiml vlaječky s jednou hvězdičkou na předním blatníku. To ho potěšilo. Velitel dostane svého amerického generála, jak si přál. Schulze pozvedl samopal a zamířil na pravou přední pneumatiku. Pak stiskl spoušť. Cvak! Nic se nestalo. Zaklel a stiskl znovu. Ještě jednou. Stále nic. „Do prdele tmavého!" zaklel v téměř nesnesitelném přívalu vzteku. „Porucha zasraná!"

Americký seržant sedící vedle řidiče reagoval rychleji, než Schulze předpokládal. Zatímco řidič horečně prohledával řadič pákou převodovky ve viditelné snaze zařadit zpátečku a vycouvat z léčky, rotný se vyklonil z okna a bez míření vypálil.

Kulka seškrábala barvu s boku zničeného samohybného děla, necelý metr od Schulzeho hlavy. „Chceš si hrát na vojáčky, smrade?" vykřikl znepo-

kojeně. Chvatně sáhl do své levé holínky. Vytáhl odtamtud granát s dřevěnou násadou, jenž si tam předtím zastrčil.

Jedním a týmž pohybem vytrhl pojistku a hodil. Granát se během letu točil, zatímco Matz na opačné straně cesty využil příležitost a pokropil bok olivově zeleného packardu kulkami ze svého samopalu Schmeisser. Pod jejich zuřivým přívalem téměř zmizela bílá hvězda spojeneckých armád, namalovaná na dveřích. V příštím okamžiku se zuřivě rudým plamenem vybuchl Schulzeho granát.

Limuzína se vzepjala na zadní nápravě jako divoký, jankovitý mustang z Divokého západu. Přední náprava se snad věčnost vznášela ve vzduchu. Pak se s rachotem zřítila k zemi. Osa se zlomila. Obě pneumatiky vybuchly a splaskly. Přední sklo se roztržilo v zářící pavučině střeplů. Z poškozeného motoru se vyvalila pára a cestující přepadeného auta zmizeli z dohledu. Matz a jeho zelenáci se vztýčili zpoza toho, za čím se dosud krčili, a rozeběhli se k vozu. Z hrdel se jim vydralo: „Alles für Deutschland!" Byl to onen obávaný bojový pokřik SS, jenž zaséval ochromující strach do srdcí jejich nepřátel. Ale teď to nebylo nutné. Jakmile se po zničeném motoru začaly plazit první modré plameny živěné vytékajícím benzinem, z hořícího vozu nebylo úniku.

S rychlostí na jednohohého muže až překvapivou otevřel Matz zadní dveře na pravé straně a namířil dovnitř samopal:

„Halt! Hände hoch!" vykřikl. Vzrušen napětím z akce a svou krvelačností si v první chvíli neuvědomil, že mluví s Američanem.

Amík však porozuměl. Sporý důstojník, jenž vypadal spíš jako civilista navlečený do generálské uniformy, rychle zvedl své bledé ruce opatřené kvalitní manikúrou a řekl bezchybnou němčinou: „Bitte, nicht schießen... Ich mache kein Anger... Prosím, nestřilejte..."

55

Zatímco se Matz vzpamatovával ze svého překvapení, aby mohl cuknout ústím svého samopalu a naznačit generálovi, že má vystoupit - neboť nádrž mohla každou chvíli explodovat - ostatní vytáhli poddůstojníka sedícího vepředu a vzápětí ho obrali o vše, na co jejich lačné ruce mohly dosáhnout.

Za pět minut už hnali své zajatce s příkrého svahu k řece Ourthe, zatímco Schulze mezi lačnými doušky z ploché lahve s bourbonem, o níž obral zajatce, slastně pochrochtával: „Generál nic moc, ale hlavně že nějakého máme.”

### KAPITOLA 3

Vůz vrchního velitele okázale zastavil v Luxembour-gu před hotelem Alpha, naproti hlavnímu nádraží. Dva nažehlení strážníci cvakli na pozdrav podpatky a všichni Lucemburčané okolo, tlustí, s bezvýrazný-mi tvářemi, nadzdvihli klobouky.

Generál Bradley, velitel americké 12. skupiny armád, seběhl s cvakáním podpatků se schodů, aby uvítal svého nadřízeného a starého kamaráda z West Pointu. Bůhví proč, přestože právě sešel ze svého sídla v prvním patře starého hotelu z přelomu století, měl na hlavě naleštěnou ocelovou přilbu, jež se pyšnila třemi hvězdami generálporučíka. Jeho prostou tvář rozzářil úsměv a oči za erárními brýlemi s ocelovými obroučkami zamžikaly: „Vítejte v Luxembourg, pane!” Pak zasalutoval.

Eisenhower Bradleymu jen kvůli čumilům odpověděl a potřásl mu rukou: „Klid, Bradě,” řekl vřele. „Rád tě znovu vidím, starý brachu!”

Pak jeho úsměv zmizel. „Pojďme dovnitř, Brade, musím se napít.” S těmito slovy vrhl letný, tázavý pohled na Kay Summersbyovou. Ta na vrchního velitele maličko kývla, jako by jeho plán schvalovala. Pak, aniž se na něj znovu podívala, na příkaz „bílé myši”, řídící dopravu, odjela. Brad výměnu pohledů zachytil, ale neřekl nic. Eisenhower se o něj v posledních měsících dobře staral - z brigádního generála vystoupal až na tři hvězdičky. Kvůli nějaké ženské přece nebude pod sebou podřezávat větev.

Společně vstoupili do haly starého hotelu, v níž se vznášel pach tatarského bifteku a zašlé chlipnosti, jako ve většině hodinových hotelů u hlavního nádraží. Bradley kývl na vojenského číšníka a zvedl dva prsty. Číšník pochopil. Toto gesto znamenalo, že má přinést dvě skotské, jediný nápoj, jehož zde byl nedostatek. Po litrech se tu dal pít bourbon, koňak, dokonce i německé šnapsy. Ale skotská nikoli.

Usedli a Bradley čekal, až vzácné pití přinesou. Přitom si všiml, jak zasmušile se Ike tváří. Nebylo to ale vinou toho bolavého kolena, jež si zranil jako mladý bažant na West Pointu a jež ho od té doby trápilo. Zavinilo to něco jiného. Ike si zhluboka lokl přidělové whisky a směrem k Bradleymu vyslal pochvalné, vděčné přikývnutí: „Díky, Brade, zachránils mi život.”

„Rádo se stalo, Iku.”

Ale když Ike pokračoval, jeho chvilková zasmušilost zmizela: „Jak víš, byl jsem ráno u jednotky Tub-byho Bartona. U toho tankového a pěšího průzkumu za německými hranicemi, na němž jsme se s tebou a skupinou armád v Chartres dohodli přede dvěma týdny.”

Bradley přikývl a zaval si skotské whisky. Neřikal nic. Na chodbě stála skupina důstojníků, absolventů nejdražších amerických univerzit, jak se dalo podle přízvuku usoudit. Hovořili o pozvání na koktejl do hradu lucemburské velkovévodkyně. Mají si k té příležitosti obléci slavnostní uniformu? A jak se správně oslovuje velkovévodkyně? Brad mlčky zakroutil hlavou. Někteří příslušníci jeho štábu jako by zapomněli, že Němčouři zalehli jen třicet kilometrů daleko a že je válka. Bude se o tom muset zmínit na příští poradě štábu.

„Byl to naprostý nezdar,” řekl Ike. „Hoši ze čtvrté dělali, co mohli. Několikrát se snažili dosáhnout svého cíle a mnozí za to krvavě zaplatili. Ale to pro-

klaté skopčácké opevnění je nakonec zastavilo.” Náhle se jeho tvář silně zachmuřila: „Je mi jedno, co doma píšou noviny a co říkají všichni ti chytráci o tom, že Siegfriedovu linii hlídají staří dědci a děti, ale i kdejaký starý čurák, byť by byl jednooký, je pořád lepší než nadšený pěšák, pokud se může schovat za metrovou stěnu ze železobetonu.”

Ikeův slovník Bradleyho poněkud překvapil. Slova jako „starý čurák” obvykle nepoužíval. Ale byla to známka, že jeho šéf vůči salonním strategiím, pohodlně sedícím doma, cítí vztek a odpor. „Ještě jednu, Iku?” zeptal se, když Eisenhower rázně dopil svou sklenici.

Vrchní velitel zakroutil hlavou: „Ne, díky, Brade. Musím teď být při smyslech. Víš, na téhle mizerné frontě nás nečekají snadná vítězství. Všichni jsme si mysleli, že když se v červenci pokusili zabít Hitlera, jsou němčouři hotoví. Vypadalo to tak jednoznačně. Dokonce jsme byli v kontaktu s německým vrchním velitelstvím. Ale bylo to problematické. Chtěli se vzdát, ale pouze nám, nikoli Rusům, našim spojencům.” Při této vzpomínce zakroutil hlavou: „Udělalí jsme však tehdy dobře, že jsme to projednali se strýčkem Joem, to vím jistě.” Eisenhower mluvil o sovětském diktátorovi Josefu Stalinovi. „Ale nic z toho nebylo, jak jistě víš, Brade.”

Generál Bradley přikývl. Bylo jasné patrné, že Ike je nervózní. Nejdřív musel nést nesmírné břemeno vylovení v Normandii. A teď taková zklamání na hranici Německa. Na jednoho člověka to bylo až příliš. „Dobře to dopadne, Iku,” pokusil se vrchního velitele uklidnit. „Na naší frontě jim docházejí lidé.”

„Ne, kdepak. Strong, můj zpravodajský náčelník, mi sdělil, že proti tvé 1. armádě stojí zbytky obrněných divizí SS plus půl tuctu porůznu sesbíraných formací, Brade. A nezapomeň na toto: k obraně té prokleté Siegfriedovy linie mají opevnění. Ksaku, jak jim Britové mohli tehdy v devětáctém dovolit, aby to postavili?” Po chvíli hořce dodal, „A pořád jim to nerozbili.”

„Ale to jsou Britové. My jsme Američané, Iku.”

Vrchní velitel jako by si Bradleyho odpovědi nevšiml. Zvenku se nesl tlumený potlesk a jásot, přehlušující rachocení a břinkání otlučených lucemburských tramvají.

„A co naše kontakty v německém vrchním velení?”

„Většina už je po smrti... Ale myslím, že nakonec si dám ještě jednu, Brade, kdyby ti to nevadilo."

„Jistě, Iku." Bradley rychle vstal a začal nalévat sklenice, spokojený, že Eisenhower se přece jenom ještě napije. Mohlo by ho to upokojit.

„A není možné ty skopčácké generály oslovit?" zeptal se, podávaje Eisenhowerovi jeho skotskou. „I kdybys to udělal otevřeně, můžeš říct, že chceš projednat podmínky."

Eisenhower přijal nápoj mírně se třesoucí rukou. „Vyloučeno, Brade! Za prvé, prezident a premiér Churchill se dohodli, že jedinou podmínkou, kterou můžeme Němcům nabídnout, je bezpodmínečná kapitulace. Nemohl bych jednat za zády politických špiček, jít za německým velením a říct, že chceme jednat o podmínkách. To snad víš, Brade. Pět minut potom bych mohl položit hlavu na špalek." Rychle si lokl skotské a zalapal po dechu, když mu ostrý nápoj stékal do krku. „A pokud vím - oficiálně o nějakých rozhovorech mezi námi a německými generály nevím nic."

Bradley si povšiml onoho „oficiálně". Rychle spustil sklenici ode rtů, dokonce ještě než se napil: „A co neoficiálně, Iku?" zeptal se, nakláněje tělo kupředu, vnímaje přitom jásot a aplaus na náměstí před nádražím.

Ike zaváhal. Tvrdě se podíval na svého spolužáka, jako kdyby ho teď spatřil poprvé v životě. Snažil se odhadnout, jak dalece může Bradleymu důvěřovat. Nakonec řekl: „Znáš ty propagandistické rozhlasové vysíláčky, co mají tamhle na kopci, u toho... jak se to tam jmenuje..."

„Junglinster," doplnil Bradley název vesnice, ležící asi patnáct kilometrů od místa, kde právě seděli.

„Ano, Junglinster. Odtamtud ti tví němečtí Židé přece vysílají propagandu vojskům, jež stojí proti tobě."

„Ano," odpověděl Bradley pohotově, zmatený i pyšný současně. „Dá se v podstatě říct, že jsem jediný velitel americké armády na celém světě, jenž má vlastní rozhlasovou stanici černé propagandy... A nejen to." dodal trochu plaše. Všiml si totiž, že Eisenhowerova mysl se toulala bůhvídkde. Jeho vysoké, holé čelo se zmateně chmuřilo.

„Okamžitě tam musíš zdvojnásobit stráž," řekl Eisenhower náhle. Jásot dole na ulici ztlhl a znovu jej nahradil městský ruch.

„Zdvojnásobit?"

„Ano, Brade. Cestou od čtvrté divize jsem kolem toho Jung... Junglinsteru jel. Ten kopec je velice odlehlý. Jsem si jist, že za jasného dne na tu vysíláčku Němci zpoza řeky Sauer vidí."

„Souhlasím. Udělám to, Iku." Svižně, se sklenicí v ruce - whisky byla vzácná i pro vrchního velitele skupiny armád — přešel Bradley ke své telefonní stanici. Přehodil černou páčku. Ozval se zkreslený hlas. Bradley bez jakýchkoli formalit vyštěkl: „Joe, zavolej veliteli stráží vrchního velitelství. Řekni mu, ať ke starému vysíláči Rádio Luxembourg v Junglinsteru pošle plně vyzbrojenou rotu vojenské policie. On ví, kde to je. A jestli ne, tak ať si to co nejrychleji zjistí. Pak mu to vysvětlím. Konec." Vrátil páčku do původní polohy. Praskání utichlo.

„Díky, Brade," řekl Eisenhower. „Nikdy nemůžeme být příliš opatrní. Skopčáci by na vysíláč mohli zaútočit, kdyby nebyl důkladně hlídáný. Pochybuji, že by ti vojáčky na klíček, ti němečtí Židé, dokázali stanici ubránit, kdyby museli, což?"

Bradley souhlasně přikývl, přestože už úplně přestával rozumět. Proč prokristapána, ptal se sám sebe, proč se vrchní velitel osmi armád, milionů mužů, zajímá o nějaký vysíláč na kopci u Junglinsteru a o třicet nebo kolik lidí, kteří ji udržují v provozu? Nedokázal to pochopit. Ale vždycky ho potěšilo, když byl Ike v pořádku a svěží. To patřilo k výsadám vrchního velitele.

„Jak já to vidím, Brade," pokračoval Eisenhower, převaluje sklenku whisky mezi dlaněmi, jako kdyby při řeči svůj plán teprve spřádal, a s očima upřenýma kamsi do dálky, „budeme si o tu jejich prokletou Siegfriedovu linii rozbíjet hlavy celé týdny, možná měsíce, a potom nastane špatné počasí. A to by nám operace nijak neusnadnilo."

Bradley souhlasně přikývl. To zcela jistě ne. Od svých lidí už věděl, že s příchodem listopadu se mohou celé kopcovité Ardeny na celé týdny pokrýt sněhem. To by zcela znemožnilo motorizované manévry, jež patřily k přednostem americké armády. Pěšáci se spoléhali, že při útoku je budou kryt letadla a tanky. Za špatného počasí by však museli bojovat bez nich, což by je jistě nepotěšilo.

„Nuže, Brade, musíme prorazit dřív, než nám začnou docházet zásoby pěšáků. Vrchnost ve Washingtonu už kňučí, že nemá dost lidí. Posily vytažují od letectva a pobřežního dělostřelectva." Podíval se tvrdě na Bradleyho: „Nechápu, proč pořád nechťejí umožnit černým, aby se mohli dobrovolně hlásit do armády."

Bradley se zatvářil vylekaně. V americké, rasově segregované armádě, nepůsobily černošské bojové oddíly od přelomu století a španělsko-americké války.

„Nu dobrá, Iku," pokusil se Bradley napětí trochu rozehnat. „Jaký je nový plán? Předpokládám, že nějaký máš. Když nemůžeme prorazit s tím, co máme, určitě sis nachystal do rukávu nějaké mazané řešení, aby se nám průlom podařil ještě před příchodem zimního sněžení. Když se o to budeme pokoušet pořád stejně, bude nezbytné odložit velké operace na jaro 1945... A potom, Iku," dodal, hlasem náhle velice zvažnělým, „to se nebude starému Joeovi líbit. Washington bude velice naléhat, aby se to tady pohnulo."

„Na to můžeš vsadit svůj poslední dolar, Brade. A hlava, která se potom skutálí, bude jistě ta moje!" Dopil sklenku a naklonil se dopředu, ztišuje hlas až do šepotu, jako by se bál, že ho někdo uslyší: „Takže to zkusíme ještě jednou."

„Další útok na Gerowově frontě pátého sboru?"

„Ne, Brade, dnes u čtvrté pěší mi to stačilo. Nemůžeme už plýtvat dalšími pěšáky. V téhle chvíli jsou totiž tou nejvzácnější komoditou v Evropě. Ne," zopakoval Eisenhower ještě pevněji, s tváří kamennou, jako by se už pevně rozhodl. „My musíme..."

Větu však nedokončil. Právě v té chvíli se totiž ozvalo rázné zaklepání na dveře. Dokonce i obvykle klidný Bradley vztekale vykřikl: „Tak pojd'te dovnitř, krucinál!" Mladý kapitán Sylván, jeho pobočník, tak učinil. Tváře mu jen hořely a mával kouskem papíru, jenž byl — jak se ukázalo — dolarovou bankovkou, na něž vojáci na evropském bojišti sbírali památeční podpisy těch, s nimiž se setkali.

„Je tady! Je tady! A podepsal se mi!“ nadšeně vykřikoval kapitán.

Ikeův úsměv od ucha k uchu, jímž si získával filmové diváky v celém svobodném světě, zmizel. Na mladého, elegantního důstojníka, mávajícího pomačkanou dolarovkou, hleděl ledovým zrakem.

63

Svým pohledem by snadno dokázal důstojníka proměnit v ledový sloup. „A smím vědět, kdo tady u čerta je, kapitáne?“ zeptal se Eisenhower.

Sylván skočil po udičce: „Přece on, osobně, pane, major Glenn Miller,“ zakřenil se bláznivě, „a řekl, že se s vámi musí okamžitě setkat.“

LONDÝN říjen 1944

KAPITOLA 1

Sirény právě začaly vydávat své ječivé varování. Zpočátku se nesmělé, nenápadné kvílení neslo jen z východní části britského hlavního města. Teď jejich řev postupoval podél Temže do londýnského centra, postupně sílil a stával se stále děsivějším. Na východě se už rozduňela děla. Ale v účinnost proti-letadlových baterií už nikdo nevěřil. Nové, smrtící zbraně, jež nepřítel nasadil, byly pro čtyřicetmil-metrové boforsy příliš rychlé. Lidé, kteří nezapnikali při cestě do krytu, doufali, že stíhači RAF už odstartovali ze svých letišť. Nové spitfiry s přeplňovanými motory možná, při troše štěstí, útočníky napadnou. A při troše odvahy, by možná někteří dodali. Neboť jedinou možností, jak se s letícími raketami vypořádat, bylo škrtnout křídlem o jejich kormidla a srazit je tak k zemi dřív, než dosáhnou svého cíle. Ale na takový manévry si mohl troufnout jen nesmírně zkušený pilot, jemně v žilách obíhala místo krve ledová voda. Stačil jeden chybný pohyb a stíhač se stal zároveň vítězem i obětí.

Podplukovník David Niven poklepal staříčkému taxikáři — s nedokouřenou woodbinkou za pravým uchem - na rameno a řekl hlasem, jenž tak dobře znali filmoví diváci v Americe i Británii: „Dobrá, tady to bude stačit, prosím. Zbytek už dojdeme pěšky. Bude to možná bezpečnější.“

Taxikář poslušně zastavil a řekl: „Je to zde trochu jiné než v Hollywoodu, co, pane?“ Vesele se zašklebil a pohlédl na druhého pasažéra, jenž měl na sobě uniformu amerického majora, přestože se svou těs-tovitou tváří a velkými brýlemi nevyhlížel jako skutečný voják. „Určitě jste si to tady představoval jinak, že, pane?“

Glenn Miller místo odpovědi jen cosi zabručel. Viditelně nebyl v dobré náladě. Taxikář se tedy znovu obrátil k podplukovníku Nivenovi, jenž mu podával librovou bankovku a řekl: „Drobné si nechte, drožkáři, a jděte se někam schovat, dřív než ty potvory začnou padat.“

„Díky, pane,“ odpověděl se smíchem taxikář, spokojený s velkým spopitným, „jste frajer. Žádný strach, pane, na moři je to horší.“

„To věřím,“ přikývl Niven. Pak oba muži v uniformách vystoupili a zamířili k budovám lemujícím Wardour Street. Doufali, že tam někde stihnou nalézt kryt. Motor rakety V-1, letící kdesi před nimi, se zastavil. Nastalo náhlé ticho a Niven si pomyslel, že s větší fantazií by si teď měl představit polovinu Londýna pozorně naslouchající tomu, co přijde.

O chvíli později se to stalo.

Zadunění. Zachvění. Kratičký okamžik podivného ticha. A potom tuna výbušnin, nesená tím samočinným strojem, vybuchla. K obloze vyletěl sloup dýmu. Říjnové šero probodl šarlatový záblesk. Stěny se zachvěly. Dva důstojníci ztuhli. O několik okamžiků později je do tváří šlehla tlaková vlna, jako kdyby dostali úder otevřenou dlaní. Zalapali po dechu. Jako by jim cosi vysálo vzduch z plic. A pak, když bylo po všem, zaslechl pomalé puf-puf-puf, zvuk podobný dvoutaktnímu motoru starého motocyklu. To se k těžce zkušnému britskému hlavnímu městu blížila další z Hitlerových zbraní pomsty.

Miller si otřel prach ze svých velkých brýlí: „Do slepičí řiti, Davide,“ vzdychl, „to bylo ksakru blízko!“

„Obávej se jen těch, které neslyšíš, hochu,“ řekl Ni-ven svým tak typickým přepjatě bodrým stylem. Oprášil si elegantní, neposkvřněnou uniformu. „Pojďme, musíme se do studia dostat dříve, než na nás fri-cové hodí další.“

„Bože všemohoucí,“ odsekl Miller nevrle se svým kňouravým přízvukem z amerického Středozápadu. „Proč to musím proboha dělat, Davide?“

Niven, jeho nadřízený, ukázal v úsměvu své dokonalé zuby: „Mohl bych ti odpovědět slovy, jež by se hodila spíše do filmu Útok lehké kavalerie. Ale na plátně jsem je neřekl, neboť ani já nejsem tak banální a kýčovitý: „Naší povinností není ptát se proč. Naším úkolem je jít a zemřít.“ Jeho úsměv se rozšířil ještě více: „Ike zavelel, my poslechneme...“

O pět minut později už seděli ve sklepech studia, v poměrném bezpečí. Alespoň tam bylo příjemně teplo a mírně zatuchlo, což jim nabízelo pocit, že jsou hluboko pod povrchem země, chráněni před vším, co by na ně mohl naházet rozzuřený Adolf Hitler. David Niven, sedící na okraji stolu, nonšalantně překřížil nohy v elegantních kalhotách, zakončené naleštěnými polobotkami. Sledoval dění se zkušeným, poněkud znuděným pohledem. Jeho podřízený zatím — se sluchátky na uších, jež tlumila okolní ruch - za asistence velmi pohledné americké Němky, o níž Niven, notorický sukničkář, usoudil, že by stála za jeden hřích, možná dva — procházel poznámky. Niven současně přemítal, proč si Američané pro ten bůhvíjaký úkol vybrali právě Millera.

Domníval se, že Miller je typický hudební podnikatel, přestože - dle jeho zkušeností - umělci jako on, tedy nadaní, schopní a přitom byznysu znalí, jsou velice vzácná sorta. Byl excelentní trombonista a aranžér hudby v moderním swingovém rytmu. Ale současně se distancoval od členů svého orchestru, kteří - což bylo pro muzikanty typické - žili ze dne

na den, a když nehráli, oddávali se tomu, co nazývali „rychlé ženy a pomalí koně“. Výsledkem bylo, že neustále vypadali zkrachovale, jako v kocovině, a — pokud jim nepřálo štěstí — trpěli nemocemi, jež přináší sexuální lehkomyšlnost. Ušklibl se při vzpomínce, že stejný život vedl s Errolem za jejich mlá-deneckých let v Hollywoodu před válkou.

Tento kapelník — miláček pásků a boogie-woogie generace - byl vybrán k práci, která ležela zcela mimo dosah jeho chápání i schopností. Niven, veterán nyní už čtyřleté války, se znovu podívil uvažování kohosi z velení americké armády, toho, kdo velel operaci, již se má zúčastnit i major Glenn Miller.

Tyto myšlenky ale zanedlouho lehce zaplašil a sledoval — s lehkým pobavením — Millera, prodírajícího se německým komentářem ke svému novému hudebnímu projektu. Ten, kdo za celým záměrem stál, mu k tomu poskytl dokonalou ženskou pomocnici. Nejen že byla sexy, zdálo se také, že je také velice chytrá, ne-li přímo prohnaná.

Vždy když Miller klopýtl ve výslovnosti, vyzývavě se naklonila dopředu - přičemž nabídla obrýlené-mu maestrovi dokonalý výhled do svého bohatého výstřihu — a horce zašeptala: „Ne, majore Millere, už to bylo skoro dobře, ale musíte to říct bezchybně, umlaut se vyslovuje takto: „Funf Uhr Jive!“ Vzápětí nadmula svůj přenádherný hrudník a měkce dodala: „Tak je to správně. Za chvíli to budete umět!“

Niven si pomyslel, že major Miller bohužel příliš pomalu chápe. Asistentka, Heidi či jak se jmenovala, se mu nabízí doslova na stříbrném podnosu, ale on si to neuvědomuje. Ne že by ten Yankee byl nějak zvláštní úlovek. Ale Niven si říkal, že ona bude spíše jen další hlídací pes - tak jako on sám -, jenž se má postarat, aby Miller něco nevyzradil.

V jedenáct hodin dopoledne, v době, kdy V-1 stále, v plynulém proudu, přilétaly, natočil Miller německý komentář k písni „Five O’Clock Jump“ a — přirozeně — „In the Mood“. Šéf studia pak vyhlásil přestávku a Niven si všiml, že ji Miller opravdu potřebuje. Úsilí při natáčení němčiny se na něm podepsalo. Vypadal ještě utrápeněji než obvykle.

Niven mu nabídl šálek kávy a Miller - přestože po ochutnání protáhl obličej a mumlal cosi o „mizerných Anglánech“, kteří „ani neumějí uvařit pořádné kafe“ -, úlevně vydechl a řekl: „To jsem potřeboval!“

Niven vytáhl plochou láhev: „Chceš si to vylepšit?“

Miller zavrtěl svou velkou hlavou. „Při práci ne,“ odpověděl.

Niven mu nabídl ten svůj srdečný — i když možná předstíraný - úsměv a řekl: „Máš pravdu, Glenne.“ Sám si ale zhluboka zavdál přímo z láhve. Na druhé straně studia si asistentka povytáhla sukni, čímž odhalila své úchvatné nohy potažené nylonovými punčochami, a upravovala si podvazek. Miller jako by si toho ani nevšiml, zato Nivenovi tento pohled neunikl. Srdce se mu rozbušilo a okamžitě začal plánovat schůzku s Heidi - pokud to bylo její pravé jméno -, ale samozřejmě, jak k ní později se znaleckým mrknutím poznamenal, „pouze v mezích služby“.

„Víš, nechápu jedno,“ řekl Miller, usrkávaje kávu s mrzutým výrazem ve své podlouhlé, hubené tváři, „proč mě Ike nutí do těchhle nepříjemností, když se to bude vysílat jenom těm nacistickým skopčákům? Jsem zde snad proto, abych bavil naše kluky, ne nějaké němčoury.“

Niven jeho stížnost znovu snadno odmítl: „Jak už jsem řekl, Glenne, naším úkolem není ptát se, proč. Mimochodem,“ dodal se zdánlivou nedbalostí, dívaje se na podlahu, jako by se tam odehrávalo cosi nesmírně poutavého, „až tohle dokončíš, jsi zván na oběd. Není to daleko odtud, a navíc mi řekli, že ma-

ji opravdu výborný sklep... protiletecký, nikoli vinný.“ Zasmál se vlastnímu žertu: „U Bílé věže, na Henrietta Street.“ „Oběd? S kým?“

„S jedním z těch vašich tajňuštkářů,“ ztišil Niven hlas, jako kdyby za nejbližšími dveřmi naslouchali Němci. „Prý ti všechno vysvětlí, bylo mi řečeno.“

„Co všechno? Jací tajňuštkáři?“ zajíkl se Miller, náhle zcela bez dechu. „A co to má se mnou vlastně společného?“

Niven se už chtěl jeho zděšení zasmát. Trochu škodolibě si pomyslel, že Miller se poprvé tváří v tvář setkává s tvrdou realitou druhé světové války. Nebylo to žádné hrané hollywoodské hrdinství, kdy naši chrabří hoši vždy vítězí a kdy po natočení poslední scény mrtví vstanou a jdou na mléčný koktejl nebo sendvič. Nahlas však řekl: „Můžeš mě prohledat, Glenne. Ale říkám ti úplně všechno, co jsem se dozvěděl.“

Miller otevřel ústa, jako by se chtěl ještě na něco zeptat. Ale už to nestihl. Šéf studia řekl: „Majore Millere, pojďte laskavě sem. Jsme připraveni k další nahrávce.“ Mluvil s přízvukem, jenž - jak Niven se svým pronikavým smyslem pro přízvuky náhle rozeznal — byl zcela neanglický.

Svědomy Miller, známý svou osobní disciplínou, již vštěpoval i svému orchestru amerického armádního letectva, zareagoval okamžitě. Odložil šálek a rázně vykročil přes potmělé studio do míst, kde už na něj čekal malý obtloustlý šéf studia a dívka.

Niven si povšiml, že si neupravila pouze podvaz -ky, ale něco udělala i s poprsím. Vypadalo teď nějak větší. Ušklíbl se. Bylo to pořád stejné. Kolikrát už to viděl v Hollywoodu, jenž byl plný bohatých, mocných, starých smilníků, kteří se nijak nepodobali vysněným princům panen? Ne že by v „pozlátkovém městě“ nějaké panny byly, ale moc, zdálo se, byla

tím nejdokonalejším afrodisiakem. Niven si povzdychl. V takovém světě nebyl o zapomenutého filmového herce a skromného podplukovníka žádný zájem. Krásnou Heidi, či jak se jmenovala, přenechá Glennovi...

„Ne, majore Millere,“ řekla, „funf, prosím, nikoli „finf!“

Niven se ušklíbl. Bude jí muset zaplatit večeri. Tedy pokud ten způsobný pan major pochopí, že o to byl požádán...

## KAPITOLA 2

„Nehoda, pane... Vážná,“ řekl strážník v otlučené plechové přilbě, jenž zastavil jejich taxi a při pohledu na uniformy zasalutoval. „Zasáhli autobus.“ Na zadním sedadle si všiml Heidi, přimáčkнутé k potěšenému Davidu Nivenovi, a pochmurně dodal: „Být vámi, nedíval bych se na to, slečno. Není to pěkný pohled. Dobrá, pokračujte, drožkáři, a jedte opatrně. Každým okamžikem by měla dorazit sanitka.“

Taxikář přikývl. Na kousavém rozhovoru mezi taxikářem a policistou nebylo nic neobvyklého. Policista věděl, že „nehoda“ je velmi vážná. V-1 dopadla přímo před červený patrový autobus. Řidič už nestačil zabrzdít. Vjel do kráteru a do výbuchu. Všude ležela mrtvá těla, některá visela na kandelábrech jako přezrálé ovoce, z něhož kape hustá červená šťáva.

„Dobrý bože!“ vydechl Glenn Miller a přiložil si k úzkým rtům přiložil dlaň, jako by se mu náhle chtělo zvracet. Ale dívka a malý šéf studia — jenž se vnutil do nájemného vozu k důstojníkům - byli nápadně klidní, zvláště Heidi. Nepohnula jí dokonce ani pomatená žena s vlasy plnými prachu, jež si k prsu, na němž se rýsovaly modré žilky, přiložila mrtvé dítě a přitom mu pobrukovala jakousi písničku. Na šilenou matku hleděla jako na stvoření z nějakého jiného, cizího světa, s nímž neměla nic společného. Taxikář pomalu objel obstarožní autobus a díru v zemi, která zabírala téměř celou šíři Tottenham Court Road, zatímco Miller neustále lapal po dechu a zbylí dva zarputile mlčeli a tvářili se nezúčastněně.

Niven s rozhoupaným žaludkem náhle pocítil, že kola taxíku přešla přes cosi měkkého a mazlavého. Netroufal si ohlédnout se a zjistit, co to bylo. Usoudil však, že taxikář přejel lidské tělo. Konečně byli pryč. Nivena přestalo zajímat, jak co nejtěsněji přitisknout své stehno k hedvábnímu pokrytému stehnu své spolence. V tuto chvíli toužil po jediném: co nejdříve zmizet z tohoto místa, vyzvracet se a prolít si hrdlo dvojí whisky.

Šéf studia, sedící na opačné straně, řekl se svým podivným akcentem Millerovi: „Kdy a kde, domníváte se, ty německé nahrávky použijete, pane? Docela by mě zajímalo, co tomu němčouří řeknou.“ Na to Miller popravdě odpověděl: „Nemám nejmenší tušení!“

Niven měl. Ale v téhle chvíli nechtěl nic říkat. Obával se, že jakmile otevře ústa, vyprázdní obsah svých útrob. Zatočili vlevo do Henrietta Street. Heidino koleno narazilo do Nivenova, zda náhodou, či úmyslně, to bývalá filmová hvězda nevěděla a ani ji to nezajímalo. Náhle však pocítil, jak mu slabinami projela ta stará, dobře známá vlna vzrušení, a Miller, jeho tajemné nahrávky v němčině a všechno, co se chystalo pro odlehlou rozhlasovou vysílačku, mu odplynulo z mysli. Jediným a hlavním jeho zájmem se stala schůzka s dívkou, sedící vedle něj. Jakoby omylem položil svou náhle zvlhlou dlaň na její koleno. Neuhnula. V duchu se usmál. Myslí mu proletěla věta z jeho mládeneckých let v Hollywoodu: „Jdi do toho!“ V duchu už téměř vstupoval do oněch slastných bran...

Miller pocítil drobnou stísněnost. V Hollywoodu i v New Yorku často jídal v drahých restauracích. Ano, jednou týdně chodíval i do klubu 21. Ale tahle

řecká restaurace v omšelé londýnské postranní uličce ho poněkud zneklidnila.

Uvnitř sedělo několik Američanů. Ale nikdo z personálu nepřišel hosty uvítat a uvést ke stolu, jak bývalo zvykem v „pozlátkovém městě“. Tihle Američané se starali sami o sebe, zcela ponoření, jak se zdálo, do šeptem vedené konverzace. A všichni pili červené víno, nikoli koktejly Sidecar či Tom Collins, jak byl zvyklý. Zkrátka, cítil se tu nesvůj, navzdory skutečnosti, že všichni přítomní Američané měli vojenské uniformy, kromě jednoho vousatého obra, zhruba šedesátiletého, jenž měl na sobě uniformu, jakou ještě nikdy neviděl.

Miller náhle pocítil strašlivou osamělost a nepatřičnost a přál si být zpátky tam, kde to tak dobře zná: ve Spojených státech. Niven by neměl Millera nechat, aby se s neznámým mužem z tajné služby setkal sám. Ale - přirozeně - Nivena více zajímala plavovlasá Heidi. Jelikož dříve nikdy neodolal, bylo s podivem, že mu zbyl čas, aby si ještě hrál na vojáčky.

Postarší muž s plnovousem zvedl hlavu ze zaujaté konverzace s blondýnou, jež se svou mazanou tvářičkou vypadala o třicet let mladší než on, a vzápětí mohutnou pěstí udeřil do stolu. Řecký majitel podniku, krčící se za pokladnou u dveří restaurace, poděšeně vzhledl. Viditelně se obával o tabule skla ve svých výlohách, jichž, jak Miller věděl, byl v Anglii nedostatek, jako ostatně všeho na tomto prokletém ostrově. Miller plaše upil ze sklenice s červeným vínem, kterou před něj postavili. Nakřčil nos a zatoužil, aby měl dost odvahy a objednal si pivo. Usoudil však, že v Bílé věži ty řídké, teplé chcanky, kterým angličtí říkají „pivo“, nejspíš nemají.

Miller prázdně hleděl na mohutného vousáče, jenž znovu udeřil pěstí do stolu. Pan Stais, majitel Bílé věže, si u pokladny v gestu těžce zkoušeného člově-

ka, přiložil dlaň na čelo. Miller se podívil, proč majitel nezasáhne. Byl snad tento mohutný člověk, jenž v záchvatu vzteku rychle rudl, VIP, jak se ve Státech začalo říkat důležitým lidem?

Žena, oblečená v prudce elegantní proužkovaný kostým, jenž vyhlížela, jako by byl střížen a ušit z pánského obleku, si svlékla sáčko. Bylo jí viditelně horko a vadilo jí opilé chování jejího spolence. Miller naprázdno polkl. Žena se pyšnila pozoruhodnými nadry, nespoutanými podprsenkou. Dokonce i na tuto vzdálenost, a aniž měl dobrý výhled, Miller viděl, jak jí pod látkou svetříku trčí mocné bradavky. Od stolu vedle Millerova se ozvalo obdivné hvízdnutí, následované hlasitým pomlaskáváním, jímž američtí vojáci vyjadřovali uznání nápadně kvalitním ženským tvarům. Tento zvuk obra ještě více rozlítal. Prudce vstal, přičemž téměř převrhl stůl. Žena s pozoruhodnými nadry ho popadla za jeho obrovskou pracku a cosi mu naléhavě řkala. Obr její ruku snadno setřásl a jeho modré oči vyzařovaly vztek stejně jako jeho hlas: „Kdo to písknul?“ Hlas měl klidný, avšak plný opilých výhrůžek. Jeho pohled náhle padl na majora Millera: „Hej, vy, majore, to jste písknul vy?“ zeptal se naléhavě a sevřel svou mocnou, sukovitou pěst. Miller nevěděl, co říci. Vyrosl ve žhavé, drsné atmosféře barů, kde byly opilé rvačky na denním pořádku. Ale teď, po letech a po úspěchu svých dvou hollywoodských filmů, tento způsob života opustil. Teď se k němu chovali uctivě i drobní gangsteři, i ostří hoši, kteří se pohybovali na vysokých místech. Koneckonců, měl jméno. Jak se teď vypořádá s tímhle obrovským, nebezpečným násilníkem? Zapomněl, jak se to dělá. „Já? Já ne,“ zakoktal.

Obr ho však očividně nevnímal. Vykročil vpřed a tyče se nad Millerem a hrozivě zatínaje pěsti, zavrčel: „Tak, chytráku, vstaň a přijmi trest jako chlap!“

Náhle se zarazil: „Já tě znám,“ řekl poněkud mírnějším tónem.

Miller v duchu vydechl úlevou. Hrozící konflikt byl zažehnán. Avšak mýlil se. Vše teprve začínalo.

Obr se k Millerovi naklonil, aby si ho lépe prohlédl, takže Miller dobře cítil jeho alkoholem prosáklý dech, a řekl: „Ty jsi přece ten buzík, ten kapelník Glenn Miller, ne? A písknul jsi? Já myslel, že jste všichni teplouši.“

Millerova bledá tvář zrudla: „Nemáte právo se mnou takhle mluvit.“

„S tebou budu mluvit, jak se mi zachce,“ ut'al ho muž prudce. „Jmenuju se Hemingway. Jsem skutečný umělec, ne

nějaký pitomý posera, co mává klacíkem před partou ožralů, kteří z našich dětí dělají mě-koty. Nemám s sebou nákladňák zvrhlíků jako ty, Millere."

Miller se pokusil vstát, mumlaje cosi jako „Nepřišel jsem se nechat urážet." Ale Hemingway mu to nedovolil. Vytrčil svou mocnou tlapu. Udeřil Millera do hrudi a téměř mu vyrazil dech. Major hekl a okamžitě si sedl, podoben propíchnutému balonu. „Sedni, Millere, ještě jsem ti nedovolil vstát, teplouši!" zavrčel Hemingway, v němž začala převažovat jeho násilnická povaha. „A až ti to dovolím, pak z tebe vymlátím duši!" „Okamžitě přestaňte, pane Hemingwayi," ozval se měkký, avšak nesmlouvavý, řízný hlas. Byl to hlas člověka, zvyklého vydávat rozkazy. Rozkazy, které se plní.

Chvilíčku se zdálo, že Hemingway neslyší. Možná se nechal unést svým opilým, iracionálním vztekem. Možná chtěl zapůsobit na ženu se skvostnými prsy. Nebo možná chtěl jenom upustit páru a někoho udeřit. Napřáhl svou obrovskou pracku, připraven zasadit mocný úder svému nedobrovolnému zajatci.

Ale to se už nestalo. Hemingway povolil sevření a poklesl v kolenou. Glenn Miller tak mohl spatřit svého spasitele, hubeného mužika s pomačkanou, hnědou tváří. Hemingway se zoufale snažil vstát. Mužik ho znovu kopl zezadu do pravého kolena. Hemingway se ještě více zhroutil. Když klesal, mužik, zdánlivě bez sebemenší námahy, mu zasadil dvě šikovní rány do týla a Hemingway padl na obličej. Už ve chvíli, kdy dopadal na podlahu, byl v bezvědomí.

Mužik odsunul Millerův talíř se zvěřinou - číšník mu nedokázal sdělit, co to je, ale mužik prohlásil, že to je to, čemu Italové říkají „zajíc střešní", tedy kočka - a dodal: „Myslím, že už máte dost, majore Millere." Miller přikývl. Poznámka o zajíci střešním ho poněkud zneklidnila a rozvařená růžičková kapusta - kterou, jak často říkával, „dokážou jíst jenom Angličani" - příliš nepomohla. Teď už se těšil na to jediné, co Angličané snad nemohou zkazit - na zmrzlinu.

Mužik s hnědou tváří a očima jiskřivými jako černé diamanty se rozhodl, že si nedá „pudding", jak Angličané říkají všem dezertům, a objednal si dvojitou skotskou. Teď, kdy se restaurace vyprázdnila a ztichla a zneškodněný Hemingway se vypotácel, podpíraný ženou s nádhernými prsy - aniž vrhl jediný pohled jejich směrem —, mužik, jenž se stále nepředstavil — což vlastně neudělal nikdy — řekl měkce: „Omlouvám se za to tajnůstkářství, majore. Ale pochopte, domnívám se, že to bylo nutné. Velice nutné."

Miller přikývl, jako by chápal, přestože byl ve skutečnosti zcela zmaten. Ale koneckonců — byl to zábavný den, tak proč se zneklidňovat nějakými raketami a opilým spisovatelem? V takový den se může stát cokoli — a pravděpodobně se i stane. Proto nic neřekl.

Mužik, kterého si Miller pojmenoval „Smith" -tak by se pravděpodobně představil, kdyby to snad udělal — zamyšleně uskrával svou whisky, jako kdyby přemýšlel, čím začít. Nakonec řekl: „Půjdu přímo k věci. Generál Eisenhower chce, abyste na rádiu Luxembourg vysílal německy. Chceme přesvědčit Němce, že nejsme všichni barbaři. Pokud dezertují a přeběhnou k nám, dostane se jim slušného zacházení. A zejména vy a vaše hudba — Schwingmusik, jak jí říkají - oslovuje mladší generaci, tedy pěšáky na frontě. Právě ty, které chceme přimět k dezerci, to je logické."

Miller opatrně přikývl, ale neřekl nic. Koutkem oka zahlédl majitele, osobně dohlížejícího na přípravu zmrzliny, jejíž výroba byla - jak věděl - v Británii, kde vládly přídele na všechno, zakázána. Stala se tedy položkou černého trhu. Jeho hostitel za ni musel platit jako mourovatý.

„Během příštích několika týdnů z vás uděláme střed zájmu Němců, majore... Někoho, s kým se budou moci ztotožnit." „Proč?"

Smith neodpověděl.

„Jakmile se to podaří, vaši roli rozšíříme... značně." Slovo zdůraznil, z důvodů známých jen jemu. Ale tento důraz Millera zneklidnil z příčin, jinž nedokázal porozumět. Řekl: „Jaká role? A jak bude rozšířena?"

Ale dříve než „Smith" mohl odpovědět, k jejich stolu neslyšně přistoupil rozzářený číšník, uklonil se a na stříbrném podnosu předložil zmrzlinu: „Vaše zmrzlina, pane!"

Smith se také rozzářil. K Millerovu překvapení se naklonil kupředu a do růžové hmoty vnořil svůj ukazovák - zhnědlý šťávou z červené řepy - a pravil: „To si pochutnáte, majore. Mňam, je výborná!" Jeho úsměv se ještě více rozšířil, když dodal: „Bože, na-

posledy jsem měl zmrzlinu v roce 1942. No tak, Glenne, pusťte se do té lahůdky. Ať nezbude ani kapka."

Miller poslušně uchopil lžičku a pustil se do umělecky upravené hmoty. Teprve později se zeptal, kde byl Smith, Američan jako on, poslední dva roky, že se nedostal ke zmrzlině?

### KAPITOLA 3

Miller byl ustaraný, zmatený a vlastně ani nevěděl, kam se to dostal. Útoky V-I jako by z ulic londýnského centra vymetly všechny taxíky. Ani jeho americká uniforma, obvykle záruka štědrého spropitné-ho, nepřesvědčila jednoho z mála drožkářů, jenž spěchal po Tottenham Court Road, aby zastavil. Ani Smith mu nijak nepomohl. Zmizel od Bílé věže stejně tajemně, jako se zjevil, když srazil Hemingwaye na kolena v obou významech této fráze — obrazném i doslovném.

Miller však byl přesto rád, že řeči a vysvětlování skončily. Zatímco stál na ulici, měl možnost popřemýšlet o tom, co mu Smith řekl nebo co mu možná chtěl říci. Mužik Millerovi potvrdil to, co se dozvěděl v krátkém rozhovoru se svým novým fanouškem, Ikem, na vrchním velitelství v hotelu Aplha v Luxembourgu. Nahrávky, o něž ho vrchní velitel požádal, a vysílání z té venkovské rozhlasové stanice na kopci byly mnohem důležitější, než se původně domníval. Nebyl to žádný bláznivý nápad nějakého obskurního zastánce psychologické války. Měly se stát součástí mnohem většího plánu, jenž měl mít vliv na celý průběh války na západní frontě, alespoň podle Smithe.

V té chvíli se Smithe stroze zeptal: „Jak?"

Ale ten britský mužik s temnými očima, jenž dva roky neochutnal zmrzlinu, mu neodpověděl přímo — jak ostatně bylo jeho zvykem. Místo toho řekl: „Po-

važujte Rádio Luxembourg za poštovní úřad. A bu-deme-li mít štěstí a narazíme na zlatou žílu, také za místo setkání."

Oba výrazy, poštovní úřad i místo setkání, ho znátly ještě více. Ale již chápal, že jakmile Luxembourg odvysílá Němcům první sadu jeho nahrávek a potom i slib jeho dosud neznámému obecenstvu, že „se brzy objeví“ (Smith to řekl slovy „a vy si je musíte udržet“), asi jim bude muset hrát hudbu podobnou jedné z posledních nahrávek, kýčovitou, přeslazenou píseň od anglické pěnice Very Lynnové s názvem „I'll Be Seeing You“. Dokonce ještě teď, když kráčet po opuštěné ulici, se jeho tvář stáhla odporem při vzpomínce na tu úděsnou zpěvačku a její strašlivou jidiš hnusotu.

Minul vybombardovaný obchod s rádií. Na rozbitém průčelí uviděl strohé varování: „ZLODĚJI BUDOU ZASTŘELENI“. Pod to jakýsi šprýmař, vysmívající se autoritě, namaloval obvyklou hlavičku s nosem, visícím přes cihlovou zeď, a připsal: „Cože? Tady se nedává zadarmo?“ Miller si odfrkl. Měl velmi chabý smysl pro humor. Pořád nedokázal pochopit, čemu se v Anglii lidé smějí. Kéž by sem někdy přijel Bob Hope se svými trefnými bonmoty. Kráčet dál, stále se zabíráje svými potížemi.

Glenn Miller byl vlastenec, americký patriot. V roce 1942 se dobrovolně hlásil do armády a potom to zkusil u námořnictva. Obě zbraně skoro třicetiletého otce rodiny odmítly. Nakonec ho přijalo vojenské letectvo, ne však do bojové služby, nýbrž jako kapelníka (koneckonců od mládí nosil brýle). Nejdřív sloužil u vojenských kapel, ale brzy hodil Souzu a všechny ty skladatele staromódních vojenských pochodů přes palubu a vojenskou kapelu změnil tak, že to mnohé šokovalo.

Přestože se se svým novým vojenským swingem, se sentimentálními a slavnými sólisty, obecenstvu v době totální války velice zalíbil, patriot Miller stále toužil skutečně splnit svou povinnost vůči vlasti. A teď se mu naskytla příležitost učinit něco pravděpodobně nebezpečného. Vždyť vysílací stanice rádia Luxembourg ležela pouhých patnáct kilometrů od bojující fronty. Fricové ji mohou snadnou přepadnout, říkal si. Měl bych tam riskovat svůj život? Měl bych budoucnost svou, své ženy a rodiny ohrožit jenom pro několik swingových písní, ohlášených v němčině? Náhle se zastavil a uvažoval. Čekalo ho vážné rozhodnutí.

Před trafikou na druhé straně ulice zahlédl plakát s novinovými titulky: „Američané bojují u Cách... Německé město brzy padne!“ Miller nevěděl, kde leží Cáchy, a bylo mu to jedno. Náhle, s pocitem vše-zaplavující sexuální touhy, chtěl být v bezpečí, doma, ve Spojených státech, a chtěl mít jedinou starost: kde bude příště hrát a jak přepsat partitury pro starý orchestr Glenna Millera.

„Dobré zprávy, že, majore Millere?“ Do jeho uvažování pronikl podivně povědomý hlas. Polekaně se otočil. Byl to šéf nahrávacího studia, ten, jenž přivedl tu pohlednou, němčinu znalou blondýnu, která je teď pravděpodobně v posteli s Nivenem v jeho apartním bytě v Chelsea.

„Ano,“ řekl malý civilista, „teď skopčáci poznají, jaké to je, když naši hoši bojují v jejich mizerných městech. Dobře jim tak, co myslíte, majore?“

„Ano, ano,“ souhlasně odpověděl Miller, náhle ještě víc zmatený náhlou a překvapivou přítomností tohoto muže na opuštěné ulici. „Asi máte pravdu.“

„Vy, Amíci, těm Němcům dáváte co proto. Nebude dlouho trvat, majore,“ dodal potěšený, „a budete zase doma. A jsem si jist, že už se těšíte!“ Máchl svou kyprou ručkou po rozbité ulici: „Tohle není zrovna příjemný život, co? Asi by vás to dlouho nebavilo, hm?“

Miller souhlasně přikývl a pak — náhle potěšený nějakou společností, přestože to byl pouze tenhle malý, bezvýznamný Angličan, na něhož by jinak do večera snadno zapomněl — k němu pronesl: „Neprojdeme se spolu do studia? Nechal jsem tam nástroj a další těžké věci.“

Muž zčervenal: „Ale samozřejmě, majore! Bude mi potěšením. Taková čest! Počkejte, až to povím své paní, že jsem se procházel po Londýně s Glenem Millerem z Hollywoodu. Ta se zblázní radostí, bůh jí žehnej. Viděla oba vaše filmy, víte? Zvláště se jí líbily Muzikantské paničky.“ Jako starý přítel se do Millera zavěsil a nezávazně klábosíce kráčeli zpět do studia.

Ten, jenž je sledoval, jak kráčeji po ulici směrem ke stanici metra na rohu, v předstíraném údivu zavrtěl hlavou. Když se pak sirény znovu rozječely svým děsivým varováním, rozběhl se a tak rychle, jak mu to nohy dovolily, zamířil k nejbližšímu krytu. Ten, jenž vše sledoval dalekohledem, mužík, kterého si Miller v touze po nějakém jménu pojmenoval Smith, také zavrtěl hlavou. Ne však údivem, spíš si tím jakoby blahopřál. Sklonil dalekohled a vedle něj stojící kapitán se symboly sfingy na klopách své blůzy v Ikeově stylu, jež značily příslušnost k americké kontrašpionáži, řekl: „Spolklí, to, Jebbe?“

Ten druhý přikývl: „Jo,“ odvětil lakonicky.

„Major Miller se tedy od této chvíle stal terčem. Myslíte, že se pokusí o něco drastic...“

„Raději se neptejte,“ přerušil ho Smith - nebo Jebb, tak totiž znělo jeho pravé jméno. „Bude to velice ošklivá hra, kapitáne, velice ošklivá hra.“

„Taková je naše práce, Jebbe,“ řekl mladý kon-trašpionážní důstojník poněkud bezstarostně. „Snad víte, co se říká - bez rozbitého vajíčka omeletu neuděláte.“

Smithe tenhle úhořovitý výraz nepřesvědčil: „Možná. Ale nezapomeňte, že v roce 1944 je vajec k rozbíjení velký nedostatek. Nuže dobrá?“ Znovu byl věčný a rozhodný: „Dáme se do toho. Spojte se s Brity. Jejich služba MI5 je důvěryhodná, ale MI6 držte raději dál, půjde-li to. Tihle gentlemani z vyšší třídy by za pět dolarů prodali i vlastní babičku. Postarejte se, ať je Miller neustále pod ochranou, ať se pohne kamkoli. Já se postarám o Luxembourg. Ksakru,“ Smithova tvář na sebe vzala chladný, cynický úšklebek, „nemůžeme o pana Glenna Millera přijít. Jen si představte, kapitáne, co by ta slavná americká veřejnost řekla, kdybychom nechali stvořitele klasické In the Mood zavraždit, he?“

Kapitán CIC po jeho návnadě neskočil. Místo toho lakonicky odpověděl: „Souhlas, Jebbe.“

O několik minut později mužík, kterého si Miller pojmenoval Smith, zmizel, zametaje své stopy tím, že odcházel po té straně ulice, kde stál kapitán, aby tento neviděl, kterým směrem se vydal. Kapitán si odfrkl a pomyslel si, že to je celý

Jebb. Neustále ve střehu. A zrovna on bude obviňovat Brity, že by za pět dolarů prodali babičku. Ksaku, Jebb by za dolar navíc přihodil i dědečka!

KRVAVÉ CÁCHY říjen 1944

KAPITOLA 1

Cáchy umíraly.

Rychle a neodvratně je požíraly lačné spáry rudých plamenů z tisíců zápalných bomb. Znovu a znovu se k jejich střechám spouštěly americké thunderbolty, aby beztravně shodily svůj smrtící náklad. Z předměstí, jež už měli Američané v rukou, duněla jejich artilerie a svými granáty přispívala k rychlé zkáze starofranského císařského města. Vojáci z Velké červené jedničky — americké 1. pěší divize — nakládali výbušniny dokonce do tramvají, které pak s rachotem spouštěli s kopce, aby vybuchly dole. Všude šlehalo plameny, domy se třásly a rozpadaly jako nějaké divadelní kulisy, řítíce se k zemi v lavinách cihel a zdiva. Bylo otázkou několika dnů, možná pouze hodin, než se celé centrum města promění v trosky, a ti, kdož se snažili zoufale bránit město císařů svatě říše římské, zůstanou pohřbeni pod kouřícími rozvalinami.

To, co zůstalo z úderného pluku SS Wotan, bylo vrženo do obrany pohraničního města až v závěrečné fázi bitvy. Reichsführer SS Himmler svolil k použití svého elitního pluku SS v této již ztracené bitvě pouze na naléhání samotného Führera. Příslušníci SS měli být nasazeni k posílení slabnoucích, chatrné obranné síly, měli bojovat až do hořkého konce. Cáchy se „nesmějí nikdy vzdát“, běsnil Führer s pěnou v koutcích úst, stržený dalším ze svých iracionálních záchvatů vzteku.

Avšak Obersturmbannführer von Dodenburg se rozhodl, že nenechá svůj milovaný pluk nesmyslně zničit v nějakém symbolickém boji, jež Německo nemůže vyhrát. Cáchy se pro Wotan nestanou druhým Stalingradem. Své mladé hrdiny v uniformách SS ochrání. Ve chvíli, kdy usoudí, že nazrál čas a Cáchy jsou zcela ztraceny, stáhne živé z boje, aby mohli bojovat zase příště, ať si Führer nebo Himmler říkají, co chtějí.

Teď tedy vydal svým chlapcům rozkaz k ústupu, zatímco minomety ze zadních vojů ostřelovaly Američany, kteří se chystali k další zteči na zničené, dýmem zahalené domy, jež ještě zůstaly stát. Jeda v čelním obrněného transportéru — dokonce i přes štiplavý kouř, valící se z domů na břehu po jeho levé ruce, jež zuřivě hořely — ucítil nasládlý pach smrti. Von Dodenburg si před oranžovou září zakryl oči. Před ním vrávoraly poslední stojící domy, jako by představovaly jakousi fatu morganu na poušti. Vrtěl se v těsném prostoru obrněného transportéru, jehož kovové stěny už začínaly sálajícím žářem žhnout. „Schulze,“ vykřikl do dunění nepřátelské artilerie, „to projedeme! Je to jediná cesta. Řekněte mužstvu, ať si nasadí plynové masky!“

Schulze v protestu otevřel ústa. Američané měli na všech střechách odstřelovače. Mladí granátníci nacpaní jako sardinky v otevřených obrněných transportérech pro ně znamenaly snadné cíle. Ale netrpělivý von Dodenburg se zrudlou tváří nedovolil žádné námitky. „Řekněte jim to!“ zařval.

„No dobře,“ odpověděl Schulze. „Slyšeli jste velitele. A vy, zelenáči, si nachčijte na šnuptychly a držte si je u rypáků!“ Tím minil nosy. „Ať z vás ty plameny neudělají škvarky. Los!“ Nečekaje, zda jeho rozkaz splní, vyňal svou plynovou masku z kovového pouzdra, navlékl si ji a z kalhot vystrachal

pyj-

„Nemůžeš ho najít, roťáku?“ zeptal se Matz, čínice totéž.

Von Dodenburg, navzdory svému vnitřnímu pnutí, se usklíbl. Tihle staří psi pro něj znamenali hotové požehnání. Neodmlouvali ani v té nejhorší situaci. Vzápětí na ty dva mizery zapomněl. Poplácal po rameni vyděšeného mladého řidiče a do dunění děl a obscenního řihání a škytání vlastních minometů křikl: „Šlápni na to!“

Řidič s maskou na obličej nepotřeboval pobízet. Zařadil první rychlostní stupeň. Obrněný transportér rezavě zaskřípal a pak se rozjel vpřed. Za ním následovala celá kolona. Téměř okamžitě zahájili palbu odstřelovači, čekající na ně na střeše. Tu a tam někdo vykřikl náhlou bolestí. Přikládali si dlaně k plecím a hrudím a hroutili se na své kamarády, sedící v otevřených transportérech. Mladý granátník vedle Matze — zdálo se, že mu není víc než čtrnáct let — vykřikl v agónii. Kulka ho zasáhla přímo do pravého oka. Teď se mu klátilo před popelavou tváří jako nějaký ohavný drahokam. Z náhle prázdné oční jamky prýštila v šarlatovém oblouku krev.

„Vy bastardi!“ zaječel zuřivě Matz. Vstal, nevšímaje si kulek, jež prosekávaly vzduch kolem něj, a pozvedl svůj automat. Bez jakéhokoli míření pokropil střechy nad sebou zoufalou, krátkou dávkou. Poslední zbylá okna se roztrhla. Ze stěn a trámů odlétávaly třísky. V červenavém dešti se k zemi snášel zuřivý cihlově červený déšť. Jeden odstřelovač děsivě zavyl. Upustil pušku s teleskopickým zaměřovačem a vzápětí se zřítíl k zemi v šíleném zmatku klátících se údů, zanechávaje za sebou svůj poslední výkřik. Pak dopadl na troskami zdiva pokrytou dlažbu. Jednou se odrazil a znovu dopadl, se všemi kostmi ve svém bezvládném, pomuchlaném těle zlamanými.

Kolona se valila dál. Pohltila je zkáza a plameny.

Ocelové pancíře se do červena rozžhavily. Granátníci se k sobě v hrůze choulili. Zapomněli dokonce i na odstřelovače. Dvakrát je zastavily nepřátelské střemhlavé bombardéry, řítící se k zemi s kanóny zběsile plivajícími červeno-bílé plameny. Téměř vzápětí po jejich průletu vybuchly bomby. Tlakové vlny bičovaly jejich chorobně bílé, zděšené tváře. Z plic jim unikl všechn vzduch, tudíž kašlali a dusili se jako staří astmatici ve spárech posledního, smrtícího záchvatu. Ale nakonec unikli. Dostali se z americké pastí a vrátili se do svého perimetru s centrem ve velkém bunkru, kde sídlilo velitelství plukovníka Wilcka. Von Dodenburg neváhal ani vteřinu. Dal rozkaz sesednout s vozidel. Vrátil se pro ně, později, až ostře-lování poleví, pokud tu samozřejmě zůstanou neporušena. „Alle 'raus!“ zakřičel do ohlušujícího dunění bitvy. „Dalli, dalli... Raus!“

Venku vládl dokonalý zmatek. Uvítat je spěchala skupina panikou zachvácených příslušníků wehrmachtu v modro-bíle proužkovaných pyžamech a pláštích. Někteří skákali po jediné noze, ty, kteří měli obě nohy uraženy, ostatní vlekli. Jiní se - jako šílení trpaslíci — vezli na amatérsky sestrojených vozíčkách. Von Dodenburg spolkl v krku mu náhle

vystoupivší knedlík. Co tyhle ubohé mrzáky čeká, zvláště ty, kteří přišli o končetinu a navíc byli oslepeni?! „Pomozte jim," zařval. „Odvedte je do krytu...ve jménu Božím!"

Skupinou pancéřových granátníků v maskovacích kombinézách proběhla jakási žena. Ječela a měla prázdné a hrůzou pomatené oči. Rozervalo si ohořelou blůzku a odhalila své mocné prsy, na nichž jí hořel bílý fosfor, jenž se jí vpaloval hluboko do masa. „Zastavte ji!" zavelel von Dodenburg naléhavě.

Schulze skočil po šilené ženě, jejíž prsy začal pokrývat vrásčitý, popraskaný a páchnoucí škraloup.

Minul. Matz vystrčil svou dřevěnou nohu. Žena ji přeskočila a běžela dál, neustále ječíc. Mířila ke své zkáze, to von Dodenburg věděl. Potřebovala vodu, jež by znemožnila přístup vzduchu, jenž umožňoval hoření kapek fosforu, vpálených do jejích prsů. Voda tu však nebyla. Von Dodenburg pozvedl svůj samopal. Zamířil a stiskl spoušť. Zbraň u jeho boku se s rachotem probudila. Žena rozhodla ruce a na jejích holých, bílých zádech se náhle objevily krvavé dírký. Chvilí se zdálo, jako by šplhala po příčkách pomyslného žebříku, vedoucího možná ke spáse, do nebe. Ale v Cáchách se toho říjnového dne nedala žádná spása ani nebe očekávat. V příštím okamžiku dopadla na dlažbu a ještě chvíli se svíjela, zatímco stále hořela, naplňujíc vzduch nasládlým, lepkavým pachem pečeného lidského masa.

„Mir nach!" zavelel von Dodenburg. Musel dostat své přeživší do krytu. Povšiml si, že je již zaznamenalo jedno z těch mizerných amerických pozorovacích letadel, a velitel nepotřeboval kříšťálovou kouli, aby věděl, že pilot-pozorovatel již vysílačkou ohlásil jejich pozici své dělostřelecké baterii. Rozběhl se vpřed. Jako tanečník skákal přes barikády a kouřící trosky. „Pojďte!" vykřikl Schulze za ním. „Hodte zadkem, vy bando chřestových tarzanů!" Naslepo vypálil dávku proti pozorovacímu letadlu.

Proběhli kolem hasičského vozu. Zdálo se, že je v dokonalém pořádku. Jeho motor dosud tiše bublal. Na vozu nebyl jediný šrám, ale hasiči, visící po obou stranách žebříku, se ve spalujícím žáru udusili. Všichni byli mrtví, uniformy jim zcela shořely a oni zůstali úplně nazí, kromě černých přileb a velkých černých bot.

Von Dodenburg pocítil v krku horké nucení ke zvracení. Při tom pohledu se mu udělalo špatně. Na poslední chvíli se vzpamatoval a hořkou, zelenou žluč spolkl. Na osobní slabost neměl čas. Musel za-  
chránit své muže. Běžel, zoufale hledaje kryt pro přeživší. Za ním vybuchla palivová nádrž hasičského vozu. Nahá těla odletěla k holým stromům po obou stranách ulice, kde zůstala viset, podivně zkroucená.

Zatočili za roh. Věžňové v pruhovaných, pyžamům podobných uniformách, tam ze stromů mechanicky stahovali mrtvé děti. Štěbetali přitom a hihňali se, nejevíce sebemenší zájem o výbuchy všude kolem sebe. Byli šilení? Nebo snad opilí?

Von Dodenburg se to nikdy nedozvěděl. V tu chvíli se k městu snesla americká stíhačka a ve výšce střech se řítila středem ulice, z kulometů plivajíc oheň. Do šilených věžňů i jejich nákladu vnikaly střely se svítící stopovkou. Zdálo se, jako by je jakási obrovská ruka zaplácla, jako mouchy. Příkopy byly náhle plné mrtvých dětí a umírajících, ječících věžňů, svíjejících a kroutících se, dusících se svou vlastní horkou krví.

Hluk bitvy však postupně slábl. Američanům, tlačícím se k velitelskému bunkru v Cáchách, došla pára. Ohně pohasly a pozorovací letadla se vrátila na základny, ležící těsně za hranicemi v Belgii a Holandsku, aby natankovala před dalším útokem. Vyčerpaný von Dodenburg vydal svým mužům rozkaz k odpočinku. Schulze za ním, drzý a hašteřivý jako obvykle, vrčel: „Tak, vy bando posránků, zrušit krok a jdeme. Klid," usmál se zlomyslně, „nebo snad potřebujete vyměnit plenky?"

Von Dodenburg zakroutil hlavou v hraném údivu. Nic, zdálo se, vůbec nic nedokáže Schulzeho a jeho věrného kamaráda Matze srazit. Tiše šli, s popelavý-mi, propadlými tvářemi, jako zástup mlčících duchů.

Náhle přes válejší se dým a mlhu spatřili velký čtvercový bunkr, jehož betonové stěny byly zjizveny dělostřeleckou palbou, jakýmsi příznakem snad nějaké strašlivé kožní nemoci. Bylo zde velitelství plukovníka Wilcka a von Dodenburg měl radost, že se

s ním setká. Chtěl totiž požádat Wilcka, starého velitele pěchoty, o něco, co se mu asi nebude líbit: aby požádal reischfiihlera Himmlera, aby jim dovolil se stáhnout. Zdůvodní to tím, že pro obrněný úderný pluk není v Cáchách dostatek prostoru. Tady se bojovalo zblízka. Používat na takovém místě obrněná vozidla bylo jen plýtváním a bůh ví, že Německo potřebuje všechny tanky, které může mít.

Začali se prodírat davem vyděšených civilistů — starců, žen a dětí. Když palba ustala, znovu začali utíkat z města. Obličeje měly omotány mokřými hadry, na hlavách hrnce a přilby z první světové války. Chtěli se nějak chránit. Šlapali na mrtvá těla, jež se všude válela v groteskních, fantaskních pozicích lidí, kteří zahynuli násilnou smrtí. Obcházeli je psi, hledající maso — lidské nebo jakékoli. Nikoho to nezajímalo. Zdálo se, jako by se každý staral sám o sebe, řekl si von Dodenburg. Přišel čas odtud pluk Wo-tan vyvést.

Už byli skoro u bunkru. Na chvíli je však zastavil polní četník se stříbrným štítkem, odznakem svého úřadu, zavěšeným kolem krku na řetězu: „Brzděte, obersturmbannführere." Ukázal na skupinu zpocených, špinavých ženistů pod velením mladého, nadutě se tvářícího důstojníka: „Vyhodí ten kryt do vzduchu, aby se požáry nešířily dál. A taky aby měl velitelský bunkr volné palebné pole." Maličko povzdychl a von Dodenburg si pomyslel, že je to zlé znamení: polní četníci na sobě nikdy nedávali znát žádné emoce; kromě zlosti.

„Ale vždyť uvnitř jsou ženy a děti!" zvolala žena středního věku s ohořelými vlasy. „Slyšela jsem je křičet, je to jenom pár minut, pane poručíku."

Nadutě se tvářící ženista hysterickou ženu ignoroval. Pokračoval v plnění svého úkolu, jako by byl někde na cvičišti.

„Kdyby existoval Bůh," řekla žena středního věku

smutně, když viděla, že její slova neúčinkují, „nikdy by takovéhoh svinstvo nedovolil."

Starý muž s knirkem z první světové války vyštěkl: „Pána do toho netahejte! Války nedělá Bůh, ženská. Války dělají lidé!"

„Ale..."

Ženinu námitku utál řev exploze, jež nastala vzápětí poté, co mladý důstojník stiskl odpalovací zařízení. Střecha

budovy se elegantně zhroutila v lavině padajících cihel a kamení. Protiletecký kryt byl pohřben. Pokud uvnitř opravdu byly ženy a děti, až jim dojde kyslík, všechny zemřou plíživou smrtí.

Ženisté vykonali své dílo nezaujatě a čistě. Pak posbírali své věci a odešli za jinou prací. Stařec s knírem, jaký mívával císař Vilém, srazil podpatky a zřícenou budovu po vojensku pozdravil, z důvodů, které znal jedině on. Žena s ohořelými vlasy, jež proti odstřelu protestovala, vyhrabala z trosk konzervu s jídlem, podívala se na etiketu, aby věděla, co obsahuje, a zdálo se, že je se zjištěním spokojena. Pak odběhla, plechovku tisknouc k vlnícím se prsům.

Schulze, stojící za von Dodenburgem, jenž za žádných okolností neprojevoval žádné city, mumlal: „Zasraný život." Pak si povzdechl: „Pán Bůh s nimi, šťastnou cestu k andělům!"

Von Dodenburg přikývl, jako by s jeho rozjitřením souhlasil. Pak vydal rozkaz k dalšímu postupu. Na západě se k říjnové obloze pomalu hrabalo první z dotankovavších amerických pozorovacích letadel. Přišel čas, aby se Wotan skryl. O několik minut později už se jeho příslušníci valili - náhle unavení, jako kdyby nějaká neviditelná ruka otevřela pípu a z jejich vyhladovělých těl vypustila veškerou energii - do krytu ve velkém velitelském bunkru.

## KAPITOLA 2

Plukovník Wilck nabídl von Dodenburgovi sklenku koňaku. Lihovinu pečlivě odměřoval, jako by byla bůhvíjak vzácná. Vypadal unaveně a staře. Von Dodenburg hádal, že Wilck byl „stará vojna" - důstojník, povoláný z penze jako náhrada za úřední ztráty důstojníků pěchoty v posledních letech. Snažil se to nedávat najevo, ale von Dodenburg tušil, že Wilck je zcela vyčerpan a na konci svých sil. Přesto se však stále hrdinně pokoušel plnit svou nebezpečnou povinnost, i v době, kdy by si měl užívat penze, přes den zastříhovat růže a po večerech sedávat před krbem, mírumilovně pokušeje dýmku a čta Goetha.

„Prosit, Herr Oberst!" připil von Dodenburg vyššímu důstojníkovi, pozvedaje skleničku ke třetímu knoflíku blůzy, paži drže v lokti zalomenou do pětačtyřicetistupňového úhlu, jak vyžadoval přísný vojenský protokol.

„Prosit, mein Lieber!" odpověděl Wilck blahosklonně jako nějaký strýček svému oblíbenému synovci. „Děkuji!" Naráz vyprázdnil svou sklenku, také podle protokolu, a rozkašlal se.

„Nevím, co bych dělal bez vaší pomoci. Mám k dispozici podivně sesbíranou čeládku, bohužel," povzdechl jako nesmírně unavený člověk. „Vrchní velení od nich očekává příliš mnoho. Nevím, co bychom dělali bez vašeho Wotanu," zavrtil šedivou hlavou.

Von Dodenburg si znovu pomyslel, že Cáchy měly být evakuovány už před týdnem, ve chvíli, kdy na ně Američané zaútočili poprvé. Jejich obrana neměla žádný smysl. Podstatné bylo zastavit Američany u dvojité prstencové obrany, součásti Siegfriedovy linie, mimo město. Ale nacistická strana měla — jako obvykle — politickou snahu bránit prestižní objekty, což bylo v naprostém rozporu s vojenskými zásadami. Avšak ve chvíli, kdy tlumené dunění naznačovalo, že nepřítel zahájil další útok, nahlas pronesl pouze: „Dělali jsme, co se dalo, pane plukovníku."

„Víc, než se dalo. Nerad vidím, když se plýtvá životy mladých mužů." Náhle se odmlčel a nervózně pohlédl na důstojníka SS. Von Dodenburg tušil, proč. Wilckovi náhle došlo, že von Dodenburg z pancéřového pluku SS je potenciálním nepřítelem. Od července, kdy se armáda pokusila zavraždit Führera, byl podezřelý každý důstojník wehrmachtu. Mohl být zatčen za sebemenší náznak defetismu — bez ohledu na hodnost. „Mám pro vás sdělení z vrchního velitelství SS," řekl Wilck a spěšně dodal: „Myslím, že je to důležité."

Von Dodenburg vstal a řekl: „Děkuji, plukovníku. Tak jako tak musím jít a podívat se, zda jsou ti mí mizerové slušně ubytováni a nakrmeni. A, plukovníku Wilcku..." také zaváhal, nevěda totiž, zda ho Wilck nezradí, „nedělejte si starosti. Máte mou plnou úctu a jsem si jist, že si vás váží i vrchní velení a strana."

To Wilcka potěšilo. Vylovil depeši a podal ji von Dodenburgovi. „V téhle situaci je její obsah poněkud zvláštní. Ale to je jedno. Děkuji vám, obers-turmabführere. Vážím si vaší důvěry ve mě a mé velení."

O pět minut později už von Dodenburg seděl na vrstvě slámy, rozházené v místnosti pro poddůstojníky v bunkru, opřen o betonovou zeď, po níž stékala

vlhkost, a pročítal depeši, jež nařizovala, že se má dostavit do nového Himmlerova vrchního velitelství SS v Hohenlychen u Berlína. Ale neudělá to. Tužkou připsané iniciály OS na dolním okraji papíru mu totiž sdělily něco jiného. Vysílačkou předaná depeše, byla neškodná. Nikdo se dokonce ani nesnažil ji zašifrovat. Byla to všední, rutinní, nezajímavá zpráva, kterou si Američané mohli klidně přečíst, kdyby o to stáli.

Zatímco si rotný Schulze, sedící proti němu, bajonetem vyšťourával zpod zahnědlých nehtů špínu, jež se tam nahromadila za posledních několik týdnů, von Dodenburg studoval rutinní depeši. Stálo v ní:

Ve světle vašeho hrdinného a dovedného úsilí na frontě si přeji, abyste pluk na příštích 24 hodin uvedl do klidu. Všem vojákům starším 18 let budou vydány dvojité stravní dávky a čtvrtlitr šnapsu nebo láhev piva. Tento rozkaz vstupuje v platnost okamžitě po jeho přijetí. Heil Hitler!

Reichsführer Himmler

Von Dodenburg hloubavě vzhledl.

Matz sedící naproti němu zanařikal: „Prokristabo-ha, Schulze, obuj si zase ty svoje štýflata!" Mínil tím obrovské rotného holínky. „Vždyť nás tady tím pekelným smradem všechny zabiješ!" Na to Schulze klidně odpověděl: „Vždyť vy sráči, také zvlášť nevoníte, kamaráde!"

Sdělení o nevydání alkoholu pancéřovým granát-níkům mladším 18 let bylo pro byrokrata Himmlera typické, ale připsané iniciály OS naznačovaly, že depeši neposlal nejobávanější muž Evropy. Iniciátorem tohoto zdánlivě neškodného rozkazu byl totiž Otto Skorzeny. Od zářijového setkání byl totiž von Dodenburg převeden po přímé velení Skorzenyho ta-

jenného jagdkommanda. Depeši odeslal Skorzeny těsně předtím, než byl úderný pluk SS Wotan tak náhle přemístěn ze záloh SS na frontu u Cách. V podstatě to znamenalo, že se má do čtyřiařidvaceti hodin i s plukem hlásit u Skorzeného.

Von Dodenburg přemýšlel, proč. Zamračeně si říkal, že je to podivný rozkaz.

Schulze sedící naproti němu ustal v tom, co tak velkohubě nazýval „očistou těla“, a s pohledem upřeným na von Dodenburgovu drsně pohlednou tvář se zeptal: „Co se děje, pane?“

Místo okamžité odpovědi mu von Dodenburg pokynul, aby přišel blíž. Pak opatrně ze Schulzeho obrovské pracky vytáhl bajonet a se strachem, jaké všechny strašlivé nemoci by z něj mohl dostat, řekl měkce: „Nechte si to pro sebe, vy velký mizero, ale odcházíme.“

„Ano, a já přesně vím, kam. S plnou parádou do prdele,“ zvolal Schulze.

Von Dodenburg by se za jiných okolností jeho poznámce možná zasmál, ale teď ne. Věděl totiž, že každý pokus o průlom z Cách bude nesmírně nebezpečný. Schulzeho bajonetem načrtl do cementového prachu na podlaže kruh. Uprostřed udělal křížek. „Velitelský bunkr... vedou odtud cesty do Kolína, Julichu, Maastrichtu. Přirozeně, všechny cesty už obsadili Američané, nebo jsou pod nepřímou palbou. Vědí, že jakmile se někdo pokusí o průlom, učiní tak ve směru k našim liniím na východě nebo na severu.“

Schulze chápavě přikývl: „Takže Wotan odtud odchází, pane?“

„Moc nekřičte, Schulze. Musíme to udržet v co největší tajnosti. Divil bych se, kdyby Američané neměli ve městě vyzvědače. Ano, krátce řečeno — odcházíme odtud, do čtyřiaadvaceti hodin.“

„Jak?“ Schulze už nehodlal planě žvanit.

„Tak abychom Američany překvapili a získali tím náskok, dřív než jim dojde, co se děje. Skrz linie na západě, podél hranic a pak zpět k našim liniím v oblasti Monschau. Je to riskantní, já vím, ale copak Wotan někdy dělal něco snadného?“ zasmál se.

Schulze se tentokrát smíchu zdržel: „Riskantní, pane,“ řekl s pro sebe nezvyklou opatrností. „Velmi riskantní. Ale je to lepší,“ zvýšil hlas, když spatřil, jak zamyšleně se von Dodenburg tváří, „než se nechat semlít v téhle díře. Jak se říká - nepřítel nás zahnal do žumpy a teď na nás chodí srát.“

„Správně, vy velký mizero!“ odpověděl von Dodenburg energicky, spokojen s tím, že má podporu tohoto starého psa.

„Ale pane,“ řekl Schulze po krátkém zamyšlení, „co s těmi podělanými bačkoráři?“ naznačil trhnutím hlavy směrem k mužstvu v polní šedi, ležícímu netečně na vešmí prolezlé slámě na opačné straně místnosti. „Těm se to asi nebude líbit, když se vypaříme beze slůvka rozloučení.“

Von Dodenburg přikývl. „Správně, také se mi to nelíbí. Připomíná to chvíli, kdy krysy opouštějí potápějící se loď. Ale rozkaz je rozkaz a mým hlavním cílem v této válce je zachránit z Wotanu vše, co se dá. Na tom jediném mi záleží.“

„Dobře řečeno, pane,“ přisvědčil Schulze upřímně. „Jsem si jist, že i ti zelenáci, které jsme do Wotanu dostali pod stromeček, by s vámi souhlasili, pane. Ale plukovník Wilck by se mohl pokusit nám v tom zabránit.“

„Nikdo, a plukovník Wilck zejména, to nesmí vědět,“ řekl von Dodenburg naléhavým hlasem. „Mužstvu se sdělí, že máme přestávku, nic víc. Necháme je, ať si dnes večer užijí všech potěšení, která v tomhle prokletém městě mohou ještě najít.“

„Rozdám jim po pytlíku bonbonů a nějaké sprosté obrázky a řeknu, ať si lážově vyhoní,“ řekl Schulze

a svá slova doplnil obhroublým gestem, doprovázeným stejně vulgárním smíchem.

Navzdory svému vnitřnímu napětí i von Dodenburg pocítil nutkání se zasmát. Schulze byl zkrátka nenapravitelný. „Jak je líbo, vy sprostý d'ábale, Schulze. Ale starým chlapům a poddůstojníkům sdělte, že o půlnoci vyrážíme.“

„S vozidly, pane?“

„Tanky a nepancéřovaná vozidla tu necháme. Obrněné transportéry zamaskujeme. S trochou štěstí by je Američané mohli při spatření považovat za vlastní.“

„Jestli ano, tak to ať si pak hned skočí nechat prohlídnout oči!“ namítl Schulze.

„Nechte toto přehnaného optimismu,“ vyštěkl von Dodenburg. „Dobrá, teď si dělejte, co chcete. Sdělte mužstvu, že do půlnoci má volno.“

Schulze se spěšně vztyčil a naklonil se nad svého velitele: „Takže víno, ženy a zpěv, pane?“

„Něco takového,“ odpověděl von Dodenburg a usmál se. „Muži si zaslouží vše, co urvou, Schulze. Jsme na ně pyšní.“

„Rozkaz!“ odpověděl Schulze svědomitě, „pokud to ale nebudou filčky!“ Zasalutoval a nechal von Dodenburga s jeho myšlenkami, jež nebyly příliš šťastné. Věděl totiž, že mezeru v obklíčení Cách Američané brzy uzavrou. Byla to otázka pouhých zhruba pěti set metrů, a pokud bude nepřítel ochoten zaplatit za její uzavření životy několika stovek vojáků, pak staré císařské město bude zcela obklíčeno a odříznuto od zbytku Říše.

Příkazník plukovníka Wilcka sdělil von Dodenburgovi, že jeho nadřízený má již připravenou poslední rádiovou depeši, kterou hodlá odeslat. Zněla asi takto: „Střelivo spotřebováno... Voda a potraviny došly. Nepřítel se blíží k velitelské obrany. Vysílačka připravena ke zničení.“ Jinými slovy: zlomený

a vyčerpaný Wilck z 246. divize pancéřových grá-nátníků se chystá kapitulovat. Ale von Dodenburg se svým Wotanem by mohl obráncům pomoci obranu starého císařského města prodloužit. Proč mu tedy Skorzeny — jednající pravděpodobně se souhlasem reichsführera SS Himmlera — dal rozkaz stáhnout se právě v rozhodujícím okamžiku?

Von Dodenburg zavřel oči, jako by chtěl vymazat své okolí a soustředit se. Nebo se možná pouze pokusil na chvíli uniknout do požehnané nevědomosti spánku.

Ale to se mu nepodařilo. Jeho mysl stále běžela. Nakonec se vzdal. Helmu si posadil na hlavu a přitáhl řemen s pistolí. Tohle vyřeší jen jedno jediné. Kurva!

### APITOLA 3

Tricet kilometrů od bunkru, v belgickém pohraničním městě Verviers, už spojenečtí velitelé oslavovali dobytí Cách. Onoho pátku postavili američtí vojáci uprostřed bahnitého pole stanový tábor, plný kaluží a kolejí, vyjetých nákladními vozidly, pečlivě rozvrhli cestičky, označili je bílými směrovkami a řetězovými plůtky, dokonce se pokusili vysadit do záhonů květiny, speciálně k tomu účelu přivezené z Maastrichtu. V chladném vzduchu nevydržely déle než několik hodin. Ale po inspekci, vykonané dvouhvězdičkovým generálem a skupinou ženistů, důstojníků zdravotnické služby,

dokonce i kuchaři, byl tábor uznán za schopný přijmout vzácné hosty z Paříže a Londýna. Tábor vzápětí obklopil prstenec protileta-dlových děl, přivalily se tanky — a celý prapor Velké červené jedničky zaujal postavení v okopech a palebných postaveních, které pěchotě vykopali odcházející ženisté. Nakonec byly na stožáry vztyčeny dvě vlajky: britská a americká. Generál Eisenhower, vrchní velitel, byl připraven přijmout hosta, pána jedné třetiny světa: samotného krále Jiřího VI.

Pro oba to byl namáhavý den. Eisenhower se krátce objevil na frontě u Cách. K potěšení a za veselého posměchu svých vojáků klouzal hutným, kluzkým bahnem. Král zase strávil většinu času ve stanu polního maršála Montgomeryho a vypil tam několik šálků úděsného erárního čaje. Montgomery přitom krále bavil nudnými historkami z fronty.

Vše běželo hladce, až na pár hodin cesty po hrbolatých a granáty rozbitých polních cestách u fronty. Americký generál Hart - velitel královny ochranné kolony — náhle nechal z jakýchsi záhadných důvodů zastavit.

Zmatený král Jiří si generála nechal předvolat a zakoktal: „Co... co... co se děje, nějaké po... potíže, pane generále?" Rudolící generál Hart odpověděl, že bylo nezbytné kolonu zastavit, protože „jsem potřeboval úlevnou zastávku, pane". Král se stydl zeptat, co je to „úlevná zastávka". Obával se, že by to mohl být nějaký esoterický americký rituál, možná dokonce sexuální, a na něco takového je lépe se neptat.

Teď byl však král v dobré náladě, dokonce i jeho strašlivé koktání jako by ustoupilo, když na stůl začaly proudit nápoje a američtí generálové se předháněli ve vyprávění historek ve snaze zalíbit se králi.

Eisenhower si jako obvykle pomyslel, že Patton se snaží ukrást celé představení pro sebe. Byl to rozený exhibicionista. Sáhodlouze popisoval svá dobrodružství z afrického tažení loňského roku a poznamenal přitom, že američtí ranění nebyli bezpeční před nenechavými rukama Arabů, kteří ukradli vše, co nebylo přibito. Pak dodal, hovoře přímo ke králi, jehož vyprávěnka velice zaujala: „Musel jsem proto tučet těch Arabáků postřílet, pane!"

Eisenhower se podíval na Pattona a mrkl na Brad-leyho, jenž jako by se vůbec nebavil; nepomohlo mu ani dobré jídlo a víno. „Kolik že jich bylo, Georgi?"

„No, možná že jenom půl tuctu," odvětil Patton.

„Tak kolik?" naléhal Eisenhower.

Patton pohlédl přímo na monarchu: „Dobrá, rozhodně jsem dva odpráskl přímo na ulici v Cafse."

Král se zahihňal, z neznámých důvodů si drže dlaň před ústy, jako by měl špatné zuby. To byl signál, na nějž generálové čekali. Také se rozesmáli, dokonce i Eisenhower, přestože neměl úplně nejlep-ší náladu. Generál Patton zářil. Rád byl středem pozornosti jako právě v této chvíli. Během posledních několika měsíců byl několikrát odstaven a teď, když směl znovu zasáhnout do bojů, se radoval, že ho mají všichni rádi.

Pili tedy a hovořili a vyprávěli své vousaté historky a britský král se chechtal a koktal a tvářil se občas pobouřeně, jindy šokovaně, překvapeně, pobaveně — tak jak která chvíle vyžadovala. Ale Eisenhower, přestože si neustále udržoval ten svůj slavný úsměv od ucha k uchu, pustil své myšlenky na dlouhou procházku.

Cáchy padnou, to věděl jistě. Ale věděl také, co to americkou armádu bude stát v počtu mrtvých: už jsou jich skoro tři tisíce. A pokud bude nutné za každé dobyté město platit takto, Amerika bude bojovat v tom mizerném Německu navěky. Teď, když byl od Cách pokoj, přijde řada na Pattona. Zaútočí na opevněné pohraniční město Mety, o nichž se už od září chvástal, že je rozšlápné „jako husí hovno". George Patton se o to už jednou pokusil a neuspěl. Ta mizerná uha měla asi zácpu! Teď to rozjede znovu, což bude znamenat další mrtvé vojáky, tak důležité pro vítězství ve válce. A padlí přitom přibývali znepokojivou rychlostí. Eisenhower si povzdychl.

V téže chvíli vstoupil do jídelny generálmajor Strong, Eisenhowerův zpravodajský šéf, vysoký muž bez brady, a zamířil přímo k vrchnímu veliteli. Kráčet téměř neslyšně, jako by nechtěl, aby ostatní — včetně krále — o jeho přítomnosti věděli. Naklonil se Ikeovi přes rameno a u úst si přidržel dlaň: „Pane," zašeptal tím typicky skotským hrdelním hlasem, jenž Eisenhower vždy pokládal za pozoruhodný. Ne však teď. Byl příliš sklíčen tím, co se děje na frontě Eifel-Ardeny.

„Co je, Kene?" zeptal se Eisenhower také šepem.

„Začali, pane. Dostal jsem zprávu z Londýna. Od našeho člověka. Miller souhlasí."

Chvilí se zdálo, jako by Eisenhower nechápal, co toto sdělení znamená. Možná vypil při obědě s králem až příliš mnoho šampaňského.

„Operace...?"

„Ano, pane. Miller souhlasil, že se zapojí do operace Dvojitý kříž." Název operace vyslovil tak obezřetně, jako by ta slova samotná mohla zabít.

Ikeova tvář se okamžitě rozjasnila, poprvé za několik dní: „Do prkénka dubového. Takže se to rozjelo, Kene!?"

Skot se snědou tváří si uchoval svůj obvyklý zasmušilý výraz. V téhle špinavé válce — a zejména v podivné zpravodajské branži — se pohyboval mnohem déle než Ike. Jeho nadšení přijímal obezřetně: „Nebylo by dobré dělat onen příslovečný účet bez hostinského... jistě chápete, pane."

„Ale dejte pokoj, Kene. Tohle je průlom. Zatímco my si tu nacpáváme břicha, naši muži stále umírají na frontě. Po hejnech. Jestli se tohle podaří, za chvíli bude konec a to strašlivé zabíjení skončí."

„Ovšem, pane," souhlasil Strong, dokonalý vysoký štábní důstojník. „Ale my, to jest my, Britové, vedeme jednání s takzvaným německým odbojem." Slovo vyslovil s důrazem, jako by mu bylo odporné. Pak dodal: „Zatím z toho nic není. Nezapomeňte, pane, mohu-li přidat varování, že němečtí generálové se pokusili toho mizerného Fuhrera odstranit teprve ve chvíli, kdy si uvědomili, že prohrávají válku. A nepodařilo se jim to, přestože za sebou měli celý wehrmacht. A ti, kteří přežili ta strašlivá jatka v červenci... Víte," pokrčil Strong rameny trochu bezmocně, „můžeme si být tentokrát jisti, pane, že neselžou znovu?"

Eisenhower se na tuto závažnou otázku ani nepo-

kusil odpovědět. Místo toho pronesl trochu bezmocně: „Vím jediné, Kene, že to musíme alespoň zkusit. Musíme tohle

krvavé vraždění na západě ukončit co nejdříve. Jinak..."

Strong byl chytrý chlapík. Nahlas samozřejmě nic neřekl, ale pomyslel si: „Pak přijdeš o místo, Iku, a tvoje naděje stát se někdy prezidentem Spojených států, tak jako se to podařilo generálu Grantovi, budou nulové, že, chlapče?" Vysoký, snědý skotský generál s ustupující bradou se uchýlil pouze k větě: „Je to vše, pane? Rád bych se o tu věc postaral."

Éisenhower mávl dlaní v jakémisi náznaku, že Stronga propouští, a řekl: „Dobrá, Kene, jděte, když myslíte."

Stejně tiše, jako se zjevil, Strong zmizel, zanechav Eisenhowera naslouchajícího Pattonovi, jenž veškerou konverzaci s králem Jiřím VI. uchvátil pro sebe. Zrudlý a rozjařený alkoholem řekl: „Sdělil jsem svým vojákům, Veličenstvo, že voják, který ne-šoust... odpusťte mi mou francouzštinu, pane... voják, který nesmilní, je voják, který nebojuje."

Ubohý, slabý monarcha, jenž vládl třetině světa, se zahihňal, velmi pobaven, a zopakoval Pattonova slova s tím svým úděsným koktáním: „To... to... to... to je skvělé... Voják, kte... kte... který nesmilní je vo... vo... voják, který ne... ne... nebojuje."

Patton byl potěšen. Brity doslova nenáviděl, ale to mu nijak nebránilo cítit radost, když rozesmál jejich krále.

Eisenhower to vše sledoval mlčky, přičemž se mu hlavou honily velké starosti, nijak nesouvisející s tím, co se dělo ve stanu. Stále se divil, jak se mohou jeho generálové, když mají v rukou životy tisíců mladých Američanů, tak nezávazně bavit.

V této chvíli si na druhé straně Kanálu, na velitelství orchestru letectva v Bedfordu, balil major Miller zavazadla. Druhý den odletí z VIP letiště v Bovindonu

na jih. Na to, co ho čeká, se nijak netěšil. Byl však vlastenec, a proto úkol, jenž zaváněl špionáží a mohl být proto velmi nebezpečný, neodmítl. Musel také myslet na manželku Helen a děti. Od chvíle, kdy se dal do armády, se jeho příjmy znatelně snížily, a přitom stavěli ten mizerný velký dům. Kdyby se s ním něco stalo, vdova by od Spojených států amerických dostala pouze pojistku - 10 000 dolarů. Nemohl si dovolit tak brzy zemřít.

Miller se při balení zarazil. Někde v kasárnách orchestru jeden z jeho muzikantů cvičil na trubku. Šlo mu to dobře a Miller si v náhlém záchvatu nostalgie vzpomněl, že kdysi také uměl trefit notu zcela přesně, jistě a pevně jako ten neviditelný hudebník. Ale to už je dávno, pomyslel si. Teď byl spíš organizátor, jenž se vydává na nebezpečnou cestu ve službě své vlasti. Bože, modlil se, kéž by se to dalo všechno škrtnout a mohl bych se vrátit tam, kde jsem býval dřív. Ale to nebylo možné. Spojené státy byly mnohem mocnější než Glenn Miller i s celým svým slavným orchestrem.

Musel svou povinnost splnit, ať se mu chce či nechce.

Dokončil balení. Rozvážně vyšel chodbou na čistý vzduch. Pár členů orchestru se krčilo na postelích při partii pokeru.

„Chcete si sednout, majore?" zeptal se jeden z nich, přehazuje nezapálenou cigaretu z jednoho koutku svých šikovních úst do druhého.

„Ne, díky, Buddy!"

Znovu vykročil. Poker, to byla další součást minulosti. Teď byl důstojníkem, majorem. Karty nehrál. Nebyl jedním z chlapců. „Kým však jsem?" tázal se sám sebe. „Kam mířím, probůh?"

Slunce zářící na obloze zakryl náhle se objevivší mrak. Na Millerovu prostou tvář padl temný stín. Mužík, jenž dostal rozkaz dohlédnout na Američanův odlet, si pomyslel, že jeho terč už teď vypadá jako mrtvola.

#### KAPITOLA 4

Rotný Schulze nadzvedl pravou pěstí zadnice a zůstal tak, zatímco si do krku lil obsah ploché láhve. Ohryzek mu létal nahoru a dolů jako expresní výtah. Pak mocně řhl a otíraje si ústa svou špinavou prackou d'ábelsky se ubzdil. V uzavřeném prostoru to připomínalo výstřel 155milimetrové houfnice. „Do hajzlu!" zvolal. „Mám v plicích péru tolik inkoustu. A přitom hergot nevím, kterou bych popsal nejdřív!" A vzápětí prudce dupl svou okovanou botou, zřejmě na znamení, že rituál skončil.

Matz stojící vedle něj, jenž na večer sexuálního běsnění činil podobné přípravy — včetně pečlivého pudrování svého pohlavního orgánu čili nástroje lásky vonným zásepem - se ušklíbl: „Myslíš, že se ti to povede? Jen si to uvědom, taková ženská čeká, že jí přineseš pořádnou kládu... a tobě se mezi nohama bimbá takový chudáček, Schulzi..."

Rotný Schulze byl však až příliš natěšen, než aby ho Matzův úsměšek urazil: „O mne se nestarejte, desátníku Matzi. Jakmile ponořím hlavu mezi ty její mlíčky a trochu jí je pohoupu, půjde všechno, jak má. A krom toho - ona mě miluje."

Ignoruje Matzův hlasitý posměch nad svým prohlášením vylezl z díry, kterou sdíleli, a nízko skloněný, v jedné ruce třímaje automat a v druhé zaprášenou umělou kytici, ukradenou z jednoho z rozbitých domů opodál, vyrazil rotný Schulze na „rendezvous se svou snoubenkou".

Navzdory blízkosti Američanů, neustálé dělostřelecké palbě a faktu, že také ona, stejně jako vojáci, byla obklíčena, dělala Frau Glucklich čest svému jménu. Byla nesmírně tlustá, měla neuvěřitelně obrovskou zadnici, skoro stejně velkou jako balkon svého rozstříleného bytu, a teď v blikavém světle několika svíček smažila na improvizované plotně sporáku brambory. „Hned to bude, můj milovaný hrdino," cvrkala roztočeně, zatímco jí z široké, červené tváře kapal pot. Ohnula se a přihodila do ohně další kousek dřeva. Při tomto pohybu jí z hluboko vystříženě venkovské blůzky vypadla její nesmírná řadra. Rutinně je nacpala zpět a Schulze se rozřehtal: „Dej pozor, má drahá. Smažené brambory mi stačí. Maso k nim nechci!"

Zasmála se a provokativně zakroutila svou kolosální zadnicí: „Rotný! Rotný!" zvolala, „vy jste ale! Vždycky se divím, co vás napadne příště!"

Schulze, sledující ty dvě masité hory, si olízl náhle oschlé rty a odpověděl, tentokrát už trochu drsněji: „Nechám tě jednou hádat, ty moje lasičko!" A laškovně ji plácl přes zadek, čímž ji téměř srazil do ohně.

V jiné části sklepa pod domem paní Glucklichové si volného času užíval také Matz. Byl bohužel stále střizlivý, na rozdíl od svého kamaráda Schulzeho. Tato situace ho poněkud zneklidňovala, zvláště když, jak řekl se svým tradičním taktem: „se chudák starý pěšák chce zbavit svého přetlaku. Ale takhle to není ono. Aby se opotřebovaný mechanismus

rozeběhl, na to je potřeba trocha ohnivé vody."

Proto teď Heidi, sličná patnáctiletá služka Frau Glücklich, scházela s Matzem do temného sklepa, aby tam vyhledali onu „ohnivou vodu". Přitom narazila na zrudlého rotného Schulzeho, jenž se zrovna oddával milostným hrátkám. Jak se dalo čekat, byl zcela nahý, až na vysoké boty, opasek s pistolí a přilbu. „Dobrý voják musí bejt připraven na všechno, kamarádi!" V levé ruce držel napůl prázdnou pánev s bramborami a v druhé třímál to, co Heidi na první pohled považovala za velký policejní obušek. Brzy však pochopila, že je to něco jiného, a s ústy přikrytými dlaní se zahihňala. Tento pohled byl pro její nevinný - tedy relativně nevinný - zrak poněkud silný.

Matz ji však dloubl pod žebra: „Neruš ho při práci, krucinál," zasyčel varovně, „nebo to odskáčeš. Je mi ho skoro líto, chudáka. Ten to už zoufale potřeboval. Dokonce si zapomněl s sebou vzít flašku!"

V té chvíli se zdálo, že desátník Matz má pravdu. Ale rotný Schulze, opile šilhající, měl mírné potíže s naplněním svého ďábelského úmyslu, přestože před ním klečící paní Glücklichová roztouženě kroutila svou holou, obří zadnicí.

„Podívej se na něj, jako by ji ho tam pořád nemohl vpálit," poznamenal Matz škodolibě, když Schulze znovu neuspěl a bolestně se zašklebil.

„A proč chce paní strkat to... tamto... do zadku?"

„To je celý on, blbec," řekl Matz. „Ten by ho ženské nestrčil tam, kam patří, i kdyby mu dávala padesát marek. A teď už mlč. Najdu si něco k pití." Ve sladké předtuše si olízl rty. „A do psí prdele, čichám, čichám nějaké hezké překvapení!" A na jednonohého pozoruhodně tiše znovu vykročil. Heidi ještě chvíli však zůstala stát a s děsem v očích zírala, jak Schulze mává tím ohromným obuškem a chystá se k dalšímu výpadu. „Chudinka Frau Glücklich," pomyslela si a pronesla krátkou modlitbu za svou paní a všechny podobně trpící ženy.

Von Dodenburg slepě klopýtal hořícími ulicemi plnými dýmu, tím, co zůstalo z Němci obsazených Cách. Navzdory probíhajícímu ostřelování a blížícímu se rozkazu k odchodu viděl všude podobně opilé příslušníky pluku Wotan. Ale von Dodenburgovi to

teď bylo jedno. Před očima měl stále pohled na mrtvé děti z vybombardované porodnice, již právě minul.

To byl konec. Byl to konec všeho. Svět už nemohl být horší. Co záleží na tom, jestli Wotan — nebo to, co z něj zbylo — o půlnoci odejde, nebo ne? Svět zešílel. Svět byl zlý, neuvěřitelně zlý. Která lidská bytost měla právo něco takového udělat?

Ve vedlejší ulici vybuchl další granát ze 155mili-metrové houfnice. Stěny rozbitého domu se zachvěly jako divadelní opona, zasažená náhlým závanem větru. Cihly a zdivo se řítily k zemi v červené lavině. Někjaká žena zaječela. A náhle se ozval zoufalý křik: „Pomoc! Pomoc!! Mám obě nohy uraženy! Nosítka, prosím!"

Von Dodenburg jako by zoufalé volání neslyšel. Tápal dále, klopýtal přes kouřící trosky, s očima upřenýma na jakýsi vzdálený horizont, jenž viděl jen on sám.

Dva polní četníci se stříbrnými štítky, odznaky své funkce na prsou, se ho pokusili zastavit. Do křiku zraněných a volání o pomoc volali: „Tam ne, obersturmbannführere... Je to příliš nebezpečné. Leží tam nevybuchlá bomba!"

Slova jim však zhylnula na rtech. Obersturmbannführer von Dodenburg je neposlouchal. Nechali ho tedy jít, a když byl z doslechu, jeden z polních četníků pronesl ke svému společníku, polnímu četníku: „Nafoukaní bastardi, tihle důstojníci SS. Doufám, že ta zasraná bomba mu vybuchne pod nohama!"

Ale ve von Dodenburgově osudu nebyla smrt dosud vepsána. Wotan se ho ještě nechtěl zbavit.

Kurva mu omotala své pevné paže kolem krku a vrazila mu jazyk mezi rty. Jeho dech páchl šna-psem. Ale jí jakoby to nevadilo. Přes opar, jenž se mu vznášel kolem hlavy, jen matně viděl, že na profesionální děvku vypadá mladě, zvláště v přísně katolických Cáchách. A pořád nedokázal pochopit, proč má na sobě bílou halenku a tmavou sukni Svazu německých dívek.

A na rozdíl od prostitutky se celé její tělo jakoby chvělo touhou. Neustále do něj vrážela břichem a její ruce se proměnily ve spáry, drásající mu zadnici, jako by se snažila mu rozpárat spodky. Nakonec se jí to podařilo a — bez jediného slova, jen s očima hypnotizované upřenýma na otvor ve spodkách a na to, co tam viděla — padla zády na ošoupaný gauč s nohama doširoka rozevřenýma, rvouc si přitom knoflíky z halenky.

Když ji rozervala, objevila se její ňadra. Na svůj věk je měla velká, říkal si, když je zamlženým pohledem pozoroval, kymáčeje se přitom.

Stáhla si kalhotky, bílé, prosté, bavlněné. Takové, jaké nosí školní dívky. Téměř nevědomě, nebo to aspoň tak vypadalo, si přejela dlaněmi přes holé prsy. Jemně si stiskla růžové bradavky. Okamžitě se vztyčily. Hrudní koš se jí rychle zvedla, jako by se jí náhle zmocnila neovladatelná vášeň. „Pojď," řekla, s hlasem chťicem zhrublým, „prosím, prosím... Udělej mi to!" Provokativně proti němu vytrčila chomáč chlupů, zdobící její klín. „Prosím, obersturmbannführere von Dodenburgu!" Tvář se jí zrůznila, jako by už nedokázala dále snášet nenaplněné očekávání a žádostivost. „Prosím!"

Von Dodenburg náhle vystřízlivěl. Možná to bylo tím, že domnělá děvka znala jeho jméno, nebo si s leknutím uvědomil, že má na sobě úbor Svazu německých dívek, a proto jí zcela jistě bylo pouhých osmnáct let, možná i méně. „Ale..." zakoktal, „jsi ještě tak mladičká..."

Dutě se zasmála a ještě víc roztáhla nohy: „Záleží snad na tom, obersturmbannführere? Přece víte, že všichni zemřeme. Šestnáct nebo šedesát," pokrčila rameny a její velké prsy se při tom pohybu slastně rozvlnily, „všechny jsme stejné... některé možná o něco těsnější, jinak je to jedno."

Zvedla ruce a vrazila je do temného otvoru v jeho spodkách barvy polní šedi. Dlaní laskala jeho pyj jako matka, jež se

mazlí se svým milovaným dítkem.

Von Dodenburg se zachvěl. Hráz se náhle protrhla. Věděl, že dělá chybu, ale nedokázal se ovládnout. Cítil, jak jeho úd pod jejími šikovnými prstíky roste a tuhne. „Ne..." pokusil se, ale víc už nedokázal protestovat. Beze slova ho stáhla na gauč. Lačně si s ním pohrávala. Von Dodenburga se zmocnila neovladatelná touha. „Jsi panna?" zeptal se chvějivým hlasem, jenž ani nepoznával. „Bude to bolet... víš?"

Zasmála se, stále ho svírajíc v dlaní. „Už dávno ne, drahý pane."

„Ale..."

„Mlč a dělej!"

Své štíhlé dívčí nohy zvedla vysoko do vzduchu. Změnily se tak v kolébku pro jeho tvrdé, svalnaté tělo. „Myslím, že by ses do toho měl konečně pustit," zašeptala mu do pravého ucha. Její dech byl velmi žhavý. Hltavě ho vedla ke vchodu, se srdcem divoce tlukoucím.

Von Dodenburg ještě jednou, naposledy, na okamžik zaváhal. Nedělá dobře, věděl. Ale pak ho překonal chtíč a vášeň a na své pochybnosti zapomněl. Zuřivě do ní vnikl. Slastně zalapala po dechu a zvolala: „Ach, můj bože!" A vzápětí oba na všechno zapomněli. Oddali se lásce a milování, zatímco jejich svět se kolem třástil na kusy.

Pili z láhve, kterou vzala s sebou ve chvíli, kdy se vydala ho hledat. „Věděla jsem, že tu jste, obers-turbannfuhrere.

Chtěla jsem vědět, jaké to je s hrdinou, ještě než všechno skončí..." Pak se rozesmála a on se také zasmál a řekl: „Bože, já nejsem žádný hrdina, děvče! Jsem jen ubohý voják, kterému hodně brzy někdo ustřelí hlavu!" A pak se zvenčí ozval ten

známý hřmotný hamburský hlas: „Vylezte, pane... Válka skončila!"

Von Dodenburg zasténal. Byl to Schulze. Ten hutný, pivem prosmolený hlas si nemohl splést. Vstal a nejdříve ze všeho si nasadil helmu. Byl to letitý zvyk z válečných let v Rusku. Dívka mu pevně stiskla loket: „Musíš?"

Přikývl a začal si zapínat poklopec.

Ztrápeně si navlékla halenku a tím před jeho pohledem skryla ty své krásné, mladé prsy. „Já..." začala.

Něžněji zakryl dlaní ústa a umlčel její námitky: „Je to zbytečné," řekl tvrdě, „je to zcela zbytečné."

Venku na něj čekali Schulze, Matz a jeden mladý voják s tvářemi dorada zbarvenými čerstvými plameny, vyšlehnuvšími nedaleko Wilckova bunkru. Von Dodenburg přikývl. Aniž mu to musel někdo vysvětlovat, dobře věděl, jak ho Schulze a Matz našli. Nechali ho sledovat tímhle zelenáčem. „Co se děje?" otázal se, zavěšuje si automat, jež mu přinesli, přes rameno. „Hoří snad, vy dva mizerové? Ještě přece není půlnoc."

„Kluci už jsou nervózní, pane," odpověděl Matz po dalším, posledním a o to mohutnějším loku ze Schulzemu ukradené láhve. „Asi bychom měli vyrazit, dřív než začnou remcat. Snad víte, jací tihle vojáci pod stromeček' jsou."

Von Dodenburg přikývl: „Dobrá, Schulze," řekl, obraceje se k poněkud zamračenému rotnému Schulzemu, jenž měl z neznámého důvodu kolem přílby jako jakousi podivnou kamufláž omotan pár velkých červených hedvábných punčoch. „Kde je kolopás?"

Místo odpovědi se Schulze otočil k nováčkovi, jenž sledoval velitele, a nařídil mu: „Tak, bažante, skoč pro velitelovo vozidlo. Když budeš hodný, taťka ti dá lízátko."

Chlapec chtěl něco říct, ale když viděl, jak se rotný Schulze tváří, zapomněl na to. Udělal předpisově čelem vzad a rozběhl se pryč, zatímco americké ostřelování znovu zesílilo a nějakých padesát metrů od skupinky začaly dopadat minometné projektily.

„Pámbů už zase sere železo," pronesl Schulze truchlivě, naprosto nevnímaje — jak se zdálo — své strašlivé rouhání.

„Copak si obyčejný kluk nemůže užít jedinou klidnou chvíli?"

Von Dodenburg ho chtěl ujistit, že klidu se opravdu nedočká, leda až pod zemí, ale pomyslně si, že si to raději nechá pro sebe. Místo toho zvolal, téměř laškovně: „Tak, vy dva Tarzani, ožralí a přecpaní pečenými bramborami. Los... Jdeme!" Vykročili tedy.

O několik okamžiků později se první kolopásový transportér s rachotem a skřipáním provalil kolem opuštěného děvčátka, choulícího se ve stínu rozbitého domu. Mířili k únikové cestě a nadcházejícímu boji. Úderný pluk SS Wotan vyrazil k nové bitvě. Starého císařského města Čáchy za nimi se zatím zmocňovaly lačné plameny.

Kniha druhá

ROZUZLENÍ

„Mitgegangen, mitgefangen, mitgehangen."

německé přísloví

PRINZ ALBRECHTSTRASSE 10 listopad 1944

KAPITOLA I

„Už je ten židák tady?" zeptal se Obergruppenführer Müller, sedící za velkým psacím stolem. Berlín v okně za ním byl po pravidelném britském náletu znovu tichý. Hasičské stříkačky odjížděly a na jejich místa přicházeli ti, jimž místní říkali „vykradači hrobů": dobře známé skupiny vězňů z koncentračních táborů ve svých pyžamách podobným pruhovaným úborech, kteří prohrabávali sutiny a hledali mrtvé. Bylo to tak běžné, že si toho Müller, hledící z oken centrály gestapa, ani nevšiml.

„Jawohl, Obergruppenführer!" hluchým, poníženým šepotem odpověděl jeho tajemník Heinz, drobný mužík s hrbem na zádech. Zamnul si své kostnaté ruce - toto gesto šéf gestapa upřímně nesnášel - a dodal: „Přirozeně nepřiznal, že je Žid, obergrup-penfuhrere."

Gestapo Müller, jak se mu za zády říkalo, se usklíbl, přičemž ukázal své zlaté zuby, na něž byl nesmírně pyšný: „Vy byste to udělal? Na takovémhle místě, Heinzi? Papíry!"

Tajemník se poslušně přišoural přes předpisovou tři-metrovou vzdálenost, již nařizovaly předpisy pro jednání podřízeného s nadřízeným u státní policie. Podal Müllerovi dokumenty a ten přikývl, když na nich spatřil červené

razítko „Přísně tajné — státní záležitost". Ten zajatý americký židák byl asi hodně důležitý. S ním by měl jednat v glazé rukavičkách. „Zpočátku," zasykl cynický hlásek někde vzadu v jeho hlavě.

„Slyšel jsem, Heinz, že už se na něj byl podívat i sám reichsführer Himmler. Na židáka!" Dovolil si drobný úšklebek. Himmlera, svého nejvyššího pána, upřímně nenáviděl, stejně jako většina starých nacistů, z nichž mnohé za starých dob v Mnichově, ještě před příchodem nacistů k moci, nechal zavřít. „Dokonce mu podal ruku, doslechl jsem se. Nějakému židákovi!" Znovu zdůraznil urážlivý výraz.

Heinz se rozhlédl vpravo a vlevo, jako kdyby je zde mohl někdo sledovat, a tlumeným hlasem omlouval reichsführera slovy: „Pouze služebně, obergruppenfuhrere, pouze služebně."

Müller se neklidně zavrtěl: „Můj drahý Heinz," pronesl poněkud povýšeným tónem, „vždyť vy nevěříte jedinému slovu z těch žvástů. Oni si chystají plány do budoucna. Dokonce i reichsführer." Jeho úšklebek se zvětšil: „Kdo ví, kdy by mohli toho židáka potřebovat... Koneckonců je převlečený za amerického generála." Mocnou prackou máchl směrem k Heinzovi: „No dobrá, skočte tam. Vyřídte, že za pár minut přijdu dolů. Do sklepení."

Heinz se při zmínce o sklepení bezděčně otřásl a pak zmizel stejně neslyšně jako se zjevil, stále si mna své kostnaté ruce.

Müller rozsvítil červenou žárovku nade dveřmi své pracovny, jež upozorňovala, že nesmí být rušen, a pak, otevřev složku s dokumenty, jež přišly s vězněm ze zvláštního bloku koncentračního tábora Sachsenhausen, zahledl se na Židovu tvář. Fotografie byla pořízena krátce po jeho zajetí v září na německé hranici a měl na ní americkou uniformu s jednou hvězdou brigádního generála na výložkách.

Müller si odfrkl. Ten člověk opravdu nevypadal jako generál, dokonce ani jako americký. Ale pomyslel si, že zajatec-vězeň je bez jakýchkoli pochybností Žid. Ne že by Müller měl něco proti Židům, tedy osobně. Koneckonců jeho nadřízený v Moskvě

byl také Žid. Ale jako starý policajt byl podezřívavý ke každému, a navíc by se nehodilo, kdyby šéfa gestapa někdo viděl, jak koketuje s Židem.

Rychle svými klobásám podobnými prsty proběhl složkou, přivykaje si na skutečnost, že dole, ve sklepních mučírňách Albrechtstrasse 10, na něj čeká jeden nešťastník. Jako obvykle byl pyšný na svou paměť a skutečnost, že je schopen rychle vstřebat jakékoli množství informací. „Dobrá," zašeptal k sobě způsobem osamělců nebo těch, kteří mají co skrývat. „Narozen jako Kornfeld Johann v Kolíně nad Rýnem. Roku 1936 emigroval do Spojených států." Jakoby souhlasně přikyvl: „Mazaný Žid. Zdá se, že velmi záhy vstoupil do americké armády... Roku 1941. Hm, velký vlastenec, což?" Poslední slova pronesl Müller nahlas. „Nebo nenávidí Němce. Podle označení na uniformě se zdá, že vězeň patří... patřil... k americké zpravodajské službě. Byl členem Eisenhowerova štábu..." Müller se odmlčel a znovu tupě pohlédl z okna na rozbombardovaný Berlín.

Dva postarší muži v uniformách zřízců berlínské zoologické zahrady zasmušile nesli nosítka. Ležela na nich velká opice nebo cosi takového. Hlavu měla omotanu zakrváceným obvazem. Ale ten, kdo se pokusil tohoto tvora ošetřit, přišel pozdě. Opice byla již mrtvá. Müller se ušklíbl. Podivná scéna jako by pro něj znamenala souhrn všeho nesmyslného, co se děje v hynoucí Říši.

Mezi Američany a nějakými dosud neznámými Němci se něco dělo. Možná v tom měli zase prsty ti sasští fricové s monoklem, příslušníci generálního štábu, kterým se v červenci nepodařilo zabít Führe-ra. A tihle bastardi z lepších rodin se teď snaží zachránit si krk vyjednáváním s Američany. Udělali by všechno pro to, aby válka pokračovala, ale pouze proti Rusku - pokud jim to tedy západní spojenci dovolí. Přirozeně, že fanatici kolem Hitlera - Skorzeny a jemu podobní - budou torpédovat jakoukoli dohodu tohoto druhu. Bylo tedy na něm, na nenáviděném a pohrdaném Gestapo Mullerovi, aby dohodu zardousil hned v zárodku. Jeho šéfové v Moskvě toužili po tomtéž. Nepřáli si, aby se anglo-americká koalice stáhla z války a nechala Rudou armádu nést veškerou tíhu bojů.

Mullerův pohled opustil podivný průvod pod oknem. Zaklonil se v křesle, klobásám podobné prsty si zamyšleně propletl před nemilosrdnými, úzkými rty. Je to směšné, pomyslel si. Seděl tu, obyčejný policajt z Mnichova, jenž se za prvních patnáct let u bavorské policie nedopracoval výš než k poddů-stojnické hodnosti. Teď, i když nepřímou, může ovlivnit velké strategické a politické události, jež by mohly v nadcházejících letech značně pozměnit osud Evropy.

Měl ale potíže: musel nějak propojit toho Žida Kornfelda se zrádci z takzvaného odboje. Znovu se pousmál. Další paradox Německý Žid, jenž byl donucen uprchnout z rodné země, pomáhá lidem, kdož stojí za jeho osobní tragédií a možná se podílejí na masovém vyvražďování jeho souvěrců. Avšak on, Müller, se ve jménu Třetí říše a milovaného Führera postará, aby spiknutí neuspělo. Za to dostane tučný plat, získá zajištěné postavení a hodnost generála v moskevské NKVD. Trojitá zrada, by možná někdo řekl.

Tato myšlenka ho potěšila. Vstal. Pomalu si nasadil čapku a uchopil jezdecký bič. Ten vždy velice působil na nešťastníky, držené ve sklepeních. „Trojitá zrada," zašeptal k sobě nahlas. „Ano, to se mi líbí... Trojitá zrada." Zhasnuv červenou žárovku vyšel na chodbu, švihaje bičem, jako by se za mírových šasů chystal k příjemné projížďce v Tiergarten.

Kornfeld nebyl nijak statečný člověk, ale měl do-statek odhodlání a vzdoru. Věděl, že musí vydržet do doby, než ho přemístí sem, do nové cely, kterou dostal tady v Berlíně. Jakmile bude zde, učiní všemu konec. Pokrčil rameny a přál si, aby další chvíle nenastala. Po úvodním bití surovci z gestapa — což bývala součást běžné rutiny při stěhování vězně — ho strašlivě bolelo celé tělo.

Odhadoval, že teď už se o něm dozvěděli to nejdů-ležitější: jeho jméno a skutečnost, že je Žid. Na to ostatně přišli hned, jakmile ho po zajetí svlékli do naha. Pro surovce gestapa byl Žid každý, kdo měl obřízku. Marně protestoval, že mnoho Američanů je obřezáno z hygienických důvodů. Ale teď už to bylo lhostejné.

Teď záleželo na tom, alespoň z hlediska mlátíček z gestapa, jaké bylo jeho postavení v Eisenhowerově štábu. Německý Žid v americké uniformě, vystupující jako generál, tak blízko fronty, to bylo nezvyklé. Věděl, že mají nějaké podezření a

pravděpodobně dosti přesné. Teď budou zjišťovat, jestli se jim ho podaří zlomit a dozvědět se pravdu.

Kornfeld si zamyšleně olízl popraskané, zakrvácené rty. To znamenalo, že přišel o Himmlerovu ochranu. Šéf SS na něj chvíli zkoušel různé triky, pokoušel se zjistit, jestli by bylo možno jednat o separátním míru na západě. Himmler totiž toužil po ukončení bojů sehrát významnou úlohu v poválečné německé vládě.

Proč se o něj Himmler tak zajímal, to Kornfeld nevěděl, a v této chvíli ho to ani nezajímalo. Jeho úkolem bylo chránit poctivé Němce, jak dlouho to jen půjde. Nedělal si totiž žádné iluze, když se rozhlížel po holých stěnách své těsné cely, jejíž jediné zařízení sestávalo z betonového kvádru, jenž sloužil jako postel, a díry v podlaze, jež sloužila jako záchod a pro jeho účely se vůbec nehodila. Mučitelé z gestapa ho nakonec donutí mluvit, to věděl. Nikdo nemohl odolat jejich brutálním, sadistickým meto-

dám. Vždy, než začali s prací, se před svými vězni chvástali: „Tohle je X nebo Y... ten donutí mluvit i egyptskou mumii.“

A pak se obvykle smáli, až se za ta svá mizerná břicha popadali. Kornfeld se navzdory rozbolavělému tělu zachvěl. Z dlouhé chodby uslyšel dusání těžkých bot a rachocení dozorcova klíče. To znamenalo varování. Každý vězeň, doprovázený dozorcem, se při setkání s jiným nešťastníkem na chodbě musel otočit tváří ke zdi. Ten, kdo do sklepení Prinz Albrechstrasse číslo 10 vstoupil, už nikdy nevyšel. Včetně těch, kteří nebyli odsouzeni k smrti.

Dveře cely se téměř obřadně otevřely. Dozorce nejprve odsunul všechny petlice a potom se skřipěním otočil klíčem.

Nakonec podal hrubým hlasem hlášení: „Tür offen, Obergruppenführer!“

Kornfeld pohlédl na hodnost muže, jenž stál ve dveřích. Bude ho vyslýchat ta největší svině. A takoví gestapáci neradi dlouho čekají na odpověď. Když se jí včas nedočkají, jednají s vězněm ještě brutálněji.

Do cely vstoupili dva obrovští surovci a pozorně přitom obhlíželi prázdnou místnost, jako by čekali, že tam je připraven kulomet. Spokojeni se pak postavili k vlhké betonové stěně s rukama založenýma na svých mohutných, černými uniformami obepjatých hrudnících, s nohama ve vysokých holínkách rozkročenýma. Kornfeld si přikázal, že se tím nesmí nechat ohromit. Věděl, že to vše patří do zastrašovacího procesu.

Následovala skupina obtloustlých mužů středního věku v uniformách SS od hodnosti majora po plukovníka. Škaredili se, hleděli výhružně. Ale oči je prozradily. Byla to pouhá přetvářka. Tohle všechno je nesmírně nudilo. Dělati to už příliš často a Kornfeld tušil, co jsou zač: zkušení starosvětští policajti, kteří by se — nebýt nacistů — nikdy nedostali výš než

do hodnosti policejního poddůstojníka. Teď se z nich stali důstojníci obávaných SS. Ve skutečnosti to byli bezvýznamní byrokrati, kteří si chtějí jen odsloužit čas, než odejdou do pohodlné penze. Čekali se na velkého šéfa. Gestapo Müller se od ostatních příliš nelišil. Byl to pomešší muž středního věku, v pase poněkud širší, s hlavou po bavorském způsobu vyholenou až na chomáč černě obarvených vlasů nad čelem velké hlavy. Ale jeho oči se dívaly jinak než oči ostatních. Byly zastřené, přesto inteligentní, a používal podivný trik, jenž se pravděpodobně naučil, aby dokonale zastrašil vězně. Očima totiž rychle tékal ze strany na stranu. Kornfeld pocítil, jak mu po páteři sjíždí studený prst strachu. Na Gestapo Müllera si musí dát pozor.

Ale když Gestapo Müller zahájil výslech ve svém mnichovském dialektu, jeho slova byla banální, všední, taková, jaká by čekal spíše od těch ostatních. „Žide Kornfelde, raději nám řekněte pravdu hned.“ Müllerovy oči šlehalý ze strany na stranu, jednoznačně ve snaze ohromit a zastrašit vězně. „Máme lidi, kteří donutí i egyptskou mumii zazpívat jako kanárek.“ Hrubě se zasmál a ostatní se poslušně rozesmáli s ním, jako kdyby to byl ten nejlepší vtip, jaký v životě slyšeli. Müller přistrčil svou velkou tvář blíž ke Kornfeldově, takže vězeň cítil směr pivního dechu a nesmírně drahé francouzské kolínské. „Rozuměno, Žide Kornfelde?“

„Ano, rozuměno, obergruppenführere,“ odpověděl Kornfeld, snaže se neuhnout příliš dozadu a hlas udržet co nejpevnější.

„Gut. Dann verstehen wir uns.“

Müller pokynul jednomu z bývalých policajtů, teď převlečenému za plukovníka SS. „Waltře...“

„Jawohl, Obergruppenführer!“ vyštěkl plukovník a postavil se do pozoru jako nějaký rekrut na cvičišti. Bylo to až příliš předpisové, přespříliš formální. Kornfeld by se rozesmál, kdyby toho byl schopen. Ale nebyl, měl totiž strach. To si přiznával. Tento tlouštík si s ním možná zatím jen pohrává, ale brzy možná přijdou hry, na jejichž konci ho čeká jediné smrt. Napjatě čekal.

Walter uhodil Kornfelda do tváře. Hlava mu odletěla dozadu. Facka ho překvapila. Walter na sobě nedal nijak znát, co přijde. „Dobrá, Žide Kornfelde,“ řekl ostře, „víme o tobě všechno. Nemá tudíž smysl lhát. Řekni nám, co chceme vědět, bude to pro tebe lepší.“ A znovu vrazil Kornfeldovi strašlivou facku, tentokrát na opačnou tvář, jež Kornfelda znovu překvapila.

Müller souhlasně přikývl a odkašlav si zeptal se způsobem, jaký Němci nazývají dezent: „Víme, že tu máš své kontakty. Kdo to je, prosím?“

Kornfeld zaváhal. Věděl, co se stane, kdyby promluvil. Ale musel to udělat, jinou možnost neměl. Věděl, že si tím podepisuje rozsudek smrti, proto odpověděl hlasem, jež téměř nepoznával: „Žádám, aby se mnou bylo zacházeno jako s válečným zajatcem. O ničem z toho, nač ptáte, nic nevím, obergruppen-führere.“ Přidal ještě hodnost, domnívaje se, že mu to pomůže.

Nepomohlo. Walter udeřil s rychlostí až překvapivou na tak baňatého muže středního věku. Železem okovanou botou zasáhl Kornfelda do levé holeně. Ten zavyl bolestí. Instinktivně se schoulil. Ale dříve, než mohl tento pohyb dokončit, někdo jiný ho zasáhl pěstí do brady a vzápětí následoval úder do nosu. Kost se s praskotem zlomila. Kolem se rozlétly krvavé cákance, některé dopadly i na boty Gestapo Mullera. A pak, když se zhroutil u stěny, se na něj vrhli všichni. Na bezbranného člověka dopadaly ve smrtícím dešti jejich pěstí a boty. Začalo to, co začít muselo.

KAPITOLA 2

„Skorzeny?“ pronesl Müller do telefonu. Snažil se držet hlas v nezávazné poloze, přestože tohoto Hitlerova

modrookého hochy, jenž se proslavil před rokem, když údajně zachránil Mussoliniho ze zajetí, rozhodně nemiloval. Skorzeny byl jedním z oněch mizerných Rakušáků a každý slušný Bavorák Rakušáky nenáviděl.

„Obergruppenführere," řekl nadšen Skorzeny, „vytáhl jste se z toho údajného amerického generála něco?"

Müller byl příliš zkušený, než aby něco prozradil zadarmo. Ležerně poznamenal: „Tak různě. To víte, je to Žid. Německý Žid."

„Ano, ano," padl mu Skorzeny do pastí tak snadno jako velký vídeňský řízek, který kuchař právě ponořil do rozpáleného oleje, „o tom jsem už dostal hlášení."

Müller se zašklebil. Je samozřejmě, že Skorzeny má své zdroje i v koncentračním táboře Sachsenhausen.

„Předpokládám, že o jeho kontaktech v Říši už něco víte," pronesl Müller opatrně. „V armádě, samozřejmě," zkoušel to.

„Ano," pronesl Skorzeny náhle poněkud obezřetněji. Müller se však domníval, že mohutný velitel komanda toho zase neví tolik. „Mám jisté náznaky stran toho, s kým bychom si měli popovídat," pokračoval Skorzeny, „a samozřejmě - máte pravdu, jsou to vojáci, samozřejmě."

„Samozřejmě," odpověděl jako ozvěnou Müller povzbudivě.

„Z našich zdrojů jsme se já a generál Schellenberg dozvěděli," — Skorzeny tím mínil chytrého mladého šéfa své vlastní tajné služby, jímž Müller také pohrdal — „že za tím vším zrádcovstvím možná stojí generál von Christiansen."

Müller měl co dělat, aby se nerozesmál nahlas. Von Christiansen byl senilní, starý, tlustý pitomec, jehož hlavním životním zájmem - pokud věděl - byli baculatí chlapi z Hitlerjugend a jejich kulatoučké zadničky. Ten by o nějakých politických intrikách nic nevěděl, i kdyby před něj nějaká spadla a uhodila ho holí do hlavy. Ale Skorzenymu to neřekl. Snaže se, aby jeho hlas vypadal, že je plný zájmu, řekl šéf gestapa: „Ale to je zajímavé. My tady v Berlíně už jsme taky nějaká podobná podezření pojali. Rád slyším, že mi je potvrzujete."

Skorzeny tento prázdný háček spolkl, dokonce i s vlasem, splávkem a navijákem: „Možná jsme jen obyčejní, prostí bačkoráři, obergruppenführere," pronesl slavnostně, „ale naslouchat umíme velmi dobře, abyste věděl!"

„Vaše pomoc je pro nás čest, Skorzeny," odpověděl Müller, duše se smíchem a divě se, co to ten přerostlý vídeňský kretén žvaní. Proč nemůže mluvit normálně, německy?

„Mám vyslat družstvo a okamžitě ho zatknout?" zeptal se Skorzeny s nadějí v hlase. „Je na svém statku na venkově, kde spřádá tu svou zrádnou pavučinu. Bylo by to snadné."

„Ne," řekl Müller spěšně. „Když dovolíte, Skorzeny, takhle se to vůbec nedělá. Musíme umožnit tomu mizernému zrádci, aby se usvědčil sám, a to se nejlépe podaří, když mu umožníme, aby do svých ďábelských machinací zabředl co nejhlouběji." Líbilo se mu, jak krásně slova nakladl. Byl si jist, že Skorzenyho prostý rozum je tím zcela ohromen.

„Rozumím vám, obergruppenführere."

„Výborně, Skorzeny. Vězte, že až udeříme, musíme to udělat ve chvíli, kdy zničíme celé to ďábelské spiknutí naráz, jednou provždy. Pak už v celé Říši nebude nikoho, kdo by si troufl přiblížit se k Američanům, k těm židovským gangsterům. Obě strany, Němci, kteří by chtěli zradit svou vlast, i jejich američtí svůdci s kapsami plnými židovského zlata, musí jednoznačně pochopit, že tím všechno končí. Německo se nikdy nevzdá. Budeme bojovat do konce, ať bude jakýkoli." Odmlčel se, nadechl, a když si uvědomil, jaká slova právě řekl, připadal si jako blázen.

Skorzeny ho však samozřejmě hltal. „Plně rozumím," zachrochtal nadšeně. „Vykořenit je nadobro!"

„Přesně, veliteli. A teď mě už musíte omluvit. Odcházím pokračovat ve výsledku toho Žida Kornfelda. A - mimochodem - okamžitě po návratu Obersturmbannführern z Cách mě informujte o plánech Wo-tanu."

„Rozkaz, pane. Rozkaz," řekl Skorzeny a Müller přitom zaslechl britký, hlasitý zvuk. Obrovský Vide-nák zcela jistě srazil podpatky. Drže sluchátko ve své obrovské práce stál jistě v pozoru. Vzápětí se ze sluchátka ozvalo takřka ohlušující „Heil Hitler!"

Müller ucítil pokušení říci „Ano" a dodat ono staré, pohrdlivé rčení: „Heil Hitler, pozdravujte Hitlera, až ho uvidíte."

Jako velice obezřetný člověk však odolal a vyštěkl náležitou odpověď: „Heil Hitler!" Pak hlučně třískl sluchátkem do vidlice, tak jak to národně socialistický byrokrat má dělat.

Chvilí seděl a přemýšlel. Myšlenky to nebyly příjemné. Vlastně nikdy nebyly. Ale Heinricha Müllera potěšily.

Dokonale totiž zapadly do úskočné mozaiky, již si v mysli sestavoval. Podle jeho názoru bylo

zcela lhostejné, jsou-li či nejsou v říši zrádci. Právě se dozvěděl o tom senilním zvrhlíkovi von Christi-ansenovi. Byl to generál, aristokrat a nenáviděl nacisty. To mu stačilo.

Mnohem víc však záleželo — a Müller si dopřál ďábelské potěšení chvíli se tím v mysli zabývat — na tom, aby se Američané už nikdy nepokusili navázat kontakt s takzvanými německými spiklenci. Muselo se jim dát najevo, že Německo bude bojovat až do konce. Pak budou muset bojovat i Američané a pomáhat Rudé armádě zmocnit se poražené Říše. A vítězství Rudé armády mu nakonec vynese teplé místočko v Moskvě a tučnou penzi, již si potom bude vychutnávat u Černého moře. Komunisty znal velmi dobře. Poskytnou mu vše, co bude chtít, dokud všechno zůstane diskrétní, dokonce i ženy. Měl už po krk vlastní manželky a jejich každodenních dýchánek v Mnichově, stejně jako své sekretářky, kterou si zde v Berlíně vydržoval jako milenkou. Hezká, macatá Ruska, který sice neumí německy, ale ví, jak na rozkaz roztáhnout stehna, ta by mu dokonale vyhovovala.

Müller se při této myšlence usmál. Bez nejmenších potíží si může takový život zařídit, může si žít — jak Němci říkají — „jako pámbu ve Frankrajchu", i když tentokrát to bude spíše v Rusku.

Zanechal myšlenek na budoucnost a znovu se soustředil na přítomnost. Bylo mu jasné, že Američané musejí dostat lekci, takovou, která je zasáhne a naučí, aby se už navždy vyhnuli všem kontaktům s takzvanou německou opozicí, zvláště s příslušníky nejvyšších kruhů, které měl Kornfeld v úmyslu kontaktovat. Kdo to byl, to už Müllera nezajímalo. Německá opozice už mu nedělala sebemenší starost, nebezpečné mohly být však její kontakty s Američany.

Na chvíli se zaklonil v křesle, s prsty podobnými klobásám sepnutými před úzkými rty, jak pro něj by-

lo typické ve chvíli, kdy přemýšlel. Dole nejspíš vy-kradači hrobů pracovali příliš pomalu. Nebo se někdo snažil zapůsobit na kohosi z centrály gestapa. Jeden z vězňů totiž ležel na zemi a byl tvrdě kopán do břicha, bez ohledu na proud temně rudé, husté krve, jenž mu vytékal z úst zoufale lapajících po dechu. Představení tak strašlivé krutosti člověka k člověku si Müller skoro nevšiml. Za posledních pár let toho viděl tolik, že takové drobnosti už téměř nevnímal.

V této chvíli už Müller znal místo, kde se Američané pokusí o kontakt s německou opozicí. Byl to Luxembourg, tedy spojenecké velitelství v hlavním městě knížectví. Předpokládal, že někde poblíž lapil přepadový oddíl SS Kornfelda. Zkoumal, jaký je tam terén. Fronta byla tehdy velmi prostupná. Teď však už byla z obou stran lépe obsazena, to musel uznat. Ale byl to stále lesnatý a nepřehledný kraj, kudy by Němec, jenž se v oblasti Ardeny-Eifel vyzná, mohl nepozorovaně proniknout. A jistě dost německých vojáků tady bylo po nějakou dobu umístěno. Američané tedy předpokládali, že každý potenciální německý zrádce se s nimi kontaktuje právě touto cestou. Zavětril. Muž v pruhozaném pyžamu pod oknem už jen zoufale kňučel a téměř se nesnažil krýt se před krutými údery, jež mu uštědřoval jeho dozorce. Müller si lhostejně řekl, že vězeň brzy zemře, pokud s tím strážný včas nepřestane. Ve velké hlavě se mu pomalu začal rozvíjet plán, jako když se rozvíjí jedovatý had, chystající se zaútočit svými zuby, naplněnými smrtícím jodem. Co kdyby použili Kornfelda jako vábničku? A co kdyby se mu podařilo na té odlehle frontě najít nějakého důležitého Američana? A co kdyby ten důležitý Američan náhle zmizel? A co kdyby... Když se plán začal rozvíjet skoro automaticky, na Mullerově tváři se pomalu objevil úsměv, jako kdyby jej měl v mozku dlouho připravený a teď si jej jenom připomenul a uvědomil si jeho plnohodnotnou krásu.

Jediná potíž, jak to viděl, byla najít nějaké nepřímé prostředky, jimiž by vlákal prominentního amerického vyjednavče do pastí. Nemohl k tomu použít žádné Němce, neboť v této chvíli pořád nevěděli, kdo to je. Kornfeld totiž dosud nekápl božskou. A ukázalo se, že ten Žid je odolnější, než předpokládali. Nakonec ho zbili do bezvědomí a teď budou muset nějakou chvíli čekat, než se znovu probere, aby ho mohli zbít znovu. Tentokrát to Müller udělá sám a tentokrát Kornfeld řekne i to, co neví!

Ale i kdyby Kornfeld všechno vypověděl, a dokonce i kdyby byl ochoten s nimi spolupracovat, Müller mu nevěřil, ani informacím, které by jim předal. Věděl, že tak jako všichni Židé, které znal, je Kornfeld úskočný a nespolehlivý. Ne, musí najít jiný způsob, jak Američany vlákat do pastí, kterou na ně chce připravit. Ale jak? V náhlém přívalu vzteku a zklamání udeřil svou velkou pěstí do stolu.

Vyrušilo ho zaklepání na dveře. Na okamžik na svůj problém zapomněl. Rozzuřil se. Copak ten hlupák neví, že když venku nad dveřmi svítí červené světlo, že ho nesmí za žádných okolností rušit? Copak je ten hlupák slepý?

„Herein!“ zavelel vztekle.

Byl to Heinz. Tvář mu pokrýval rumělec, jako kdyby byl v pokročilém stadiu rychlé tuberkulózy, a úporně si mnul ruce, jako kdyby je už nikdy neměl mít suché.

„Kakraholte, člověče!“ vybuchl Müller vztekle, „jste slepý, nebo co? Copak nevidíte to červené světlo?“ Náhle se zarazil. Celá přední strana dokonale vyleštěných sekretářových bot — bordelových plíží-vek, jak jim potají pohrdavě říkal — byla mokrá a temně rudá, jako kdyby šlápl do plechovky s červenou barvou.

„Obergruppenfuhrere..vzdechl a jeho hubený, kostnatý hrudník se prudce zvedal, jako by právě dokončil dlouhý závod.

„Dobrá, dobrá... Tak ven s tím, člověče... Wo brennst!“

Heinz ještě chvíli nasucho polykal, než chytil dech: „Ten Žid... Obergruppenfuhrere... ten Žid Kornfeld...“

„Co je s ním, Heinzi?“ vyštěkl Müller netrpělivě.

„Právě spáchal sebevraždu, pane... Podřezal si zápěstí střípkem smaltu z kbelíku, jenž slouží v cele k vykonávání potřeby. Všude je krev!“ Při této vzpomínce Heinz znovu těžce polkl a zdálo se, že se každým okamžikem pozvrací.

Teď přišla řada na Mullera, aby také těžce polkl. Už pochopil, proč má Heinz červené boty. Ano, byla to Kornfeldova krev.

### KAPITOLA 3

Dění v centrále gestapa se rozběhlo prudkým tempem.

Müller nejprve sešel dolů, aby se osobně podíval na tělo, dřív než je odvezou. Kornfeld musel trpět strašlivou bolestí, když se pokoušel zabít, zatímco pár metrů od dveří jeho cely stál strážný SS. Stačil by jediný výkřik a strážný by mu samozřejmě jeho primitivní sebevražedný nástroj zabavil. Kornfeld odštípl z vnitřku záchodového kbelíku ostrý střípek smaltu. Mlčící a poměrně ohromený Müller, pokud je tedy možné, že by šéfa gestapa kdy něco dokázalo ohromit, viděl, že Kornfeldovy prsty jsou pořezané a zakrvácené, s porůznu ulámanými nehty, jimiž se snažil uvolnit ze smaltu jako břitva ostrý střípek.

Pak si do úst nacpal jednu svou ponožku pro případ, že by ho bolest donutila sténat. Chtěl utlumit případné zvuky. Potom si soustředěně podřezal zápěstí. Krev byla doslova všude. Proto měl Heinz červené boty. V mrazivém chladu podzemní cely teď tuhla a gelovatěla.

„Na židáka poměrně odvážné,“ poznamenal jeden z členů gestapa. „Sakrament!“ zaklel, napůl v obdivu, napůl v úžasu.

„Ten židák si v agónii prokousl ponožku. Podívejte se, rty má krvavé, tam, kde si je rozkousal.“

„Možná měl chuť ještě na kousek masa, než natáhne bačkory,“ řekl jiný bezcitně. „Gefillte Fisch.“

„Držte huby!“ vyštěkl Müller. „Žvaníte jako banda posraných ženských.“

Dva staří policajti, oba Bavoráci jako Müller, se automaticky postavili do pozoru. Byli to obyčejní prospěcháři a převlékači kabátů, kteří chtěli mít klid do doby, než přijde penze a oni si budou moci napořád obout pantofle.

„Svlékněte ho. Podívejte se, nemá-li v zadnici zastrčený moták!“ Müller štkal své rozkazy, nespouštěje oči z mrtvého muže, stočeného ve fetální pozici kolem kbelíku, jenž byl také plný krve. Přitom znovu přemýšlel o lidstvu. Lidstvo bojovalo -a umíralo — za věci, jež se v určité době jevily být nesmírně důležitými, ale jež za několik dnů přejdou mezi

zcela zapomenuté historické okamžiky. „Cukr a bič," pomyslel si, „cukr a bič." To byla pravá podstata života. Tuto myšlenku Müller zaplašil, a když se jeho poskokové pustili do práce, vyštěkl k Heinzovi: „No tak, človče, nestůjte tam jako tvrdé Y! Ceká nás práce!"

A opravdu čekala.

Müller zahájil realizaci svého zatím stále jen zhruba narýsovaného plánu. Cítil pocit naléhavosti, neboť si už uvědomoval, že když Himmler a spiklenci — ať to byl kdokoli — zjistí, že Kornfeld byl zatčen, pokusí se sabotovat nebo zbrzdit jakýkoli plán, který on, Müller, připraví. A to nechtěl. Toužil, aby akce, jak tomu Müller říkal, byla provedena rychle a nelitostně. Musí to být účinná lekce, aby si Američané už nedovolili zkoušet další pokusy o kontakt s takzvaným německým odbojem.

Skorzeny by se chtěl přirozeně zúčastnit. Vždycky strkal svůj velký rakouský nos do všeho, z čeho by mohl pro sebe získat výhodu a ještě víc nafouknout svoji pověst. Tomuto velkému pirátovi se zjizvenou tváří se potají říkalo Führerův modrooký chlapec. Ne, o tom, co se děje, se Skorzeny smí dozvědět, až bude po všem.

Gestapo však nemělo vlastní vojáky. Wehrmacht použít nemohlo. Bylo by to příliš nebezpečné. V generálním štábu bylo až příliš mnoho hovorných jazyků. Odboj by se brzy dozvěděl, co se chystá. Jestli tedy nemůže — a nechce — použít Skorzenyho přepadový oddíl ani útočné oddíly Wehrmachtu, musí to být Himmlerovy ozbrojené SS.

Zatímco sirény vydávaly své děsivé naléhavé varování, napovídající, že američtí letečtí gangsteři, jak jim Führer říkal, se znovu blíží, Müller promýšlel vše kolem použití SS. V kancelářích cvakaly dálnopisy, zvonily telefony, personál pobíhal tam a zpět a přenášel rozkazy, ověřoval informace, předával instrukce týkající se nových nouzových opatření na západní frontě. Nakonec se Müller rozhodl a překvapil tím Heinze, svého tajemníka, jenž si zvykl nedávat najevo překvapení nad ničím, co jeho šéf udělal. „Heinzi," rozkázal krátce předtím, než dorazili američtí značkaři a než začali v šedivém říjnovém odpoledni shazovat naváděcí světlice, „odjíždíme."

„Kam, pane?"

„Do Eifelu."

Heinz se zatvářil zděšeně: „Ale to je na frontě, obergruppenführere!" vykřikl.

Müller si dovilil krátký, lhostejný úšklebek: „Ano, myslím, že je. Je to místo, kde lidé náhle umírají."

Poslední zbytky barvy z Heinzovy už tak bledé tváře zčistajasna zmizely, přičemž si zuřivě mnul ruce, jako by se mu náhle ušpinily.

Müllerův úšklebek zmizel: „Cestovat vzduchem nemá smysl. Pojedeme vozem. Ve vzduchu je příliš nebezpečno.

Pochopte, Heinzi..." Ale zbytek jeho rozkazu přehlušila první zadunění protiletadlových děl, jimiž byl Berlín doslova přecpán. Na západě začali Američané shazovat vánoční stroměčky, velké svazky mnohobarevných světlic, které se teď hrozivě

snášely k zemi. Za nimi dorazily mohutné formace nepřátelských létajících pevností. Müller měl pravdu, opustit Berlín bylo nanejvýš vhodné. Musí se to udělat dřív, než americké bomby znovu přeruší cesty, vedoucí k západu.

I ve chvíli, kdy mohutný šedý horch gestapa burácel houstnoucí tmou — s protiletadlovým pozorovatelem, jenž s koženou maskou na obličeji, ochranou proti kousavému větru, hledal na obloze nepřátelské Mustangy, jež se často oddělily od doprovázených bombardérů a útočily na cíle na silnicích a železnicích pod sebou - Müller usilovně pracoval. Ne, nebál se vlivu nepřátel, obával se Skorzenyho, Himmlera a jim podobných plus osob z takzvaného německého odboje, kteří by mohli tyto tupce využít k zbrzdění akce, již zamýšlel.

Naléhavě potřeboval zejména toho mladého hrdinu z SS, von Dodenburga, jehož si dle všeho zabral pro sebe Skorzeny pro své tajné operace za americkými liniemi. Ze svých vlastních záznamů - Müller si důkladně už od roku 1933 vedl záznamy doslova o komkoli - a z nich, ale i z těch, jež vedl Heinz, věděl, že tento mladý odvážlivec v uniformě SS získal snad všechna vyznamenání, jež mu mohla Třetí říše udělit. Jeho úderný pluk SS Wotan známý jako „Hitlerovi hasiči" byl neustále přesouván z jednoho konce fronty na druhý, aby hasil tam, kde to Hitler určil. A právě proto byl tento pluk, nebo přesněji to, co z něj zbylo, vyslán do obklíčených Cách. Teď nastala potíž: jak von Dodenburga a jeho Wotan najít. Podle rozkazu shora vyvedl von Dodenburg svůj pluk z Cách, aniž o tom informoval velitele bojujícího města, plukovníka Wilcka. V podstatě se dá říci, že zmizel.

Půl hodiny poté, co opustili hořící Berlín, kde z oblohy poseté obláčky flaku padaly létající pevnosti jako velcí ptáci, střelení do křídla, se mu vysí-

lačkou ozval jeho starý druh Sepp Dietrich, teď velitel 6. pancéřové armády SS, jejíž součástí pluk Wotan byl.

Müller šel rovnou k věci, mluvil otevřeně, přestože věděl, jak nebezpečné to je. Ale čas utíkal a on byl ochoten takové riziko přijmout: „Seppe, kde je von Dodenburgova jednotka?"

Dietrichovi na druhém konci, také Mnichovanovi, jako obvykle z hrdla, za léta vysmoleného lacinými doutníky a ještě levnějšími kořalkami, vyšlo za-chrchlání: „Ty se mě ptáš na něj, Heini?" odpověděl, oslovuje Müllera jeho starou přezdívkou. „Vždyť ho vůbec neznáš, leda tak z novin. Ale ten nadutý aristokratický panák si myslí, že je víc než zákon. Dokonce i velitel jeho armády ví míň než on!"

„Ale údajně se probojoval do našich linií do... vždyť víš, kam," namítl Müller.

„Ten údajně udělal spoustu věcí," řekl Dietrich, jako by ta věta měla vysvětlit vše. Pak si povzdychl, jako člověk k smrti unavený: „Ale kdybys ho znal, tak jako ho znám já... Nuže dobrá, zjistím, co s ním je, pokud se tedy sníží ke kontaktu s velitelem své armády. Se mnou!"

„Výborně," vyštěkl Müller, divě se znovu moci gestapa. Dokonce i velitelé armád jako například Dietrich, starý stranický násilník z dávných mnichovských časů, se tajně státní policie obávali. „Budeme ve styku. Jedu tvým směrem. Příjem a konec."

A velký vůz se stále prodíral nocí, zastavuje pravidelně u silničních kontrol, které byly všude - což naznačovalo, že brzy začne ofenziva —, kde se pokoušeli kontrolovat jejich dokumenty, dokud Müller nemávl svými luxusními papíry,

podepsanými samotným Hitlerem. Strážní pak uskakovali stranou a mávali na gestapácký horch, jako by se nemohli dočkat, až bude šéf gestapa co nejdál od nich. Tyto výjevy Müllerovi přinášeli jisté uspokojení. Ne že by mu to nějak hladilo ego. Bylo to něco víc, dávalo mu to pocit téměř absolutní bezpečnosti. Říkalo mu to, že i kdyby ho někdo z něčeho podezřívá, není nikdo tak mocný, snad kromě samotného Hitlera, kdo by proti němu mohl něco dělat.

Rozvalil se na pohodlném zadním sedadle a zapálil si dělnický doutníček — aby si zklidnil nervy, jež mu doslova drnčely elektrizujícím vzrušením z plánu, jež sestavoval, aby udržel Německo ve válce, bezpečný s vědomím, že teď už ho nikdo nemůže zastavit. Až uběhne pár měsíců, tato epizoda se stane součástí dějin druhé světové války a on sám přitom bude daleko, daleko od poraženého, rozbitého Německa; bude hrát novou úlohu jako generál ruského NKVD. Šťastně se pousmál a zavřel oči.

Asi za půl hodiny ho probudilo ostré světlo, jež mu blesklo do očí, a Heinz, jenž naléhavě říkal: „Obergruppenführere... Obergruppenführere... Probudte se, prosím. Je to naléhavé!"

Müller se okamžitě probudil. Zamrkal a vykřikl: „Dejte pryč tu zasranou baterku! Chcete mě oslepit?" Znovu zamrkal a pohled se mu trochu zaostřil.

Byli zastaveni další kontrolou. Tentokrát se to stalo na volném prostranství před mostem. Kolem sebe spatřil velkou jednotku, zdálo se mu, že jde o prapor Volkssturmu — německé domobrany — v helmách. A zpod mostu zaslechl Müller nezřetelné mumlání proudící vody.

„Rota Trevír, poplach!" Do proudu prudkého bílého světla vpochodoval důstojník a zasalutoval: „Strážní oddíl Římského mostu!"

Müller něco zavřel a vzápětí pochopil, kde je. Stáli těsně před řekou Moselou, u prastarého, Římany založeného města Trevíru. Za výšinami vpředu bylo Lucembursko a nepřátelské území. Už byl téměř v cíli své cesty. „Co se děje?" zeptal se Heinze. Ten byl již velmi dlouho policejním strážmistrem

a naučil se, že vysocí činovníci s podřízenými, jako byl důstojník Volkssturmu, nikdy nejednají přímo, ale vždy přes prostředníka. „Co chce, Heinz?"

Jeho tajemník ztišil hlas a začal si mnout své kostnaté ruce, což byl u Heinze vždy příznak nervozity: „Spěšný telegram, pane. Z Prinz Albrechtstrasse."

Tato slova Müllera plně probudila. Děje se něco důležitého. Poslat depeši takto, ve chvíli, kdy byl horch na cestě, to vyžadovalo pozornost několika tuctů úředníků. „Dobrá," vyštěkl, „z vás to leze jak z chlupaté deky. Neudržujte mě v napětí!"

Heinz byl citlivý mužík, ale věděl, že Müllerovu bavorskou hrubost musí tolerovat. Věděl příliš mnoho, než aby se vyptával. Stačil sebeníší náznak neposlušnosti a mohl by skončit za „švédskými záclonami", jak jeho šéf v policejním žargonu s oblibou říkal vězeňským mřížím. Naklonil se dopředu, ústy se téměř dotýkáje Müllerova chlupatého ucha — jakkoli v něm taková blízkost vyvolávala značnou nelibost — a zašeptal, tak aby to důstojník Volkssturmu neslyšel:

„Četl jsem to, pane. Depeše je ne-šifrovaná..."

„Pro Krista pána," přerušil ho Müller netrpělivě, „k věci, laskavě, Heinz!"

„Jistě. Tedy, je to prosté, obergruppenführere. Ale je to to, co chcete... Chceme," opravil se spěšně. „Návnada dorazila z Londýna do Paříže. Jeden z našich lidí ji spatřil na letišti Orly, včera večer v 18:00 hodin."

„Ten negerský jazzový muzikant?" přerušil ho Müller hrubě. „Ten, co vysílá pro naše vojáky německy?"

„Ano, ten, pane."

„Ještě něco?"

„Ne, pane. Kromě toho, že podle našeho zdroje se přesunul na americké vrchní velitelství ve Fontainebleau."

Müller pochválil svého tajemníka letným úsměvem, zatímco důstojník Volkssturmu hleděl na dva činovníky gestapa a dumal, jakou čertovinu asi chystají.

Po chvíli pronesl jeden ze staříčkových příslušníků Volkssturmu s kapičkou, kývající se na špičce jeho špičatého, červeného nosu: „Ti se asi mají, když se vozí takovýmhle nóbl autem, Karle. Ale co jejich starý kamarád, Volksgenosel. Tenhle měsíc jsem neviděl přiděl kouření."

Müller nedal najevo, zda slyšel toto upřímné postesknutí prostého člověka, svého Volksgenosse. Jeho široká, selská tvář se rozjasnila. „Heinzi," řekl spokojeně, „Američané na návnadu skočili. Máme je!"

Heinz se poslušně přidal k šéfovi vítěznému řevu: „Ano, pane, máme je! To je tedy, máme, Obergruppenführere."

Za malou chvíli se velký, maskovacím nátěrem natřený horch začal pomalu valit přes most, jenž postavili Římané k obraně téže hranice už před dvěma tisíciletími. V té chvíli si Heinz uvědomil, že v rovnici ještě něco chybí:

Obersturmbannführer von Dodenburg a jeho zdráhaví hrdinové z úderného pluku SS Wotan!

PAŘÍŽ prosinec 1944

## KAPITOLA 1

Major Glenn Miller nevěděl, zda má být nadšen, nebo zhnusen. Paříž - dokonce i střízlivá, předválečná Paříž - vypadala jako jiný svět, dokonale se lišící od všech ostatních měst, jež poznal. Ležela nesmírně daleko od Londýna, přestože i ona byla evropským městem, jichž se zmocnilo sevření totální války.

Všude viděl vojáky, stejně jako v Londýně. Ale tito muži - většinou na dovolených, jak odhadoval podle mošen, jež s sebou nosili a jež dle jeho podezření byly naplněny zbožím pro černý trh, jež prodávali civilistům, kroužícím kolem nich - byli jiní. Vypadali divočeji a mnozí z nich měli u boku zbraně a doslova všichni působili opile. Byli dokonce i takoví, kdo se potáceli ulicemi, zavěšení do prostitutek nebo hvízdající na slušné dívky, v ruce nesa láhev kořalky. A vojenští policisté s bílými helmami na hlavách a s obuškou pohotově v rukou se dívali jinam. Paříž vypadala, zdálo se Millerovi, mnohem divočeji než Londýn, kde se opilci zavírali do vojenské věznice, aby nepohoršovali upjaté Anglány svými vylomeninami. Hádal, že je to proto, že většina těchto vojáků přišla přímo z fronty a měli teď v úmyslu se ve „veselé

Paříži" dobře pobavit, dřív než je zase pošlou do vražedného stroje na frontě.

„Hoši vypadají, že to dnes večer pořádně roztočí, Glenne," poznamenal spokojeně poručík Haynes, jenž vedl Millerův orchestr.

Miller sňal pohled z vojáčka, jenž na protější straně ulice právě přitiskl jednu z místních prostitutek s krátkými sukněmi ke dveřím domu a jenž — jak se dalo podle rytmických pohybů jeho boků snadno odhadnout — ani nečekal, až padne večer, a roztačel to už teď. Pak řekl: „Ano, dívím se, že jim to všechno prochází. Ale vojenští policisté asi dělají, že nic nevidí. Konec konců, tihle hoši asi nemají velkou naději, že přežijí do Vánoc, což?"

Jeho podřízeného zřejmě budoucnost těchto mužů nezajímala, nestaral se ani, jestli vůbec nějakou mají. Jeho mysl se zabývala něčím jiným: „Jsem rád, že ses zmínil o Vánocích, Glenne," poznamenal. „Jistě víš, že na Štědrý den vysíláme odsud, z Paříže, slavnostní koncert. Ale máme nějaké potíže s technikou. Zdá se, že hoši od krátkovlnného vysílače..." Glenn Miller netrpělivě zvedl ruku a umlčel ho: „Podívej, mě zajímá hlavně jiná prácička, kterou tady musím vykonat pro vrchního šéfa." Silně se zamračil a podíval se na povědomou postavu, jež stála na druhé straně allée a jež dávala jeho řidiči signál, aby zastavil.

„Tím máš na mysli samotného Ikea?"

Miller usoudil, že otázku musí ignorovat. Sám byl dost zmaten z tohoto světa pláště a dýky - alespoň se domníval, že se tomu tak říká — a usoudil, že bude lépe manažerovi svého orchestru nesdělovat víc, než je nezbytné. Všichni hoši z kapely byli až příliš hovorní, zvláště pokud měli něco vypít, což bylo téměř neustále. Miller zmateně pohlédl nejdříve na Haynese a poté na muzika v americké uniformě, mávajícího na ně z opačného chodníku, a znovu zaznamenal příval silného pocitu vykořeněnosti. Ostatně -v Evropě se vždy cítil vykořeněný. Byl to pro něj cizí svět, a přestože si lidé určitě mysleli, že jako slavný a scestovalý kapelník, jenž hrál ve dvou hollywoodských filmových šlágrech, se cítí doma všude, Glenn Miller měl zcela rozdílné pocity. V srdci byl přece jen chlapcem z malého města.

Smith mu formálně potřásl rukou, zatímco trochu se červenající Miller se snažil udržet oči mimo stehna mladých Pařížanek, jež kolem jezdily na obstarožních bicyklech. Byl by přísahal, že krátce zahlédl i jejich pohlavní ochlupení a - otřesen - si pomyslel, že ty mladé žabožroutky asi nenosí kalhotky.

Smith jako by si toho nevšímal. „Dobře, že jsem vás chytil, Glenne," řekl. Potom vzal majora s dosud neprojevenou familiérností za loket a odvedl ho k je-epu, přivázanému řetězem ke kandelábru, vzdálenému asi sto metrů: „Máte velké štěstí, že jste na mě narazil... Taková náhoda!"

Miller se náhle rozčilil. Co si ten maličký agent myslí? Že je nějaký vesnický balík? „Máte velké štěstí, že jste na mě narazil?! Taková sprostota!" vykřikl vztekle. „Vždyť vy jste tu na mě čekal, člověče!"

Smith vydal hraný povzdech. Udeřil se do prsou — nutno říci, že v tom žádná velká upřímnost nebyla -a řekl: „Mea culpa, starý brachu, mea culpa... Přiznávám, máte pravdu. Všechno bylo připraveno. To je prostě naše, takovéhle hříčky."

Millera to neuklidnilo, nepomohl dokonce ani pohled na úchvatnou blondýnu, jež naklánějíc se přes řídítka pánského bicyklu nabízela dokonalý výhled na své bohaté poprsí a jejíž sukně v rychlé jízdě vlající umožňovala důkladně si prohlédnout také krásy jejího klína, nezakrytého kalhotkami. Vztekla pronesl: „Vy si možná pořádáte nějaké hrátky, ale syn paní Millerové ne. Ksaku, Smithi, než jsem se dal k letectvu, byl jsem kapelníkem a navzdory té uniformě a hodnosti majora jsem kapelníkem pořád!" Odmlčel se, aby se nadechl, s hrudí dmoucí se jako kdyby právě dohrál velmi namáhavé sólo.

Smithův výbuch vzteku neznepokojil. Hrál do kapsy pro klíče od zámku, jenž spojoval konce řetězu, a současně kontroloval, jestli jsou všechna kola tam, kde mají být: „V Paříži si jeden musí hlídat jeep jako ostříž. Na černém trhu jdou na dračku." Zvedl kapotu a začal připevňovat víko rozdělovače, které si - jako další bezpečnostní opatření proti krádeži — přinesl s sebou v kapse. Paříž byla přečpaná francouzskými a americkými šmelináři, americkými dezertéry, živíci se všelijak, a francouzskými děvkami.

Spokojený Smith naznačil Millerovi, aby usedl do vozu. Ten zaváhal, ale Smith měkce řekl: „Víte, před Pearl Harborem jsem vyučoval latinu na Philipsově akademii. Byl jsem pravý profa: brýle s kostěnými obroučkami, tvídové sako s koženými záplatami na loktech a v podpaží stále výtisk latinských básníků. Tak to na soukromé škole muselo být. Dokonalý Caspar Milquetoast.\* Zcela nenápadný, plachý a ne-průbojný," usmál se lehce při této vzpomínce.

Miller byl zmaten, ale pochopil, že Smith mu vypráví o své minulosti na jedné z oněch škol na východním pobřeží, kam nejbohatší americká elita posílala svou mládež ke zdokonalení.

Smith vklouzl za volant jeepu a nastartoval motor. Když se roztočil, pochvalně kývl: „Nic neukradli. Díky bohu! Ano, Glenne, všichni jsme se nějak změnili. Podívejte se na mě. Ještě před čtyřmi roky Caspar Milquetoast. A teď jsem téměř svými prsty uškrtil člověka a dělal jsem ještě horší věci. Och, ano, starý básník řekl cosi o době, jež z nás všech činí zbabělce a nějak podobně. Začal jsem se měnit... Čas a okolnosti dokážou udělat vrahy dokonce i z těch nejslušnějších."

„Co to má ale společného se mnou?" skočil mu Miller do řeči, nechápaje ani slovo z toho, co mu

\* Caspar Milquetoast = postava z comicsu, mužík, k němuž si kdokoli mohl dovolit cokoli.

Smith právě říkal, a připadal si proto jako hlupák. Smith k němu už dřív mluvil svrchu, a vždy se cítil velmi trapně. A takovéhle řeči jeho rozmrzelost ještě prohlubovaly. „A navíc mě takhle seberete na ulici. Pane všemohoucí, Smithi! Víte velmi dobře, že bych se měl dnes setkat s vrchním velitelem — proč, to nevím - a právě jsem byl na cestě do Versailles."

„Doucement... doucement, můj drahý Glenne," řekl Smith chláholivě, zařazuje se - zcela proti předpisům - do kolony nákladních vozů Red Ball Expressu,\* směřujících k frontě, které řídili sami černoši. Šofér vozu, před nějž se jeep vmáčkl, vztekle zatroubil. Smith se usmál a mávl volnou rukou na pozdrav, jako kdyby právě potkal starého přítele. „Sůl země, ti naši barevní krajané. Eleanor" - tím mínil manželku prezidenta Roosevelta - „je opravdu miluje."

Miller zavrčel.

Smith však lhostejně pokračoval: „V téhle branži, Glenne, nikdy neděláme očekávané. Před nějakými deseti minutami jste se domníval, že vás ten velkohubý Haynes veze do Versailles na setkání s Ikem. Byla to dobrá krycí historka, kterou jsme si vymysleli, jakmile jsme se dozvěděli, že jste přespál v Orly na ubytovně pro svobodné důstojníky." Miller vzhlédl, jako by chtěl něco říci, ale pak ústa zase zavřel. Možná si řekl, že bude lépe naslouchat než protestovat. Možná to pro něj bude lepší.

Po chvíli už ale Miller cítil, že by měl ústa otevřít a něco říci, neboť záhadný mužík, jehož si pojmenoval Smith, řekl měkce: „Ne, my nejedeme k Ei-senhowerovi do Versailles. Namísto toho jedeme do Sphinxu na setkání s někým jiným." „Do Sphinxu?"

\* Red Ball Express — systém dopravy zásob na frontu nákladními auty, používaný v období po vyloštění v Normandii. „Ano, to je poměrně luxusní nevěstinec. Možná jste už o něm slyšel. Chodí tam jen ti nejlepší lidé." Vzápětí, jakmile domluvil, už se soustředil jen na jízdu.

Je přirozené, že za svého života — při svém povolání — viděl Miller spousty nevěstinců. V mládí dokonce v několika hrál. Swingová hudba, černí muzikanti, chlast a nevěstinec, to se rýmovalo. Ale neznamenalo to, že by je měl rád. Vždy si říkal, že takováta místa jsou jen pro podřadné typy. A krom toho věděl, že v takových špeluňkách by se mohl snadno nakazit sociální chorobou, přestože lacíní pasáci a šejdíři, kteří je vedli, nutili své dámičky, aby chodily na pravidelné zdravotní prohlídky k lékařům s mnoha zkratkami před a za svými falešnými jmény.

Ale Sphinx byl jiný. Nebylo tam nic nevkusného. Miller dokonce zapochyboval, zda - kdyby mu to Smith neřekl — by poznal, že tento podnik slouží jako hampejz. Vstoupili do salonu, vedeni černochem, jenž měl bílou napudrovanou paruku, hedvábné pod-kolenky a kabát jakoby z osmnáctého století, pokrytý spoustou knoflíků z falešného zlata a s krajovým límcem. Bylo tam velmi rušno. Všude posedávali spojenečtí důstojníci, většinou Američané v hodnosti plukovníka, přestože Miller zahlédl i jednohvězdičkového generála ve společnosti mladé příslušnice WAC, ženského armádního sboru, což mu připadlo poněkud nepatřičné. Nač vodit ženu do tohoto místa, překypujícího ženami všech velikostí, barev a národností? Ty měly jedno společné: všechny hleděly lačnými očima a na napudrovaných čelech se jim skvěl neviditelný nápis: Peníze.

Smith na jednu či dvě kývl a zdálo se až podivné, že muž, jenž býval kdysi učitelem, tak dobře zná personál a že se tak dobře vyzná v salonu, jenž byl vyzdoben portréty nahých žen, z nichž některé - alespoň podle Millerova názoru - dělaly s jinými ženami neslušné věci, zobrazené do těch posledních, nejkrásnějších podrobností.

„Chlípné umění nejvyšší kvality," poznamenal Smith při pohledu na obraz velmi obdařené ženy, až na velký klobouk zcela nahé, s roztaženými nohama. „Madam se domnívá, že to maloval Dali ve svém masturbačním období. Co myslíte?" odfrkl si tázavě.

Miller neřekl nic. Nemohl. Byl rozpaký celý rudý.

Smith ho vzal za loket: „Půjďme vedle. Probíhá tam představení, přestože vám nemohu slíbit, že vystoupení dámy s oslem právě vy oceníte."

Millerovy oči se rozšířily hrůzou. Domníval se, že tak absolutní dekadenci je možné vidět jedině v banánových republikách, jako je kupříkladu Mexiko. „Kriste na kříži!" zaklel v duchu. „Není divu, že zkušeni říkají o Francouzích, že jsou schopni milovat se pouze ústy. To je svět!" Nakonec se ale vzpamatoval a zeptal se: „Ale proč zde?"

Smith se cynicky zasmál: „Drahý příteli," řekl — a Millerovi ten mužík od zpravodajců v té chvíli připadal úplně jako Brit, nikoli jako Američan, jímž tvrdil, že je. „Když někdo pořád myslí na sex, nedokáže se zabývat velkými záležitostmi lidstva. Znáte nějaké lepší místo, kde jednat o tajných záležitostech, než je tohle?"

Tomuto vysvětlení nemohl Miller zcela nedůvěřovat.

Místnost, přestože měla vysoký strop a ve stěnách ventilátory, byla plná kouře. Miller tudíž začal okamžitě po vstupu pokašlávat. Nikdo si toho však nevšímal. Vzápětí pochopil, proč. Na zvýšeném pódiu, zčásti obsazeném malým orchestrem, stál velký buben. Přes něj se nakláněla nesmírně tlustá žena, téměř nahá a pokrytá buď potem, nebo olejem. Tlustá stehna měla roztažena, jak jen to šlo, a z huňatého

obočí jí jako velké perly stékaly kapky potu. Snažila se do sebe pojmout cosi, co vypadalo jako velká konzerva, zatímco naprosto zaujaté a tiché publikum, složené z důstojníků středního věku, na ni hledělo jako u vytržení.

„Probaha..." začal Miller, ale nedokončil.

„Správně," řekl Smith tiše, když v koutě objevil stůl, u nějž seděla osamělá postava, zahalená do kabátu, jenž vzdáleně připomínal vojenský. „Je to inspirováno anglickým programem — BBC — Penny na bubnu, se to myslím jmenuje. O tohle vystoupení bývá velký zájem."

„Ale tak otlá žena?" zakotkal Miller, zmatený při pohledu na vlhce mlaskavé pohyby, jimiž nahá děvka do sebe právě v této chvíli zcela zasunula to, co — jak Miller poznal - byla kilogramová konzerva erár-ní kávy. Náhle se mu udělalo nevoľno.

„Pravidla jsou prostá," řekl Smith. „To, co do sebe nacpe, si může nechat. Za plechovku kávy dostane na černém trhu snadno dvacet amerických dolarů."

„A mimo Paříž i pětadvacet," skočila mu do řeči nejasná postava v ošoupaném trenčkotu.

Smith tím nebyl nijak překvapen. Řekl: „Díky za opravu, starý brachu."

Kdosi hodil na pódium za hlasitého hudebního doprovodu několik přidělových konzerv s jídlem. Děvka protáhla tvář, jako kdyby dávala najevo, že už se do ní nic nevejde. Pak se ale zhluboka nadechla, její povislé prsy přitom sjely po jejím namaštěném těle, a znovu se předklonila.

„Ježíši Kriste!" vzdechl Miller. Muž v trenčkotu vedle něj zašeptal hrubým hlasem: „Rád vás poznávám, majore Millere. Snad abychom začali, ne?"

## KAPITOLA 2

„Já se poseru!" vykřikl Schulze vztekle, když hleděl padajícím sněhem na křižovatku pod sebou. „Amíci!" Matz vedle něj, v promočené uniformě a s pobledlou, scvrklou tváří, promodralou chladem, mu odpověděl: „Hele, a není to takhle náhodou Armáda spásy, Schulzi?"

Jeho starý kamarád nepřipadnou poznámku ignoroval. Horečně přemýšlel. Dole pod kopcem, rozmístěno mezi zasněženými borovicemi, bylo to, co zůstalo z úderného pluku SS Wotan. Dostali se na dohled k německým liniím, ty však ležely na druhé straně lucemburských hranic, za řekou Sauer. Ale nyní bylo zcela lhostejné, kde jsou, neboť pokud by Američané spatřili příslušníky Wotanu, pomalu se prodírající z kopce čerstvým sněhem, sahajícím jim po kolena, udělali by z nich sekanou. „Tak to je tedy průser," pronesl mohutný poddůstojník pochmurně.

„Kriste pane," řekl Matz, „čeho se bojíš, Schulze? Jestli chceš, někam zavolám a za chvíli přijedou pánové v bílých pláštích a s věrací kazajkou a odvezou tě do bezpečí."

„Drž hubu!"

„Nebo jestli chceš, skoč si tamhle na zastávku autobusu a počkej, brzy má jet," řekl Matz se svým tradičním humorem. Schulze neodpověděl. Místo toho zavrčel, s očima přimhouřenými proti nepříjemným, dorážejícím sněhovým vločkám. Matz si jeho pohledu všiml: „Možná se jenom chtějí někde schovat před sněhem. Znáš Američany. Jakmile začne pršet, vyhlásí přestávku ve válce."

„Tahle partička ne," řekl Schulze. „Uhnízdili se tam. Ti vykukové mají na pravém a levém křídle umístěny kulometry. Vidiš? Tamhle vlevo a taky vpravo?"

Teď se zachmuřil i Matz. „Ano, nemýlíš se, starý brachu. Je to mimořádné silné palebné postavení. Asi nemá smysl se do nich pouštět. Způsobili by nám vážné ztráty."

Schulze odložil dalekohled a utíraje jeho skla rukávem v obavě, že nečekaný lom světla by mu mohl něco důležitého skrýt, zkoumal prostým okem americký silniční zátaras a jeho okolí, svažující se k řece, za níž jim kynulo bezpečí.

Amíci, to musel uznat, odvedli dobrou práci. Kolem svého postavení do hloubky sta metrů vykáceli les a vytvořili si tak naprosto čisté palebné pole. Kolem silnice se do široka táhla sněhem pokrytá pole. Útočící pěchota by se jim tam postavila jako na stříbrném podnosu. Jedinou možností bylo americké pozice obejít a pak - pokud se to podaří - rychle vyrazit k řece a doufat v její rychlé překonání.

Ale v tom se skrýval háček. V zimě byla řeka Sau-er sice mělká, ale vodní proud měl velkou sílu. A mezi příslušníky Wotanu bylo mnoho vojáků, raněných při pokusu o únik z umírajících Cách.

Matz jako by poznal, co se jeho příteli honí hlavou. Přerušil tedy ono těžké, napjaté ticho: „Být to někde jinde, řekne se raněným několik útěšných slov, rozdá se jim pár cigaret a zmizí se. Ale von Dodenburgův Wotan tohle nedělá. Velitel by to nedovolil."

„Ano," přikývl souhlasně Schulze. „Náš starý by raněné nikdy neopustil, nepřenechal by je ani amí-kům."

Trochu rozmrzele si odplivl do sněhu a odložil dalekohled: „Na nějaké hraní na vojákýky teď seru. Musí to jít nějak jinak."

Přibližně padesát metrů pod ním už von Dodenburg vycítil, že dorazili do jakési slepé uličky, z níž lze uniknout pouze zanecháním raněných na místě. Ale po Cáchách už nevěřil ani Američanům. Podobně jako ivani — tím minil Rusy, kteří zajaté příslušníky SS zásadně stříleli - by Američané v této tak napjaté a obtížné době mohli udělat totéž. Ne, musí existovat možnost, jak se odsud dostat a přejít Sauer i s raněnými. Ale jak?

Spojař klopýtal sněhem, mokřý, hladový a nemálo zbědovaný. Náhle se však k životu probudila vysílačka na jeho zádech a jemně zabzučela. Spojář si nasadil sluchátka, zatímco von Dodenburg se nad něj naklonil a vzal si druhý pár. Byl to týž hlas jako předtím, slabý, ale srozumitelný. Depeše byla jasná, kamuflovaná však tajemnými narázkami. V podstatě

však znamenala: „Okamžitě se hlaste... Naléhavé, okamžitě se hlaste... Führerbefehl... Na Vůdcův rozkaz."

Von Dodenburg v náhlém přívalu vzteku vyštlkl: „Vypněte ten mizerný krám, spojaři! Další Führerbefehl bych už nesnesl!"

„Rozkaz," řekl mladý spojař s promrzlou tváří a vysílačku vypnul. Okamžitě zhasla a nastalo náhlé ticho, přerušované pouze vytím sněhové víchřice a tlumeným sténáním chlapce, jenž umíral, zasažený zápalnou kulkou do břicha.

Von Dodenburg si povytáhl límec a pokusil se potlačit třas těla. Bylo to jasné, on i vše, co zůstalo z jeho pobité jednotky, se má okamžitě hlásit na Dietrichově velitelství. To dokázal pochopit. Za současných okolností, ve chvíli, kdy se říše hroutila, ten starý stranický násilník potřeboval všechno, co se udrželo na nohou. A současně bylo mladému veliteli

jasné, že Prominenz se ani co by se za nehet vešlo nezajímá o prosté vojáky. Ti pro něj znamenali spotřební materiál. Byli dobří jen k tomu, aby zemřeli za věc, ať už ji v zimě roku 1944 bylo cokoli.

Rozhlédl se po svých holobradých hrdinech i po posledních starých psech — jež se svými hustými plnovousy vypadali jako jejich otcové — a pomyslel si, že tito mladíci jsou budoucností Německa. Kdysi — už v době, kdy nosili krátké kalhoty Hitlerjugend - je učili, že není nic ušlechtilejšího než padnout za Německo. Teď by je zase chtěli učit, že mnohem lepší je padnout za nové Německo, jež přijde po skonu Tisícileté říše, s níž se Hitler tak často a tak hlasitě naparoval. Ale nikdo jim neřekl, že by pro svou vlast měli žít. Von Dodenburg v duchu ponuře zaklel, zatímco sněhové vločky s novou silou bičovaly jeho tvrdou, pohublou tvář.

„Pane?"

Von Dodenburg se probral ze svého chvilkového zamyšlení: „Ano?"

„Blíží se rotný Schulze a desátník Matz." Podíval se na mladého pancéřového granátníka, jenž sloužil jako strážný, a pak šlehl pohledem do zasněženého svahu za sebou, kam strážný ukazoval.

Oba mizerové se rychle brodili hlubokým sněhem. Prudký vítr bičoval jejich těla sněhovými vločkami tak hustými, že občas jako by úplně zmizeli v bílé tmě. Jindy by si von Dodenburg pomyslel, že v tomto prostředí by se oba krásně vyjímal na vánoční pohlednici, na takové té typicky bavorské, zobrazující venkovany, vracející se domů o odpolední Štědrého dne, nesouce tradiční borovičku, právě uříznutou v lese pro radost a potěšení dětí. Ale teď ne. Oba klopýtali a klouzali po zasněženém svahu až podezřele rychle. Byla totiž válka a oni pravděpodobně nesli svému veliteli důležitý vzkaz. Von Dodenburg kývl na strážného: „Sdělit jednotce, rottenführere: Všichni se připraví k odchodu. Do pěti minut pohotovost.“

„Rozkaz!“ S tím odklopýtal strážný do vyjícího větru, aby splnil velitelo vo nařízení.

Dva poddůstojníci udýchaně přidusali, aniž velitele pluku pozdravili. Von Dodenburg viděl, že jsou téměř na pokraji svých sil. Během průlomu z obklíčení byli vzorem elánu, povzbuzovali a podněcovali mladé vojáky, nesouce dvě či tři pušky, někdy i jejich raněného majitele. Občas jim museli i vyhrožovat. Ale teď už toho sami měli dost. Von Dodenburg spěšně vylovil svou stříbrnou plochou láhev, již mu nevěnoval nikdo menší než samotný reichsführer SS Himmler.

„Nuže!“ rozkázal, „napijte se!“

Schulze — na tak vyhlášeného pijáka až překvapivě — zaváhal.

„No tak,“ povzbudil ho von Dodenburg. „Oba, vy i Matz, to viditelně potřebujete.“

Mack si olízl popraskané rty: „Mým mandlím to udělá jen dobře,“ zachrčel, a dříve než Schulze mohl znovu odmítnout — ačkoli se to zdálo velmi nepravděpodobné — popadl láhev a nalil si do hrdla mohutný doušek. Oči mu pod přívalem silného alkoholu zaslzely. Pak otřel hrdlo láhve roztrepeným okrajem svého rukávu a nápadně obřadně podal láhev Schulzemu, pronášaje nejlepší němčinou, jaké byl schopen: „Jen si zavdejte, rotný Schulze... Pijte, na mě!“

„Napijte se!“ jako ozvěnou zopakoval von Dodenburg, sotva věře vlastním uším.

Po několika minutách, když se jim po silném, drsném německém Kognaku znovu rozjasnily líce, Schulze tasil svůj bajonet, ve sněhu před sebou jim načrtl kruh a hovořil: „Americké postavení a křižovatka. Na všechny strany dokonale palebné pole. Přes toto místo se s raněnými nedostaneme.“

Von Dodenburg přikývl, ale nic neřekl. Většina velitelů v jeho hodnosti a s jeho zkušenostmi by se ne-nechala poučovat nějakým poddůstojníkem. Ale von Dodenburg Schulzeho znal. Tenhle hmotný poddůstojník věděl o boji a taktice pěchoty mnohem víc než leckterí generálové, kteří o tom psali výcvikové příručky.

„Musíme,“ pokračoval Schulze, „je tedy obejít... Bud' vpravo, nebo vlevo. Tam jsou možnosti krytí. Ale ne mnoho. Pokud to uděláme rychle, podaří se nám to. Avšak s raněnými...“ Nejistě pokrčil svá mohutná ramena a větu nedokončil.

Von Dodenburg se na okamžik zamyslel: „To je jediná možnost?“

„Jediná možnost, pane,“ ozval se jako v ozvěně Schulze s náznakem dětinskosti v hlase. Matz stojící vedle něj poněkud zasněně přikývl.

„Dobrá. Co navrhuje?“ otázal se von Dodenburg.

„Sehrajeme na ně levou, pane!“ „Jak?“

„Klamný náznak útoku na jednom křídle a skutečný průnik k Saueru na opačném.“

„Ale tím bychom rozdělili síly. Oslabili bychom Schwerpunkt“ Von Dodenburg tím mínil těžiště útoku. „Takto bychom mohli neuspět na obou křídlech.“

Schulze si s hranou skromností prohlížel nehty: „Za běžných okolností bych, pane, souhlasil.“

„A za okolností jiných?“

„Když já a tady Matz, ten bavorský posera, vykonáme klamný útok, pak se to podaří. Jinak...,“ hrozivě pohlédl na svého starého kamaráda.

Matz se hloupě usmál a promluvil jakoby ženským hlasem: „Och, rotný Schulze, vy jste tak chytrý... Jen se na vás podívám, už mám vlhké kalhotky!“

Von Dodenburg se zasmál. Nic jiného se dělat nedalo. Znovu poděkoval Bohu za tyhle dva mizery i za všechny staré psy, které mu do Wotanu dal.

„Myslíte jenom vy dva?“

„Ano, pane, vždyť jsme Schulze a Matz.“ Tuto větu pronesl, jako by to mělo stačit k vysvětlení. A pak, dříve, než mohl velitel něco namítnout, dodal: „Budeme potřebovat ten poslední minomet a pár kouřových granátů, pokud nějaké zbyly.“

„Zbyly.“ Von Dodenburg věděl, že dobrý velitel musí mít vždy přehled o zásobách střeliva. Proto věděl, kolik jich má.

„Jejich šest, v obvyklém balení.“

Schulze přikývl: „Na to by stačil tenhle sralbotka sám.“

Matz loajálně přikývl, ignoruje urážku.

„Ale co trojnožka a hlaveň?“ namítl von Dodenburg. „Ty obvykle nosíš dva muže.“

„Jsem sice trochu slabší na prsa,“ pronesl Schulze s hranou skromností, „ale myslím, že obojí unesu.“ Na chvíli se odmlčel a pak dodal: „Ale asi bych potřeboval ještě srknout té medicíny, pane. Jen na posilněnou, samozřejmě.“ A v nadšeném očekávání si olízl popraskané rty.

„Probůh, Schulze!“ řekl von Dodenburg, napůl s obdivem, napůl pohoršeně, „mě z vás určitě jednou klepne pepka!“

Schulze ho přerušil zavrčením: „To bych, být vámi, neřikal, pane. Nemaľujte čerta na zeď.“

Von Dodenburg přikývl. Na to, co Schulze právě řekl, vzápětí zapomněl, a soustředil se na útok. Sníh stále padal na bílá pole, jako by nikdy neměl skončit a chtěl navždy zahalit válkou zmučený kraj svým bílým pláštěm.

KAPITOLA 3

„Doufám, že nejste choulostivý při pohledu na smrt, majore Millere,“ pronesl muž v trenčkotu, jenž se dosud nepředstavil. Prodírali se bahnem a tajícím sněhem k místům, kde se při své morbidní práci hemžili černí odklízeči mrtvol

a kam mířily další a další nákladáky, klouzající a smýkající se po mokřích polích, vezoucí svůj náklad smrti. „Řezníci, tak jim vojáci říkají," poznamenal muž v trenčkotu ve chvíli, kdy kolem nich projela dvaapůltunka, jež vzápětí vyklopila svůj odporný náklad trčících končetin do míst, kde už čekali černoši. „Není to příliš citlivá přezdívká, ale..." - trochu lhostejně pokrčil rameny - „co byste od nich čekali? Smrt je stále kolem nich, kolem těch bastardů ubohých." „Řekl bych," pronesl Smith s trochu zdůrazněným anglickým přízvukem, „že jste právě stvořil bonmot, starý brachu! Smrt je stále kolem nich!"

Muž v trenčkotu ale nereagoval a Miller si pomyslel, že přišel mezi sílence. Celá ta mizerná Evropa se pominula. Jak toužil být doma a dělat si starosti jenom s příštím vystoupením, s drahým domem, který stavěl, se svým golfovým handicapem. Místo toho ho zničehonic převezli z bordelu na nějaký ztracený vojenský hřbitov v divočině severní Belgie. Proč, to nevěděl. A ti dva mu řekli jedině: že je to na rozkaz vrchního velitele... „Velmi důvěrné, chápete."

Černoši poblíž začali odnášet mrtvé z přední řady. Jednomu z těch chudáků chyběla hlava a obě ruce. Pravděpodobně pod ním vybuchla mina nebo něco podobného. Miller to nevěděl a ani nechtěl vědět. Cítil, jak mu hrdlem stoupá horký, žlučí hořký chuchvalec. S největšími obtížemi potlačil úporné nutkání ke zvracení. Smith si jeho náhlé zelenosti povšiml a řekl necitelně: „Jen si představte, Millere, co musí prožívat ten poddůstojník, který je eviduje." V hlasu bývalého učitele se objevila dosud neznámá drsnost, jako by se bavil Millerovými obtížemi a vědomím, že tento kapelník - miláček Hollywoodu a armádních hlavounů, toužících po publicitě — konečně pochopil, čím je válka ve své opravdovosti: pouhou smrtí v té nejnasilnější a nejošklivější podobě.

Muž v trenčkotu začal popisovat, co se tu děje: „Jak vidíte, těla třídí černoši. Pak vykopou díry a pohřbí je. Ale nejprve odlomí jednu polovinu štítu pro úřední záznamy, druhou vloží mrtvému do úst a zavřou mu čelisti, aby — až ho budou vykopávat pro řádný pohřeb — hoši z registrace hrobů znali jméno té červy prolezlé mrtvoly, kterou právě vyhrabali." Miller se zmohl na neslyšné: „Jistě." Netroufl si otevřít ústa více, neboť se obával, že by nedokázal zkotit svoje útroby a pozvracel by se. V těchto dnech musí být velice opatrný na vše, co udělá nebo řekne. Noviny zajímá všechno nepříjemné a jistě by to otiskly. Musel myslet na svou poválečnou kariéru.

„Nejhorší práci ale mají tamhle ti bílí seržanti u stolů." Ukázal na řadu hrubě ohoblovaných polních stolů americké armády, vlastně pouhých desek, spočívajících na dřevěných kozách, na nichž se válely zakrvácené lidské pozůstatky, podobné uzlům odhozených hadrů. Miller se při tomto pohledu zachvěl. „Jak vidíte, snaží v těchto odporných cárech najít cokoli, podle čeho by bylo možné mrtvoly identifikovat. Víte, dělostřelecký granát umí s lidským tělem napáchat opravdu ošklivé věci. Mají-li

štěstí, podaří se jim najít hlavu a podle zubních záznamů ve Washingtonu se pak určí identita. Pokud však mrtvý hlavu nemá - a mnozí ji nemají —, pak nastoupí otisky prstů. Ale jak chcete získat otisky z ruky, která ležela bůhví jak dlouho ve vodě? Proto injekční stříkačkou napumpují do prstů speciální tekutinu. Ta zvýrazní papilární linie a při troše štěstí se jim podaří sejmut slušný otisk. Ale když tělo nemá ani ruce, pak je to potíž. A vážná, majore!"

Smith zpravodajského agenta jemně přerušil: „Pane, domnívám se, že major Miller již má pro tuto chvíli těchto hrůz dost, co myslíte? A navíc — to, co uvidí za chvíli, nebude také nic zvlášť příjemného, pokud mu nepopřeje štěstí." Opatrně se na druhého muže usmál, zatímco Miller uvažoval, jaké hrůzy ho ještě čekají.

„Ano, asi máte pravdu. Nuže, pojďme tedy."

Naklonění proti náhlému přívalu sněhových vloček a ledového větru, jenž jako by přicházel přímo ze Sibíře a nutil je všechny tři kráčet s hlavami skloněnými, aby je sníh neoslepil, se prodírali ke z cihel a dřeva postaveným budovám na konci pole. Potkali další nákladní vůz naložený mrtvolami, jejichž údy se při trhavých pohybech vozidla podivně klátily, jako kdyby na ně mrtví chtěli mávat. Zastavili před prvním hrubě zbudovaným domkem. Na jeho stěně byl zobrazen červený kříž amerického zdravotnického sboru a podle šablony napsané varování velkými černými písmeny: Zákaz vstupu bez zvláštního povolení!

Muž v trenčkotu zaklepal na dveře. Nic se nestalo. Zaklepal znovu. Zevnitř se ozvalo hlasité zavržení židle, jako kdyby tam uvnitř někdo byl. Klika cvakla a ve dveřích stál vojenský policista s karabinou zavěšenou přes rameno a s pětačtyřicátkou v pouzdru přivázanou ke stehnu koženým řemínkem. Vypadal jako karikatura nějakého loupežníka z Divokého západu.

Smith se zašklebil. Miller vypadal zneklidněně. Ale muž v trenčkotu okamžitě dle svého přímočarého způsobu využil hodnosti: „Pusťte nás dovnitř, ksakru, člověče. Nebo chcete, abychom tu zmrzli? Dělejte!"

Vojenský policista, náhle si uvědomiv, že navzdory své výzbroji a bílé nalakované služební helmě musí poslechnout, ustoupil ode dveří, mumlaje přitom: „Rozkaz, pane, provedu, pane!"

Vkročili do domku, rozhazující sníh a vodu všude kolem, dokonce i na židli, na níž si vojenský policista ještě před chvílí hověl s nohama nataženými ke žhnoucím, břichatým kamínkům, jež místnost vytápěla. „Kde je patolog?" zeptal se muž v trenčkotu naléhavě.

„Pato...", zakoktal vojenský policista poněkud bezmocně. „Míníte tím pana doktora, pane?" „Ovšem. Kde je?"

Drsně a zároveň úředně vyhlížející vojenský policista náhle změkl. Ukázal prstem na další dveře, také označené nápisem Zákaz vstupu, a zařval: „Tamhle je, pane. Rozřezává mrtvoly, pane."

Smith se na Millera soucitně usmál a postrčil ho, aby vykročil za druhým agentem, jenž již otevíral dveře, z nichž se vyvalil mocný zápach éteru a jiných chemikálií, jenž prudce vrazil do jejich nozder. Pak zašeptal: „Připravte se na nejhorší, majore. Tohle bude také nepříjemné... Velmi. Prý."

„Děkuji," odpověděl Miller, náhle velmi rozechvělý, aniž vlastně věděl, za co Smithovi děkuje. Ale v tuto chvíli vlastně stále nevěděl nic určitého, kromě toho, že touží se odtud vrátit do Paříže, ať je sebede-kadentnější. A to co nejdříve, nejlépe okamžitě.

Vysoký kostnatý muž v zakrvácené gumové zástěře a gumových holínkách stál právě u tekoucího vodovodu. V dřezu se válelo cosi růžového a nechutného. Lékař - což se dalo jednoznačně poznat podle

jeho ústroje — uchopil skalpel a velmi prudce jím sekl do růžového předmětu. „Rád vás vidím," řekl vesele. „Chvilíčku počkejte. Zrovna zkoumám jícen a průdušnice, zda nenaleznu stopy zvratků." Nakloniv se nad své dílo dodal: „Musím ještě prověřit jazyk, zda na něm nenajdu nějaké vnitřní podlitiny, když dovolíte. Pak vám budu plně k dispozici." Miller už to nemohl vydržet. Otočil se, snaže se potlačit strašlivý tlak žhavého, žlučí hořkého nutkání ke zvracení. Avšak marně. Dříve než mohl cokoli udělat, zlomil se v pase a z jeho úst vyletěly na betonovou podlahu zvratky. „To nic," poznamenal lékař, aniž vzhlédl od pitvy. „To se stává často... On to potom nějaký ten černý opičák utře." Po několika minutách skončil. S mírným zasténáním, jako by ho bolela záda, se vzpřimil a pronesl: „Vše v pořádku." Z dřezu vylovil cosi oblého, z čehož kapala červená tekutina, a s čvachtavým zvukem to přemístil na kovový podnos vpravo.

Byla to lidská hlava odříznutá na krku. Spousta růžových kapek, již byla hlava pokryta, napověděla Smithovi - jenž se v těchto věcech trochu vyznal -, že patolog pracoval na hlavě, odříznuté pilou na kosti.

Lékař si s pleskavým zvukem sundal gumové rukavice, třením se do rukou pokusil vrátit krevní oběh a řekl: „Neustále hledáme stopy otravných plynů. Velitelství se obává, že by je skopčáci v této fázi války mohli použít. Pokud přivezou nějaké tělo, jež třeba soběmálně naznačuje, že dotyčný zemřel následkem případné otravné látky, pošlou mi je sem." Odmlčel se a vytrčil svou pravici, stále pokrytou bílým klouzkem, jež používal, aby snáze vklouzl do chirurgických rukavic, a řekl: „Vida, pan Miller osobně. Tedy... major Miller. Velmi milé, že jste se objevil. Vždy jsem býval vaší velkým příznivcem, už od dob, kdy jsem začal studovat na Yale."

Miller zaváhal. Smith do něj strčil. Uposlechl. Uchopil patologovu ruku a v té chvíli si povšiml, že temeno hlavy mrtvého bylo odříznuto a odklopeno, jako by to bylo jakési velké Fabergéovo vejce. Nedokázal se ovládnout. Spěšně se uchýlil do rohu a znovu zvracel. Tři zbylí muži na něj hleděli jako na jakéhosi velice výstředního tvora. Patolog nakonec řekl: „Možná by pomohl doušek bourbonu, co, pánové?"

Nutkání ke zvracení alkohol zastavil, ale nezabránil chvění Millerových rukou, které se třásly jako osikové listy ještě ve chvíli, kdy usedali v patologově kanceláři, zatímco venku vyl vítr a okna pokrýval jakousi podivnou sněhovou mozaikou. Vždy, když cítil, že se mu znovu zvedá žaludek, doušek silné tekutiny jej vrátil na místo a on se mohl znovu zklidnit.

„Nuže," otázal se Smith, vychutnávaje tuto klidnou chvíli se sklenkou, přestože muž v trenčkotu, jenž byl jednoznačně jeho nadřízeným, jevil známky spěchu, „jak to s ním vypadá?"

„Máte na mysli našeho pana X? Nebo bych měl spíše říci Herr X?" zeptal se lékař s mírným úsměvem. „Dobře, dá se říci. Aby na druhé straně zjistili, co se s ním skutečně stalo, museli by ho podrobit velmi důkladnému patologickému zkoumání. Zásadním problémem byla rána na krku, ale buď ho nenechali dlouho houpát, nebo se mu možná podařilo se nohama o něco opřít a zmírnit tak pád. Podlitina tedy není tak výrazná a mně se nakonec podařilo ji odstranit pomocí jisté chemické sloučeniny..." Náhle

se odmlčel, když na Millerově pobledlé tváři spatřil zmatený výraz. „Promiňte, majore, ale takhle patologové obvykle mluví. To víte, celý den sedí na stoličce a zkoumají stoličce někoho jiného, jak zní staré pořekadlo studentů medicíny." Patolog se na kapelníka mile usmál.

V tu chvíli už toho měl Miller po krk. Je možné, že tyto dva faktory ho přiměly, aby vybuchl s nezvyklou silou a vztekem: „Na nějaké studentské fůrky vám seru, pánové! Nezajímají mě ani kecý někoho jiného!" Pak vrhl zdrcující pohled na Smitha, jenž mívával častokrát pocit, že ostatní si z něj za jeho zády dělají legraci — a někdy i přímo před ním. „Byl jsem požádán, abych se sem vydal a zahrál našim hochům, což jsem učinil... s velmi značnou finanční ztrátou. Pak mě požádali, abych své věci vysílal Němcům, což jsem udělal a stále dělám. A teď jste mě zavelili na toto Bohu odporné místo v jakési pustině, přímo u fronty."

„To není úplně přesné, majore," přerušil ho patolog jemně, „protože pak bych tu nebyl ani já."

Miller, jehož bledé tváře vybarvily dvě červené skvrny vzteku, toto přerušení ignoroval: „Ukazujete mi stovky mrtvol a já už z toho ani nevím, kdo jsem." Jeho hlas přešel do křiku: „Okanžité chci vědět, co se děje. Nebo..." zajíkl se a zalapal po dechu s hrudí dmoucí se vztekem, „Nebo se mnou nepočítejte!" Rozhlédl se po trojici mužů, jako by očekával, že se na jejich tvářích objeví nějaká reakce. Byl však zklamán. Všichni na něj hleděli s údivem, jako by vůbec nechápali, proč tak náhle vybuchl vztekem.

„Majore Millere," pronesl po chvíli ticha muž v trenčkotu velmi formálně, „jste zde proto, že jste voják a dostal jste rozkaz, nezapomeňte na to. Abyste se sem vydal, to vám nařídili vaši nadřízení."

Millerovi doslova spadla čelist a vypadal v tu chvíli velmi hloupě. Muž v trenčkotu ho velmi tvrdě usadil. Tímto způsobem s ním už velmi dlouho nikdo nemluvil, naposledy snad když jako malý kluk chodil do školy. Několik okamžiků prskal, nesmyslně blekotal a lapal po dechu jako ryba na suchu: „Ale já... Já... Chtěl jsem jenom... Chci svoji povinnost... splnit svoji povinnost, pane." Ke svému

překvapení si uvědomil, že s mužem v trenčkotu mluví, jako by byl jeho nadřízeným. Možná dokonce, že byl. Miller se to ale nikdy nedozví. „To je vše. Ale musíte pochopit, pane, že jsem zcela zmaten. V tomhle se totiž vůbec nevyznám, pane," skončil chabě.

Ostatní tři byli náhle samá laskavost a úsměv. „Ale ovšem, majore," řekl Smith, zatímco patolog se natáhl, a aniž byl požádán, dolil Millerovi sklenku, přičemž vydával konejšivé zvuky jako venkovský lékař, jenž chlácholí neklidné dítě. Pak se ozval muž v trenčkotu a řekl, tentokrát již ne tak přísně: „Víte, majore Millere, v této hře se hraje o velké sázky. Možná o ty největší v celé evropské válce. Nemůžeme přirozeně zcela odhalit, co máme v kartách, dokonce ani vám." Na chvíli se odmlčel a pak pokračoval: „Ale věřte mně i mému kolegovi," a ukázal rukou na usmívajícího se Smitha, „že sehraje velmi významnou roli, pokud se nám akce podaří, v přiblížení konce války."

„A proto," převzal hovor Smith, „vám nemůžeme sdělit zcela vše, co víme. To musíte pochopit, máme k tomu velmi, velmi vážné důvody." Znovu se otočil k lékaři a dodal: „Herr X to tedy dokáže, pane doktore?"

„Domnívám se, že ano," odpověděl patolog. „Nevidím důvod, proč by měli mít skopčáci nějaké podezření. Krom toho, jak jistě víte, nezůstane v rukou..."

Náhle se zarazil. Venku se náhle rozpoutala vřava, směr hvízdání, křiku, poplašných povelů. Vánice hluk poněkud tlumila, ale zněl dost jednoznačně. Muž v trenčkotu se napřimil. Miller vedle něj, náhle vyrušení ze svého neklidného rozjímání, vykřikl: „Co se to k čertu děje?"

V téže chvíli se rozletěly dveře. Dovnitř vrazil seržant vojenské policie, pokrytý sněhem a třímající svou karabinu, jako by ji chtěl okamžitě použít, a zvolal: „Nerad vás ruším, pánové, ale právě byl vyhlášen poplach nejvyšší důležitosti."

„Poplach?" jako ozvěnou pronesl lékař. „Proč, Logane?"

„Němčouři... Za našimi liniemi u řeky Sauer byli pozorováni skopčáci. Poslouchejte!" Hlavu v helmě natočil k jedné straně, jako by chtěl naznačit, aby udělali totéž. Poslechli. A uslyšeli tlumené dunění, znějící jako dělostřelectvo a suché praskání, naznačující, že na východě se bojuje ručními zbraněmi. „Pro Ježíše Krista," vykřikl muž v trenčkotu, „máte pravdu!"

„Ano, pane! Musíme odejít, pane. Z vyššího velení právě dorazila depeše s rozkazem, abych vás a tyto pány převzal a odvedl odtud. Okamžitě!"

„Okamžitě, jistě," odpověděl jako ozvěnou patolog téměř potěšené a zprudka vstal. „Pojďme, majore Millere, musíme odejít. Přece si všichni přejeme, abyste na tu svou sladkou trumpetu hrál ještě hodně, hodně dlouho, že, pánové?" Uchopil Millera za loket a tvrdě ho postrčil ke dveřím. Ale v té chvíli nikdo z přítomných netušil, že major Miller už nikdy na tu svou sladkou trumpetu hrát nebude...

#### KAPITOLA 4

„Čert mě na tomhle místě vem!" zasténal von Do-denburg při pohledu na beznohého vojáka, jenž se v posledních smrtelných křečích svíjel a zmítal uprostřed zčernalého kruhu očouzené země. Minové pole zastihlo von Dodenburga, stejně jako ostatní příslušníky úderného pluku SS Wotan, při pokusu o obejití amerických linií, nepřipraveného.

Zvláště on nepředpokládal, že by nepřítel svou obranu připravil tak důkladně. Američané bývali v těchto věcech obvykle poměrně ledabylí, možná i líní. Ale teď ho překvapili, a už dokonce aktivně reagovali. Byla to jejich typická reakce: masivní a marnotratné vzednutí palby z kulometů a lehkých zbraní. Stříleli sice nazdařbůh, bez míření, ale von Dodenburg věděl, že mají dostatek střeliva a v boji zblízka může být nebezpečná i nemiřená palba.

„Rozestupy!" zavelel. „Pro rány boží, rozestupy!" Vztýčil se ze svého úkrytu za zasněženým živým plotem a se svého schmeisseru vypustil dlouhou dávku. Tu a tam se k němu přidalo několik starých psů vrháním granátů s dlouhými, dřevěnými držadly ve směru nejbližšího postavení amerických kulometů.

„Vpřed, chlapi," vykřikl do smrtících zvuků bitvy. „Jdeme, za mnou, následujte díru v kapitánově prde-li!" Von Dodenburg netušil, zda tohle staré známé zvolání slyšeli. Ale většina jeho vojáků se teď vztýčila a vyrazila vpřed, za pohánění vrčících starých psů, z nichž očividně měli větší strach než z Američanů. Ale stále a stále padali další a jejich oči se rozšiřovaly děsem, když hleděly na výmluvné nástražné dráty pěchotních min, jež čněly ze sněhového koberce. Vod Dodenburg pronesl upřímnou, tichou modlitbu a pak, jako ovčácký pes, pohánějící své vyděšené svěřence, je postrkoval vpřed.

Asi dvě stě metrů vpravo, na opačném křídle, se Schulze a Matz ohýbali pod nesmírnou váhou troj-nožky a zejména minometu. Také tam slyšeli praskání palby z ručních zbraní. Nebylo třeba kříšťálové koule, aby věděli, co se děje. Wotan se dostal do velmi nepříjemné situace. Staří psi jako oni ale nikdy neplýtvají slovy.

Schulze se brodil po kolena hlubokým, neporušeným sněhem, a snažil se, dřív než bude pozdě, najít vhodné palebné postavení. Matz se za vrzání své dřevěné, jakoby zarezlé nohy, vlekl za ním. Teď Schulze vhodné místo našel.

Prohlubeň, ze tří stran obklopenou hustým borovým lesem, ze strany směrem k nepříteli volnou. S žuchnutím postavil na zem těžkou trojnožku minometu. Zcela lehce, jako by to byla dětská hračka, vrazil její nohy do sněhu, až narazily na pevnou, zmrzlou půdu pod ním. Vycvičenými prsty, přestože teď zmrzlými, připevnil hlaveň a přitáhl šrouby, právě ve chvíli, kdy dorazil supící Matz s bedýnkami munice v obou rukou. „Kde se flákáš?" zavrčel Schulze, nevzhlížeje od své práce, „ještě chvíli a už bych ti poslal písemnou pozvánku!"

„Polib si prdel!" zafuněl Matz, odhazuje bedýnky. Pak je otevřel a začal z projektilů odstraňovat krycí papírové roury.

„Tak se do toho dáme," nařídil Schulze naléhavě, zatímco zvuk palby z ručních zbraní sílil. „Nesed' tu, jako by ses chtěl kochat krajinou. Pošleme těm zas-raným amíkům pár těchhle šikovných kovových vajíček."

Hbitě poklekl na jedno koleno těsně vedle sesta-

veného minometu a upravil mířidla. Matz už další naléhání mohutného poddůstojníka nepotřeboval. Věděl, že teď záleží na každé vteřině, chtějí-li zbytku Wotanu pomoci z pastí, do níž se teď dostal. „Je tam!" vykřikl, když do hlavně minometu s dutým žuchnutím spustil první z okřídlených projektilů.

„Pal!" vykřikl Schulze a Matz odvrátil hlavu, aby se vyhnul plnému zásahu tlakovou vlnou.

Ozvalo se duté cvaknutí. Pak se objevil obláček dýmu. Udeřila tlaková vlna. Matz cítil, jak se mu stará, otrhaná blůza uniformy přitiskla na vyhublé tělo, a minometná střela se se svistem vydala směrem k obloze, jako by tam chtěla zmizet navždy.

Náhle se však její slabé skučení proměnilo v obscénní vytí. Proti bílému pozadí vánice spatřili, jak se obrovskou rychlostí blíží k zemi jakýsi temný předmět.

Prásk!

Vzápětí se země pod jejich nohama silně zachvěla, podobná živé bytosti. Ozval se křik. Vzhůru se vyvalil mrak dýmu, podobný černému hříbu. O několik okamžiků později se objevil višňově rudý záš-leh a právě v té chvíli zvolal Matz, spouštěje do hlavně další projektil: „Je tam!"

„Pal!" Další granát vystřelil s obscénním svistem k obloze.

„Díky bohu za Schulzeho a Matze!“ zafuněl horečně von Dodenburg, jenž vedl přeživší z příkrého zalesněného svazu k řece Sauer pod ním. Za ním klopýtali jeho muži, v uniformách náhle potřísněných vlastní krví, věšeli se na své kamarády křiče a sténaje bolestí a šilenstvím bitvy. Von Dodenburg křičel: „Nandejte jim to, hoši! Nandejte to těm amí-kům!“ A za nimi leželi ti, kteří zkroucení v nepřírozených pozicích následkem násilné smrti už nikdy nic nevykřiknou.

Ze stromové se vynořil osamělý Američan. Vánice

jako by zdeformovala jeho siluetu. K boku pevně tiskl svůj samopal. „Nažerte se, bastardi skopčácký!“ křičel, tiskna prstem spoušť.

Ale von Dodenburg tasil rychleji. Tím, kdo se nažral, bude Američan. Von Dodenburgův samopal se rozkašlal.

Američan se skácel vzad, jako by ho do prsou udeřila gigantická pěst. Jakoby kouzlem se mu na široké hrudi objevilo několik červených dírek. Vzápětí zemřel, duše a topě se ve vlastní krvi.

Běželi dál, následování rachotem kulometné palby a tupým dusáním Schulzeho minometu. Teď se shromáždili na úzkém pruhu nezarostlého břehu na nepřátelské straně řeky Sauer. Na německém břehu nespátřili žádné známky života. Von Dodenburg věděl, že nahoře, na výšinách, jsou zamaskované bunkry Siegfriedovy linie. Ale byly velmi dobře skryty a stále se z nich neozvala žádná odpověď, ani ve chvíli, když zvuky palby pronásledujících Američanů zněly stále silněji a silněji. „Bastardi!“ zaklel von Dodenburg, když doklopýtal a zastavil se, se srdcem zběsile bušícím, jako by mu samou námahou chtělo v každém okamžiku vyskočit z hrudi.

Dlouho tam stál, komíhaje se, hledě prázdnými očima skrze sníh na řeku, jako by nebyl schopen myslet, což byla pravda. Zdálo se, jako by nějaká neviditelná ruka otevřela pípu a z jeho těla vypustila veškerou energii. Opravdu nevěděl, co má dělat dál.

Zpět k vědomí nebezpečí ho probírala dlouhá dávka kulek z automatické zbraně, jež se prohnaly padajícím sněhem a dopadly na zem těsně před ním. Probouzel se jako člověk, jenž se zbavuje zlého snu. Dlaně svinul do kornoutu, přiložil je k ústům a začal svým starým psům vydávat rozkazy. Ti nepotřebovali pobízet. Věděli, že se láme chleba. Příštích pár minut rozhodne o tom, zda budou žít, či zemřou. Bez zaváhání se vrhli do vody, snažili se udržet rovnováhu na kluzkých kamenech ležících pod hladinou,

proud jim podrážel nohy. Rozepnuli si řemeny a spojili je. Zmrzlými, bolavými prsty začali vytvářet improvizované lano.

„Gott mit uns!“ řekl von Dodenburg opovržlivě, míníce tím heslo, vyražené na přezce německého vojenského opasku.

Doufal, že tentokrát to bude platit. Jinak za vším, co zbylo z jeho Wotanu, spadne opona. Vytáhl ošklivou, bachratou signální pistoli. Vrazil do ní velký náboj. Jedním a týmž pohybem zvedl pistoli nad hlavu a vypálil.

Výbuchla nad ním červená světlice. Visela tam, syčíc a prskajíc, vrhající na sníh rudé záblesky. Znovu nabil a znovu vypálil. Tentokrát světlice zazářila mdle zelenou barvou.

Pohledem téměř zoufalým hleděl von Dodenburg na zalesněné výšiny před sebou, v nichž se skrývaly, jak dobře věděl, bunkry a palebná hnízda Hitlerova pověstného západního valu, jenž nepřítele zadržoval už od září. Proč jeho obránci nereagují? Proč nezahájí palbu ze svých těžkých zbraní na Američany, stále pronásledující hrstku příslušníků Wotanu, hemžící se na opačném břehu řeky Sauer? Obávají se snad odvetného ostřelování? Nebo se domnívají, že jde o lest? Či snad dostali rozkaz šetřit střelivem? Náhle, s pocitem naprosté bezmoci, s vědomím, že je vše ztraceno, přestal doufat. Neměl jinou možnost. Musel zachránit to, co zbylo z jeho jednotky. Ale už přestával věřit, že se mu to podaří.

Američané drželi výšiny. Měli se kde kryt. A oni - shromáždění na úzkém břehu — pro ně znamenali velice snadný cíl!

Ale zkusit to musel. Dlaně svinul do kornoutu a přiložil je k ústům. Zatímco sněhové vločky bičovaly jeho zoufalou, větrem doruda ošlehanou tvář, vykřikl: „Vy, nováčkové... Použijte řemeny. Zbraně nazad... A vpřed! Teď!“

Tu a tam někdo zaváhal. Ale staří psi žádné váhání netolerovali.

„Pojďte, vy vojáci na klíček... Vy pitomí buze-ranti... Copak chcete žít věčně, zbabělci?“ Zuřivě křičíce, kopající a pěstmi bijíce ty, kteří zaváhali, začali tlačit mladé vojáky do vody a k zahájení přechodu vodního toku.

Téměř okamžitě se jich zmocnil proud. Řvali chladem a strachem. Zoufale se pokoušeli držet se improvizovaného lana.

Staří psi - kteří něco takového dělali už dříve velmi často — se je zuřivě snažili lapat a stavět na nohy. Ale místy byli neúspěšní. Křičíce panicky, s údy divoce vlajícími, se muži snažili bojovat s proudem. Avšak marně. Křičeli ještě když je proud odnášel, zatímco von Dodenburg s očima až horečnatě naplněnými beznadějí a slzami vzteku, hledal na výšinách na opačném břehu jakékoli známky činnosti. Nic však nenašel. Z břehu za nimi se nesl vítězný ryk Američanů. Z lesa vyběhl jakýsi důstojník, prostovlasý, bez helmy, s tváří zrůzněnou blížícím se vítězstvím: „Dobrá, hoši, do nich a nandejte jim to, srá-čům!“

Schulze a Matz, o dvacet metrů dál, stále vlekoucí těžký minomet a zbylé střelivo, okamžitě pochopili situaci a skutečnost, že jejich lidé na druhé straně nereagují. „Do prdele tmavého!“ zasténal Matz ztrápeně, „vypadá to tam fakt na masakr!“

„Nikoli, pokud k tomu má co říci syn Frau Schul-zeové,“ prohlásil Schulze srdnatě. „Ohnout!“

„Co?“

„Slyšels mě, hluchoune. Ohnout!“ Matz se sehnul.

Schulze neváhal ani vteřinu. Těžkou hlaveň mino-metu hodil Matzovi na ramena.

Matz zaječel. Kolena se mu pod tou tíhou téměř podlomila.

Stačil se však vzpamatovat: „Co máš, u všech rohatých, v úmyslu, Schulze?“ zasténal.

Schulze neodpověděl. Neměl na to čas. Spěšně vhodil do hlavně náboj. „A teď pevně drž,“ přikázal.

Matz pochopil, co má jeho starý kamarád v úmyslu. Zaťal své zažloutlé zuby, napjal kostnaté tělo a pevně držel.

Schulze vypálil. Hlaveň, volně položená na Matzových ramenou, se vzepjala a vzápětí tvrdě dopadla zpět. Matz pod tak strašlivým nápořem vykřikl bolestí. Ale pozici udržel.

Schulze nečekal na účinek prvního projektilu, jenž vystoupal padajícím sněhem a nyní se prudce snášel k zarostlému

hřebenu. Uchopil první ze tří zbývajících kouřových granátů a vhodil jej do kamu-flážním nátěrem natřené hlavně. Okamžitě vystřelil. Ladným pohybem vsunul do hlavně další kouřový granát a znovu vystřelil.

Dva projektily dopadly na úzký pás břehu pod nimi. Téměř okamžitě začal ze zasažených míst stoupat sloup hustého, černého dýmu a míchal se s poletujícím sněhem, zatímco nahoře na svahu se borovice lámaly jako sirky, sníl se z nich sypal v malých lavinách a palba končila v pryskyřici překypujících stromech, jež zakrývaly bunkry Sieg-friedovy linie. Avšak Američané se stále blížili. Tentokrát však byli mnohem opatrnější. Spěchali nízko přikrčení, se zbraněmi pohotově, jako lidé kráčející proti silnému větru, napjatí a připravení, jako by očekávali, že na ně každým okamžikem dopadne minometný projektil. Avšak jejich obavy byly zbytečné. Schulzemu už zbyly pouhé dvě střely, jedna tříštivá, jedna kouřová. Kdyby je nepoužil hned, byli by ztraceni. A oba staří psi už neměli nic jiného, čím by mohli přispět k záchraně svých kamarádů, lapených do pastí.

„Do prdele!“ zasténal Matz. „Jsem zničený, Schulzi. Už to nemohu...“

„Už jenom dvě rány,“ utál Schulze jeho námitky stroze. „Jenom dvě!“

Aniž se podíval, zda se Matz pod takovým vypětím nezhroutil, vsunul poslední tříštivý projektil do hlavně. S rachotem dopadl na její dno. Téměř nečekaje, až se to stane, stiskl Schulze páku. Hlaveň se mohutně zachvěla. Téměř se sesunula z Matzových kostnatých zad. Hubený muž - s tváří staženou k nepoznání v té strašlivé agonii - držel hlavě minome-tu, zatímco projektil letěl přes řeku a směřoval do německých linií. Vzápětí následovala kouřová střela. Schulze později často říkával: „Skoro jsem se poch-cal při čekání, jestli ti pitomci budou reagovat!“ K tomu Matz vždy dodával: „Skoro? Kriste na kříži, já měl úplně mokrou levou nohavici.“

A potom se to stalo. Z výšin na německé straně se ozval mohutný rachot. Těžká děla plivala oheň a dým. Vzduch se jakoby trhal na kusy zvukem, připomínajícím páráni velkého kusu plátna. Podobny nočnímu rychlíku, vjíždějícímu plnou rychlostí do prázdného nádraží, začaly před postupující Američany dopadat granáty. Náhle se jich zmocnila horečná elektrizující energie. Připomínali loutky v rukou loutkářových, jenž se náhle zbláznili. Zaječeli. Roztančili se. V krvavě červených explozích se na všechny strany začaly rozlétat paže a nohy. Stromy se vyvracely z kořenů.

Vzduchem prudce létaly velké kusy zeminy. V okamžiku se dostavil hluk, zmatek, hrůza a náhlá násilná smrt.

O pět minut později se vše, co zůstalo z Wotanu, už škrábalo na opačný břeh řeky Sauer, pronásledováno jen několika náhodnými výstřely Američanů, zatímco neviditelní dělostřelci v bunkrech Siegfrie-dovy linie, vyburcovaní a rozrušení tím, že někdo zasáhl jejich betonové kryty, pálili salvu za salvou krycí palby.

Úderný pluk SS Wotan byl znovu zachráněn, což také zpečetilo osud majora amerického vojenského letectva Glenna Millera.

JUNGLINSTER, LUCEMBURSKO listopad 1944

KAPITOLA 1

Kuno von Dodenburg potřásl hlavou. Zašklebil se a doufal, že si toho nikdo nevšiml. Místnost se trochu zaostřila, ale pohled měl stále poněkud rozmazaný. Samozřejmě. Předěšlého večera si on a další přeživší dopřáli tolik ohnivé vody, piva a šampaňského, co hrdlo ráčilo. A byly tam i dívky, převážně děvky, Italky, přivezené do Německa z toho, co zbylo z Mussoliniho zničené republiky, aby zde sloužily svým krajanům, neochotně bojujícím po boku Němců.

Pomalů, obezřetně, nechal svůj pohled klouzat po selské ložnici, doběla osvětlené odrazem slunečních paprsků o sněhovou pokrývku venku. Všude se povalovaly dívčí šaty. Kalhotky srolované do pevné koule, jako by je nedokázal dost rychle stáhnout. Kolem prázdné láhve od šampaňského byla ovinita podprsenská. Přes čelo starožitné selské postele, přímo pod křížifixem, visel světlík s rukávy roztaženými jako bezhlavý plavec.

Otočil se, strnule, ale šťastně, jako to dělají muži, spokojení svým výkonem v posteli a svou schopností přimět ženu, aby ječela, svíjela se a sténala rozkoší. Ona stále spala, lehce pochrupujíc a ležíc na břiše na zmuchlaném prostěradle pokrytém skvrnami a navzdory rannímu chladu nepřikrytá. Odhrnutá pokrývka tak odhalovala její tělo: kyprou křivku jejích prsou s velkými, hnědými bradavkami, svaheň hýždí, černým chomáčkem pohlavního ochlupení mezi jejima roztaženými nohama, jenž pokrýval zdroj všech potěšení.

Jakmile se však pohnul, stará postel zavržala. Tento zvuk dívku probudil. Otevřela své tmavé oči a spatřila ho. Na krátký okamžik jako by nechápala, koho vidí. Vzápětí se však usmála tím láskyplným, bezvýhradným úsměvem, jaký umějí vyčarovat pouze italské ženy. „Cara mia,“ vydechla a rozevřela náruč, aby ji políbil, jako by byla nějaká novomanželka, bezhlavě zamilovaná do muže, jenž ji připravil o nevinnost.

Von Dodenburg se uvolnil. Políbil ji přikazuje si, aby nevnímal silné, drsné zvuky vojenského tábora, probouzejícího se do nového válečného dne. „Buo-no... buono“ šeptala přerývaně, jako kdyby byla opravdu ukojená a nedělala to za peníze, neboť byla děvka. „Molto buono!“ Přitiskla se k němu a on znovu pocítil vlhce rozkošný pocit z nahých ženských prsů, tisknoucích se k jeho kostnaté hrudi.

Na okamžik byl Kuno šťasten. Cítil se jako zamlada, kdy v něm sníh budil nadšení a slastné očekávání blížících se Vánoc a dárků, příslib dobrého jídla a překvapení. A teď k tomu měl ještě ženu a všechna ta úžasná tajemství, jež skrývala. A potom řekla. „Ty šukat?“

Iluze zmizela.

Kuno se poodtáhl a mnohem jasněji začal vnímat typicky vojenské zvuky a povely přicházející zvenku, zdůrazňující naléhavost dne. Spustil nohy na studenou podlahu a začal si natahovat kalhoty. Italská dívka za jeho zády si mezitím zapálila cigaretu a tiše bafala, hledíc do prázdna.

Rotný Schulze, nepřiliš vzdálený, se nějakými pocity nezabýval. Když se svými kolegy rotnými něco popil v poddůstojnické kantýně, vždy říkával: „Já věřím ve čtyři O, kamarádi: obhlédnout, omakat, opíchat a...“ - a pak přišla pointa, doprovázená vý-

buchem pivního smíchu - „... a opustit!“ Teď, těsně předtím, než se hodlal vzdálit od kypré, zralé blondýny — jež navíc pravou blondýnou nebyla, jak si všiml ve chvíli, kdy jí stáhl kalhotky - a opustit ji, rozhodl se ještě si užít některých

dalších bodů svého naučení.

Někdy kolem půlnoci - „ožralý jako polní houfnice“, jak to popsal - hulákal opile do chladné měsíčné noci: „Jsem impotent, mizernej impotent, dokázal jsem ji zatím sklátit akorát pětkrát!“ Jeho hlas se zlomil do vzlykotu, jenž utichl až ve chvíli, kdy její šikovně prstíky prokázaly, že se ve své opilé diagnóze mýlil.

Teď ale zjistil, že jeho prognóza nebyla tak úplně chybná. Otevřenými dveřmi zahlekal na nahého Matze, jenž hopsal na mohutné děvče, taktéž zcela nahé: „Do prdele tmavého, Matzi, já se tady dfu a pořád nic!“ Na což mu Matz odpověděl necitelně: „Taky koukám, že se nějak nemůžeš rozjet!“ naznačuje tím, že vidí, jak obtloustlá děvka pod Schulzem, pokufující tlustý doutník, se občas natáhne pro sousto přidělové čokolády, kterou jí přinesl. Schulze zatím poskakoval na jejím mohutném těle, horečně funěl a po těle mu v čůrcích stékal pot, jako by se snažil ji napumpovat pumpičkou, již v ní měl zasunutou. Děvka občas pronesla ústy plnými čokolády: „Bašta... Přidej, přidej, sargento! A on udýchaně odpovídal: „A co asi myslíš, že dělám... Skáču ze skály, nebo co?“

Ale nakonec musel rotný Schulze příjemné činnosti zanechat. Počestný syn paní Schulzeové se ani neudělal, ani neskočil ze skály. Zvenku se totiž ozvaly píšťalky a důstojníci chodili ode dveří ke dveřím, kopali do nich, až se otfásaly, a křičeli: „Všichni příslušníci Wotanu... Nástup! Všichni příslušníci Wotanu, nástup k poučení!“

Muži v počtu, odpovídajícím asi polovině roty, ti,

kteří byli schopni a stačili se zotavit z dlouhých strastí při ústupu z Cách, se tedy shromáždili ve velké stodole, kde sídlilo velitelství. Stodola páchla mužským potem, zvířecími výkaly a lidským utrpením. Cekalo je poučení. Všichni měli kocovinu, cítili slabost a nezáměr o obvyklé řečičky, jež k takovýmto příležitostem patřivaly. Z omámení se probrali teprve ve chvíli, kdy velitel tohoto úseku západního valu, nikdo menší než brigádní generál, s hrudí pokrytou vyznamenáními, a dokonce s rytířským křížem zavěšeným pod těsným límcem, vyštěkl: „Budete předáni pod velení jiného důstojníka. Pozorně poslouchajte, příslušníci SS. Vím, že nás, příslušníky armády, neberete příliš vážně. Ale teď byste měli. Neboť my už vám nevelíme. Teď vás převezmou vaši lidé a jistě víte, co by se stalo, kdybyste se pokusili s nimi nějak vyjebávat.“ Přiložil dlaň k lesknoucímu se štítku své čapky a bez jediného pohledu a bez jediného slova odešel, umožniv tím Schulzemu poznamenat: „Musím uznat, že na posra-ného bačkoráře z wehrmachtu ví, jak s námi promluvit... řekl to jasně!“

„Na generála,“ opravil ho Matz.

„Samozřejmě... na generála.“

Bez fanfár a zpěvů - jak říkají Němci - se zjevil Obergruppenführer Müller. V jednu chvíli tam nebyl, v příští byl. Vstoupil zadními dveřmi stodoly, z míst, kde žili vepři a kde byly umístěny latríny. Přišel sám a bez obvyklého doprovodu elegantních adjutantů, které si takoví lidé obvykle shromažďovali a neustále kolem sebe udržovali. V jeho stínu se však zjevila hubená postava v civilních šatech, mnoucí si kostnaté ruce. Byl to jeho tajemník Heinz, avšak to samozřejmě nikdo z příslušníků Wotanu nevěděl. A ani je to nezajímalo. Jejich pozornost se soustředila na vysokého generála SS, jenž se mezi nimi tak překvapivě zjevil.

Jako obvykle začal Müller tiše: „Morgen, Kameraden,“ zamumlal zlehka, a pak bez jakýchkoli formalit pokračoval: „Byli jste převeleni sem. Existuje k tomu dostatečný důvod. To, co vám řeknu, je přísně tajné a tak to také musí zůstat. Trestem za neuposlechnutí je smrt.“ Pronesl to bez jakéhokoli důrazu, jako by to byl ten nejsamozřejmější životní fakt. Matz se naklonil k Schulzemu, jenž se šťoural v nose a velmi zkoumavým pohledem, s téměř vědeckým zájmem, si prohlížel své nálezy. „Tohohle prevíta znám,“ zašeptal. „Je to Gestapo Müller. To vypadá špatně. Když jsem byl v Mnichově kluk, dělal tam policajta. Nacisty nenáviděl jako mor. A teď je jejich hlavou. Tomuhle mizerovi bych nechtěl zkrášlit cestu!“ A pak pohlédl na mužíka s podivně vyholenou hlavou a těstovitou tváří, jako by ho viděl poprvé v životě.

Schulze si odfrkl a odcvrkl další ze svých vykopávek: „Jen se nepodělávej předčasně,“ poznamenal klidně. „Kdyby něco, já tě pohlídám... jako vždycky. S těmhle bavorskými posery to umím.“

„Odsud,“ pravil Müller, zatímco Heinz za ním usilovně psal do svého notesu, „budete převezeni do zvláštního tábora poblíž Kočičí hlavy na bývalých hranicích Lucemburska.“

Von Dodenburg se zmateně zamračil. Kočičí hlava, to byl sedmipatrový bunkr v Siegfriedově linii, největší v tomto úseku linie. Znamenalo to snad, že se mají stát jakousi posádkou, než budou doplněni a dozbrojeni? To se mu nezdálo. Tak k čemu takové utajování?

Gestapo Müller vzápětí jeho úvahy potvrdil. „Už zase?“ ozval se mu vzadu v hlavě slabý hlásek. „Proč vždy Wotan?“ Přeživší po průlomu z Cách kolem něj začali nespokojeně reptat. Zcela jistě si mysleli totéž. „Proč my?“

„Obergruppenführere,“ začal von Dodenburg, „chci vznést oficiální protest.“

Müller ho příkře odbyl: „Můžete si protestovat, jak dlouho chcete, obergruppenführere,“ skočil mu do řeči. „ale jen ve svém volném čase a v soukromí své ubikace. Rozkaz je rozkaz. Tak to je. Uděláte, co se vám řekne.“ Ušklíbl se. Nebyl to příjemný pohled. „Máte snad jiný nápad?“

Schulze si vztekle odplivl a pozvedl pěst, velkou jako kladivo parního bucharu. Matz spěšně zadržel paži svého kamaráda: „Nech toho, Schulze,“ zasyčel mu naléhavě do ucha, „nemá to smysl. Kdyby si tě ten bastard všiml, na místě ti utrhne koule. Nemůžeme nic dělat.“

Desátník Matz měl pravdu. Opravdu nemohli nic dělat. O hodinu později už mířili k jihozápadu, ke Kočičí hlavě a k tomu, co je tam čeká.

## KAPITOLA 2

„Nuže... jste s tím srozuměn, pane?“ pronesl Smith, a kdyby ho slyšel major Miller, jistě by si povšiml, že jeho vágní podezření ohledně Smithova přízvuku bylo správné. Přízvuk z amerického východního pobřeží totiž zmizel a nahradil jej jednoznačně tuhý přízvuk anglické vyšší třídy.

„Ano,“ odpověděl muž v trenčkotu s plnou autoritou, již mu poskytovala jeho vysoká funkce v americkém ministerstvu

zahraničních věcí. Patřil k těm činovníkům americké vlády, kteří se nedokázali vyrovnat s politikou příznivců Nového údelu kolem Roosevelta. Mnohé z nich podezíral, že jsou to učinění blázni a salonní žvanilové.

Za okny na předměstí Lucemburku přistál další mohutný granát, vystřelený z obrovského železničního děla, umístěného kdesi za hranicemi, a vzápětí se ozval jakot sirén. To na místo incidentu spěchaly policejní a sanitní vozy. Smith si lině pomyslel, že ti počestní lucemburští měšťané jsou asi velmi překvapeni, neboť po čtyřech letech poklidné okupace na ně právě ve chvíli, kdy je osvobodili Spojenci, dopadají německé hrůzy. Odfrkl si a znovu se zamyslel: možná to byla od samého počátku chyba: snažit se o dobytí a osvobození okupované Evropy. Ve většině zemí, údajně utlačovaných skopčáky, se žilo snesitelně. Zato Spojenci přinesli pro některé bídu, utrpení a zkázu.

Muž v trenčkotu si ani nepovšiml zamyšleného

výrazu ve Smithově tváři, ani jakoby nezaznamenal náhlý ruch před Bradleyho velitelstvím. Pokračoval: „Zkrátka, nesmíme dovolit, aby Washington ovládli tito blázni a ta šílená smečka levičáků a špiónů, shromážděná kolem Wallacea a Morgenthaua. Do-pustíme-li to, možná se tím vzdáme Evropy a současně budoucnosti - budoucnosti poraženého Německa po odstranění Hitlera.“

„A také budoucnosti pro velké kšefty republikánů!“ pomyslel si Smith, ale v nejlepším stylu anglické vyšší třídy nejevila jeho tvář skutečné myšlenky. Nedalo se říci, že by Američany neměl rád. Naopak, mnohé z nich obdivoval, včetně jejich naivní víry, že oni jediní na celém světě jsou držiteli ctností a energie, že oni jediní jsou schopni „se zvednout a něco dělat“, čímž se při každé příležitosti chvástali. Ne, byla to skutečnost, že považují Evropany za úplné prostáčky, kteří si - z jakýchsi nepochopitelných důvodů — nejsou schopni uvědomit, že budoucnost patří USA, což samozřejmě odpovídalo pravdě.

„Tedy,“ řekl muž v trenčkotu, „shodneme se, že vše je připraveno? Tělo je košer? Osobní dokumenty také a ten náš kapelník, ten Miller, hraje s námi, a Bradleyho mi přenecháte. Ten udělá vše, co nařídí Ike, a Eisenhowera už máme v kapse. Pokud se do toho — víte do čeho — pustil, jistě ví, kdo mu maže chléb máslem.“ A vrhl na Smitha tázavý pohled, jako by se ptal, jestli tomu Angličanovi nenapovídal už příliš mnoho.

Smith mu nabídl uklidňující, zdvořilý úsměv. Jako Churchillův reprezentant věděl, že mocný muž s doutníkem tento smělý plán podporuje, leč jeho šéf byl velice opatrný a držel se v bezpečném pozadí. Kdyby se cokoli nezdařilo, chtěl Churchill, aby veškerou zodpovědnost nesli Američané. Hlavním cílem bylo zbavit se Hitlera a co nejdříve podepsat mí-

rovou dohodu, dokud není Německo ještě zcela zničeno. Británie bude muset udržovat celý ten mizerný kontinent pohromadě a Churchill tušil, že se mu to podaří jen velmi těžce. Zdroje impéria byly již napnuty k prasknutí.

„Ano, domnívám se, že v této fázi je již uděláno vše,“ ujistil Smith Američana. „Teď už potřebujeme jen vědět, kdy zahájit představení z Junglinsteru.“ Dovolil si drobný vtípek, přestože věděl, že důležití Američané nemají humor v oblíbené. Zcela jistě by nesouhlasili se starým bonmotem Oscara Wildea - a nebo snad ano, s ohledem na Oscarův sexuální vkus? —: „Život je příliš vážný, než aby byl brán vážně.“

„Mohu se stručně zeptat, pane, kdy major Miller rozjede tu svou... ehm... mašinku do Chattanooga a opustí nástupiště č. 29?“

Muž v trenčkotu, jak předpokládal, tím nepotěšil: „Kdyby věděl, co je pro něj dobré, udělá major Miller přesně to, co se mu řekne,“ pronesl škrobeně. Venku dopadl na zem další mohutný granát. Starý hotel, jenž se proměnil v sídlo Bradleyho velitelství, se zachvěl a někde se s tříštěním skla zřítíl ze stěny obraz — nebo možná sklenice. Ze škvíry se vyvalil prach, usazující se tam celá desetiletí, a snášel se k podlaze v hustých šedých oblacích. Když se zvenku ozvalo zoufalé volání: „Sanita... Sanita... Pro Matku Boží... Mé nohy... Sanita!“ řekl muž v trenčkotu: „Divím se, proč Němčouři začínají teď, po třech měsících poměrného klidu, znovu střílet. Domníval jsem se, že se tomuto úseku fronty, kde se nic neděje, říká ‚fronta duchů‘.“

Smith pokrčil rameny: „Nemám potuchy, pane,“ odpověděl poněkud neuctivě. Pak dodal: „Skopčáci možná pojali nějaké podezření. Pochybují sice, ale možné to je. Navrhuji tudíž, abychom celou věc vykonali co možná nejdříve. Pokud s tím bude Bradley

souhlasit, navrhuji, abychom slušným Němcům učinili nabídku.“

Ironie, jak se ukázalo, na druhého muže neplatila. „Naprostě s vámi souhlasím. Informujte mě tedy. Kdy ti židovští chlápíci vysílají Němcům?“

„Po večerech, pane.“

„Po večerech?“

„Ano, pane. V chvílích, kdy skopčákům skončí služba a najdou si skryté místo, kde se mohou oddávat poslechu vysílání z Junglinsteru. Musíte si uvědomit, pane, že jsou-li přistiženi při poslechu našeho vysílání, může to pro ně znamenat okamžitou smrt.“

„Jistě... Mluvte dál.“

„Nuže, pane, kapitán Habe, jenž tam velí, zahajuje své Informace pro vojsko ve 20:00 hodin. Je to obvyklá směs hudby, oplzlých sexuálních narázek, tropících si posměch ze skopčáckých politických hla-vounů a generálů, a trocha pravdivých informací o drobných německých vítězstvích a tak podobně. Cílem těchto pořadů je přesvědčit prosté vojáky, že naslouchají ilegální německé stanici, vedené disidenty a dezertéry z wehrmachtu, jež je umístěna kdesi na území Říše. Předpokládám, že mnozí z nich nevěří tomu, že stanice je opravdu německá. Ale naše ču-ňačinky se jim určitě líbí.“

Muž v trenčkotu trochu protáhl obličej, ale mlčel.

„Tudíž i přesto poslouchají. Zejména mladší vojáci. Už mají po krk pochodů a dechovek. Touží slyšet schwing, jak to vyslovují. A proto je zde Miller. Právě on se stal naším malým německým vítězstvím. Přivedli ho naši ilegálové.“

Souhlasil, že s nimi bude spolupracovat a hrát svou hudbu s německými texty.“ Smith se usmál: „Není to bůhvíjaký

manévr, ale proč se trápit, když Němci náš plán přijímají. Proto nebude třeba zřizovat Rádio Anni."

„Rádio Anni?"

„Takto pojmenoval kapitán Habe stanici v Jung-linsteru. Tvrdí, že jméno Anni je pro průměrného Němce takové domácí."

Druhý muž nasadil kyselý obličej: „Mně se to moc nelíbí. Ale to je jedno. Takhle je to připraveno? Je to trochu chabé, ale šlape to, což je podstatné, že?"

Smith souhlasně přikývl: „Přesně tak, pane. Němci jsou dostatečně naivní, takže by tomu měli uvěřit."

Muž v trenčkotu se vztyčil. Není to příjemný člověk, pomyslel si Smith. Napadlo ho, že takovýchto Američanů bude do Německa přicházet stále více, až USA Německo porazí. A brzy si totéž co on budou myslet lidé všude. Byla to americká válka. Britové se na ní podíleli svými chabými silami. Poskytli Američanům svůj ostrov jako odrazový můstek pro americké ozbrojené síly na jejich cestě k osvobození Evropy, zatímco sami Britové zůstali sedět doma a ve svém mizerném chladném podnebí vařili smrdutou růžkovou kapustu a — přirozeně — pili čaj. „Vyrážíte, pane?"

„Ano, je nezbytné, abych se nyní sešel v Bernu s Dullesem a celé dění posunul do další fáze."

„Jistě, pane. Politika."

„Něco takového," pokývl druhý muž hlavou. „Hlavně dohlédněte na Millera. Víte, tihle laciní muzikanti... Ti jsou jako děvčata, nic nevydrží. Tak ať drží krok."

„Jistě, pane," ujistil ho Smith a vytrčil pravici. Muž v trenčkotu jako by si tohoto pohybu ani nevšiml. Možná však už myslel na něco jiného. „Ještě něco, než vás opustím..."

„Pane?"

„Kdyby se cokoli nezdařilo... Cože se zcela jistě nestane..."

„Přirozeně, pane."

Znovu na muže v trenčkotu zbytečně plýtl ironií. „Osobně se postaráte o to," a na Brita hleděl téměř zuřivě, „aby se na veřejnost nic nedostalo. Zodpovídáte za to, že všechny střípky informací budou zamety pod koberec. Jste koneckonců v této ožehavé a přísně tajné záležitosti osobním reprezentantem premiéra Churchilla." Američan nyní zněl spíše jako vlivný bankéř než diplomat, v nějž se proměnil, jako muž, jenž - samozřejmě ve své době - děsil mnoho lidí a totéž, jak se Smith domníval, bude totéž dělat i v budoucnosti.

„Samozřejmě... Rozumím, pane," odpověděl Smith poslušně.

Američan trochu ztišil hlas: „Mohu vám říci něco, co zůstane jen mezi námi?"

„Pane?"

„V případě nezdaru bude lepší se postarat, aby všichni, kdo něco vědí, už nikdy nemohli mluvit." A jeho pohled se zabodl do Smitha.

Smith téměř zavrával, jako by ho tato slova přímo fyzicky udeřila do tváře: „Máte na mysli...," za-jíkl se, „... je zabít?"

Muž v trenčkotu si povytáhl límec v přípravě na boj se sněžením, jež se venku rozpoutalo ještě víc: „Jistě si rozumíme. V těchto vysokých státních záležitostech neznám nic důležitějšího." V jakési napodobenině vojenského pozdravu se dotkl prsty okraje klobouku. „Sbohem. A odvedte práci, na niž bude moci být váš starý pyšný." S tím odešel.

Smith se vztyčil. Vzápětí se však zřítíl zpět do staré lenošky, vyložené na opěradle starými výtisky Lu-xembourger Wort, nejvýznamnějších zdejších novin. Přestože si uvědomoval, že po všem, co už v této válce viděl a zažil, by ho nic nemělo šokovat, šokován přesto byl. A ten Američan to řekl tak chladnokrevně. Smith nebyl mocen slova. Bože, do čeho jsem se to namočil!

Venku dopadl další německý granát a přes stěnu padajícího sněhu bylo vidět, že na východě stoupá od země velký sloup černého dýmu. Ale Smith jako by tento pohled nevnímal. Jeho zrak zůstával dosud prázdný. Stejně jako jeho mysl. Zdálo se, že se nedokáže zvednout a začít vyvíjet jakoukoli činnost. Co bude proboha dělat?

Seděl bez hnutí předlouho, jak se mu zdálo, přestože ve skutečnosti to trvalo jen pouhých pár minut. Z jeho letargie ho leknutím vytrhl náhlý příchod majora Millera.

Kapelník se propotácel kolem vojenských policistů, stojících u vchodu do velitelství, jako by si nevšímaje jejich pozdravů. Chyběla mu čepice, plášť měl roztržený. Jeho široká, domácí tvář byla bledá a špinavá a zdálo se, že brýle, jež měl na nose, jsou prasklé. Smith si toho všiml v téže chvíli, kdy si uvědomil, že hudebník tápe s pravicí nataženou před sebe jako slepec, jenž se pokouší hledat cestu v neznámém prostředí.

Smith vyskočil. „Glenne!" zvolal naléhavě. „Majore Millere!"

Miller otočil hlavu směrem ke Smithovi, velmi pomalu, jako by ji měl připevněnu na zrezavělém, zatuhlém kloubu:

„Smithi," zachroptěl, „asi jsem to dostal." Zapotácel se a Smith si na děsivou vteřinu pomyslel, že padne na zem, přímo zde, ve vchodu do hotelu.

Spěšně k němu vykročil, uchopil Millera za paži, vedl ho k nejbližšímu křeslu a tam ho upustil, zjišťuje přitom čichem, zda z Millera nepáchne alkohol, jak se zprvu domníval. Ale cítil jen kouř, kouř ze spáleného dřeva. „Byl jste zasažen ostřelováním?" zeptal se ho, zpevniv o něco více svůj východní při-zvuk.

Miller němě přikývl, jako by pod vlivem otřesu ještě stále nemohl promluvit.

Smith popadl svou plochou láhev, odšrouboval hrdlo a nabídl ji kapelníkovi: „Napijte se, Glenne," pronesl naléhavě.

„To vás vzpomíná. No tak, pořádně si lokněte. Jak je vidět, naléhavě to potřebujete."

Miller učinil, co mu bylo řečeno, a přitom se rozkašlal a rozdávil. Ale do lící se mu vrátila barva a oči za popraskanými brýlemi se znovu zaostřily. „Děkuji," vydechl, „měl jste pravdu... Potřeboval jsem to."

Smith mu vzal láhev z rukou. Ale pro všechny případy ji nezasunul zpět do kapsy. Viděl, že Millerovy prsty se stále chvějí, a teprve teď si všiml, že po jedné bledé tváři mu stéká pramínek krve: „Jste zraněn!"

Miller zakroutil hlavou: „To nic není. Pouhé škrábnutí. Za to Purpurové srdce nedostanu, to je jisté."

„Mnozí je dostali za menší zranění."

„Ne, hoši by si mysleli, že jsem nějaký zlatokop. Ale řeknu vám, že takové to zranění za milion dolarů, jak tomu říkají prostí vojáci, by se mi v této chvíli docela líbilo.“

„Máte na mysli takové, které umožní vrátit se do Států, Glenne?“ „Ano,“ odpověděl Miller, hrabaje se v kapsách tak dlouho, dokud nenašel kapesník, jímž by si setřel krev, jež ho očividně zneklidňovala.

Smithovi bylo náhle hudebníka velmi líto. Bylo mu čtyřicet, na takové věci byl už poněkud starý a v blízkosti bojiště se cítil velmi nesvůj. „Zdá se mi, že byste se velice rád vrátil domů, Glenne,“ řekl téměř něžně.

Miller ztrápeně pohlédl na svůj zakrvácený kapesník a pokývl hlavou: „Ano, kdybych mohl být v této chvíli doma, dal bych za to snad pravou ruku. Stihl bych ještě Vánoce. Udělal jsem velkou chybu. Na tyhle věci nejsem stavěný.“

Toužím vrátit se ke svému

starému životu, k ženě, dětem, do nového domu, ke své kapele, ke golfu a tak podobně. Ale to mi, jak se zdá, nebude jen tak dopřáno,“ dodal zkormouceně. Nadechl se, jako by chtěl pokračovat, ale nakonec změnil názor a upadl do smutného mlčení.

„Poslechněte, Glenne, udělejte, co od vás hlavou-ni žádají, a já se postarám, abyste byl pak odeslán domů, dejme tomu ze zdravotních důvodů. Všichni vědí, že jste se ze všech sil snažil dostat do armády, přestože jste mnohem starší, než dělá odvodní věk, a navíc máte ženu a děti. Svou povinnost jste splnil a lidé to vědí. A také vědí, že nejste žádný zbabělec. Vráťte-li se domů, nebude to nic ostudného.“

Miller na něj hleděl s novou nadějí v otupělých očích: „To myslíte vážně? Pomůžete?“

„Jistě, pomohu,“ řekl Smith s větší jistotou, než jakou skutečně cítil. „Sám příliš velký vliv nemám, avšak lidé, s nimiž spolupracuji, mají. Příkazou vojákům, co mají udělat, a oni se postaví do pozoru a provedou to, jinak...!“

„No ne, to by bylo znamenité!“ vykřikl Miller působící v tu chvíli jako holobrádek. Smith se nemohl ubránit otázce, proč zrovna teď použil Miller tak knižní slovo. „Ale co Ike? Z rozhovoru s ním jsem nabyl dojmu, že vše, co mám udělat, je přísně tajné. Domnívám se, že vojenská vrchnost mě jen tak nepustí, dokonce ani po dokončení té... toho úkolu.“

Pohlédl na Smitha: „A jaký je to vlastně úkol? Nechápu, co má moje hudba společného s těmi mrtvolami, které jsme viděli na tom strašlivém pohřebišti v Belgii. S těmi ubožáky?“ Náhle zcela zkroušený svěsil hlavu.

Smith ho chvatně poplácal po rameni. Nechtěl, aby se Miller znovu ponořil do své beznaděje. To by mohlo být osudné. Kapelník měl nervy napjaté k prasknutí. Nejdříve intenzivní, několikátýdenní tlak od nadřizených a teď navíc šok z ostřelování.

Smith se obával, aby Miller neupadl do trvalého šoku. Zcela jistě již nebyl psychicky tak odolný jako 0 polovinu mladší vojáci, zvyklí na poměry na frontě. „Poslechněte, Glenne,“ začal, ztišuje hlas, tak aby ho neslyšel nikdo z důstojníků Bradleyho štábu, kteří procházeli kolem, „řeknu vám vše, co si mohu dovolit, o tom, co od vás vojenská vrchnost očekává. Ale musíte mi slíbit, že to neřeknete nikomu jinému. Mohl bych pak přijít o práci. A zcela jistě by to mělo zničující vliv na mé zdraví.“ Neřekl konkrétně jaký, ale Miller vypadal zděšeně, jako by si právě v této chvíli poprvé uvědomil, že se podílí na něčem nesmírně nebezpečném, a nejen pro nepřítel: „Slibuji. Budu mlčet jako hrob.“

„Já vím, že ano, Glene.“ Smith se zhluboka nadechl, jako člověk, jenž se chystá ke skoku z prkna do hlubokého bazénu.

„V minulé válce...“, pronesl Smith, mírně si odkašlal a začal znovu, z důvodů známých jen jemu. „V první světové válce svedli Němci a Francouzi velmi dlouhou bitvu o francouzské město, jež leží nedaleko odtud. Jmenuje se Ver-dun.“

„O tom jsem slyšel.“

„Tedy... Od roku 1916 do konce války, kdy bitva ustala, utrpěly obě strany statisícové ztráty. Klíčem k úspěchu pro Francouze i Němce bylo zmocnit se francouzských pevností, jež tam byly zbudovány na konci 19. století. Vždy, když je někdo dobyl a vzápětí jej protivník vyhnal, jásaly noviny v obou zemích, jako by šlo o ten největší úspěch. Ale největšími hrdiny bitvy o pevnosti, zejména na německé straně, byli důstojníci. Bojovali samozřejmě prostí vojáci a poddůstojníci, ale medaile dostávali důstojníci, dokonce i ti, kteří se o vítězství téměř nezasloužili. Takový byl tehdejší třídní a kastovní systém.“

„Něco podobného mají dnes angličani,“ poznamenal Miller.

Smith se v duchu usmál. „Ano, je to obdobné. Zkrátka, jeden německý poddůstojník, jenž se v onom roce 1917 toužil proslavit, dokázal dobýt jednu z pevností úplně sám, právě tu, jež předtím, při nezdařeném zteči, stála Němce 10 000 životů. Za to byl povýšen na rotného a později, když se císařská armáda začala poněkud vzpírat, mu sám Kaiser udělil nejvyšší řád země. Snažil se tak podnítit prosté vojáky k pokračování v boji. Domnívám se, že tento člověk byl jediným rekrutem v německé armádě, jenž získal řád Pour le Mérite, ekvivalent naší Kongresové medaile. Tento muž — pokud dobře pamatuji, jmenoval se Hausmann — se stal národním hrdinou. A zopakoval to také po válce, když odmítl, aby jeho jméno využili ke svým politickým cílům socialisté. Řekl jim tehdy jednoduše: „Zůstanu u své práce. Budu řídit koňský potah v pivovaru.“

Glenn vypadal zmateně, ale nic neřikal, což Smithovi potěšilo. Usilovně přemýšlel, jak sestavit vyprávění o minulosti, a přitom uvažoval, kolik ještě může Millerovi bezpečně sdělit. Venku do města udeřil další dělostřelecký granát. Ale tentokrát si toho nikdo z obou mužů téměř nevšiml. Oba zcela pohltil příběh.

„Když se v roce 1933 chopil moci Hitler, přirozeně měl v úmyslu naverbovat Hausmanna do své politické strany.“

Hausmann to stále odmítal, přestože nacisté mu nabízeli úžasnou odměnu. Stále říkal novinářům: „Jsem pouhý pivovarský kočí. V politice se nevyznám. Zůstanu při své práci.“ Víc nic.“

„Kupodivu však,“ pokračoval Smith, „když v roce 1939 Německo zahájilo válku, přihlásil se k pěchotě. Proč, to nevíme. Pravděpodobně ho k tomu vedlo vlastenectví. Nebo možná podlehl nátlaku. Pravděpodobně chtěl mít ode všeho pokoj a padnout v boji. Ale — pokud ho k tomu opravdu tyto důvody vedly — nepodařilo se mu to. Osud stál proti němu. Přežil až

do porážky u Stalingradu v roce 1943. Pak, po třech letech války, promluvil proti vražednému hitlerovskému režimu.

Nacisté ho přirozeně chtěli umlčet. Kdyby to byl nějaký prostý, nikoho nezajímající voják, potichu by se ho zbavili." S těmito slovy si přiložil ke spánku dva natažené prsty a učinil jimi pohyb, jako by tiskl spoušť pistole. „Ale on nebyl. Byl to lidový hrdina, oblíbený zvláště mezi mužstvem německé armády. Proto ho poslali do trestného praporu, aby zmizel někde na frontě."

„Do trestného praporu?" podivil se Miller, přičemž mu na tváři naskákaly červené skvrny.

„Ano. Němci měli dva. 666. a 999. Posílali je čistit minová pole, útočit na bunkry atp. Samé sebevražedné akce."

„Jistě."

„Ale Hausmanna se i nadále drželo štěstí, přestože jeho spolubojovníci kolem něj padali jako mouchy. Dokonce až do září přežil i boje po invazi. Teprve potom ho zranila a zajala americká 1. armáda. Dostal se do rukou velice chytrých vyšetřovatelů. Uvědomili si, o koho se jedná, zvláště když navíc německé vrchní velení vydalo speciální prohlášení, plné těch obvyklých velkohubých frází, jaké při takovýchto příležitostech vždy používají. Němčouři se domnívali, že Hausmann je mrtev a že mohou klidně dále tvrdit, že to byl velký hrdina, jenž se dobrovolně přihlásil k pěchotě, stal se prostým vojákem, přestože už na to neměl věk." Pohlédl na Millera a uvědomil si, že Hausmann byl o pouhých několik let starší než tento americký kapelník, ale přitom vedli nesmírně odlišný život.

Sirény, umístěné venku nad štíty červených střech domů z osmnáctého století, stojících poblíž dvou stíhlých věží katedrály Notre Dame, se rozječely signálem, ohlašujícím konec poplachu. Ostřelování na chvíli ustalo. Smith se přinutil k úsměvu: „Němci

si udělali pauzičku na kávu, Glenne," řekl, snaže se kapelníka trochu rozveselit.

Ale Millerova bledá tvář zůstávala zasmušilá: „Pokračujte," vybídl Smith, jako by si právě uvědomil, že toto rozvláčné vyprávění o německém válečném hrdinovi s ním nějak souvisí.

„Německé vrchní velení však nevědělo, Glenne, že Karl Hausmann nepadl v boji. Naopak, uzdravil se v americké všeobecné polní nemocnici v Luty-chu a - to je důležité - souhlasil konečně, že promluví. Měl všeho dost. Jakmile byl znovu schopen, zamířil..."

„...do rádia a všechno vykecal," přerušil ho Miller.

„Ano, takový byl plán." „Byl?"

„Ano," protáhl Smith obličej. „Ten ubožák nám zemřel. Proto jsme se museli vydat na to podivné patologické pracoviště v Belgii, kam se svážejí mrtvolky. Chtěli jsme si být naprosto jisti, že Hausmannovo tělo nepříteli nic neprozradí."

Miller v této chvíli vypadal zcela popleteně. „Zcela jste mě znátl," zakoktal, „točí se mi z toho hlava. Vůbec nevím, co se děje."

Smith mu věnoval hraný soucitný pohled: „My, zpravodajci, jsme nechvalně známí tím, že používáme podivné metody. Někdy velmi podivné. Proto jsme chtěli získat odborný názor od někoho jiného než z velitelství a nemocnice. Lékaři a štábní důstojníci jsou jako staré baby, nepovědí jenom to, co nevědí. Ale jediný, s kým si mohl povídat ten náš patolog, byla mrtvá těla a ti ubožáci barevní chlapi, kteří odváděli tu nejhorší dřinu. S ním to tudíž bylo bezpečné."

„Ale k čemu všechno to utajení? A co jste měli v úmyslu dělat s tělem toho skopčáka?"

„Vrátit ho skopčákům," odpověděl Smith prostě.

„Vrátit skopčákům!?" vykřikl Glenn Miller, poprvé se probudiv k plnému vědomí od chvíle, kdy ho téměř omráčil výbuch německého granátu. „Co to má k čertu znamenat?"

Avšak dříve, než mu mohl Smith odpovědět, ozval se pevný a současně příjemný hlas: „Generál Bradley vás oba přijme. Věnuje vám deset minut."

### KAPITOLA 3

„První rota nastoupena, pane!" zařval Schulze, jako by stáli někde na přehlídkové ploše Leibstandarte v Berlíně. Jeho dech se přitom v ledovém horském vzduchu měnil v oblaka šedavé mlhy.

„Druhá rota nastoupena, pane!" pokusil se Matz překonat svého starého kamaráda, přestože mu v podvědomí docházelo, jak jsou oba směšní. Neboť první rota se skládala z přesně třiceti mužů a jeho vlastní z dvaceti. Padesát starých psů a zelenáčů, nikdo jiný - to byly vlastně pouhé dvě čety.

Ale Obersturmbannführer Kuno von Dodenburg odpověděl jako za starých vítězných časů, kdy velel dvěma rotám a v nich přibližně třem stovkám mužů. Domníval se, že zelenáci, právě přivelení z rezervní základny, by měli mít pocit, že je to něco mnohem důležitějšího než jen nějaký běžný výpad. Pozvedl svou pravou dlaň k popraskanému štítku své čapky, ozdobené symbolem SS - lebkou a zkříženými hnáty - a s svěžím, silným hlasem odpověděl: „Erste und Zweite Kompanien... wegtreten!"

Věděl, že oba staří psi tuto hloupou hru budou hrát s ním. Nezklamali. Zařvali: „Danke, Obersturmbannführer!" Pak oba v dokonalém unisonu udělali čelem vzad a zaveleli: „Achtung! Stillgestanden! Wegtreten!" Hrstka vojáků elegantně vypochoďovala čerstvým sněhem a zamířila k malé koloně bíle natřených kolopásových transportérů, přivezených přímo z továrny, s motory již běžícími. Řidiči si pohrávali s plynem, takže vozidla se podobala čistokrevným dostihovým hřebcům, kteří jen čekají na startérův pokyn.

Müller, zachumlaný do silného generálského kabátu s kožešinovým límcem a s obrovskými kožešinovými rukavicemi na rukou, souhlasně pokývl. „Dokážou to, obersturmbannführere. Jsou to nejlep-ší chlapi, jaké nám naše vlast může této zimě poskytnout. Jsou dychtiví."

Von Dodenburg si tak jistý nebyl, výhrady si však nechal pro sebe. Místo toho řekl: „Ocenil bych, pane, kdyby se vám podařilo zajistit pro Kočičí hlavu dodávku dělostřelecké munice, řekněme padesát ran na dělo. Čím těžší a čím delší ostřelování bude, tím nadějnější podmínky nám to poskytne, abychom se do svítání dostali na dostřel od Junglinsteru. Pokud ztratíme ještě před útokem příliš mnoho mužů..." Větu nedokončil a jen pokrčil rameny.

„Považujte to za splněné, von Dodenburg," řekl Müller. „Jsme si plně vědomi významu této akce. Máte nejvyšší

prioritu, rozkaz vydal sám Führer."

„Děkuji."

Müller k němu vytrčil pravici. Von Dodenburg si jí jakoby nevšiml. Neměl tohoto Bavoráka v lásce. Patřil k těm, kteří vedli válku od psacího stolu a posílali na smrt jiné — mladé muže, kteří ještě ani nezačali žít. Müller a jemu podobní pravděpodobně zemřou v posteli sešlosti věkem, budou-li mít trochu štěstí. Místo toho zvedl svou obnošenou šedou rukavici k čapce a vyštěkl: „Bitte um mich abzumelden, Obergruppenführer?"

Müller se nonšalantně dotkl čapky. V minulé válce býval rotným. Nesnášel všelijaké to salutování a srážení podpatků a podobně. To patřilo spíše k těm mizerným Průšákům, jimiž každý rozumně uvažující Bavorák pohrdal. „Víte, co je v sázce, von Doden-

burgu. Je to naše poslední možnost, jak můžeme vykořenit zrádce a defetisty, kteří podkopávají naši vlast. Nesmíte selhat."

„Neselžu, obergruppenführere," řekl von Dodenburg s hlavou plnou toho, co mu Müller řekl minulého večera. Myslel však přitom také na ty zelenáče, kteří se teď rozjařeně pošťuchovali, aby co nejdřív nastoupili do čekajících transportérů. Připomínali přitom skupinku školních dětí, které se už nemohou dočkat, až opustí školní škamny a vydají se na výlet. Toto mládí musí zachránit. Představují budoucnost Německa. Jen na nich opravdu záleželo.

„Gut. Dann Hals und Beinbruch." popřál Müller. „Šťastné přistání."

„Děkuji, pane." Von Dodenburg se otočil a rázně vykročil sněhem k místům, kde čekala malá kolona. Müller ho sledoval. V jeho pohledu se objevil mírný obdiv. Von Dodenburg byl nejlepším z důstojníků, nadšený, schopný. Zcela odlišný od těch urozených sviní, které obětovaly své muže jen proto, aby pro sebe získaly nějaké výhody a vyznamenání a čest. Ale přitom velmi připomínal všechny ty aristokratické Monokelfritzen, které bylo nutno vyhladit pro případ, že by Moskva chtěla po porážce Německa ovládnout zemi.

Ještě chvíli sledoval příslušníky SS, hemžící se kolem vozidel na zasněžené silnici, a myslel přitom na Hausmanna a pošetilý pokus americké propagandy a skutečnost, že jim svým nečekaným krokem nahráli do karet. Vzápětí ale na odjíždějící vojáky zapomněl. Stali se minulostí. Vyrázil k místům, kde Heinz, jako obvykle si mnoucí kostnaté ruce, čekal u vozu.

„Nuže, jak jsem říkal," zakřičel Schulze do rachotu pásů, když se obrněné vozidlo rozjelo po kři-volaké polní cestě, jež vedla z kopců u rozbitého pohraničního městečka Irrel. „Nikdy nedopustíte, aby se vás zmocnili nějakí ti felčari. Jsou možná ještě horší než ti mizerní Rusáci. Naposledy jsem se s nimi setkal těsně předtím, než jsme opustili Paříž. Vrhlo se na mě půl tuctu těch úchylných dobytků a všichni si hráli s mým ptákem. Profesor doktor tenhle, doktor doktor tamten... Tahali mě za ocásek, jako by mi ho chtěli utrhnout. Jen si to představte, takhle zacházeli se slušným synem Frau Schulzeo-vé. K neuvěření!"

„A co vám vlastně bylo, seržo?" zeptal se jeden z dovolenějších zelenáčů, kteří naslouchali.

„Nikdy si nezapomeňte vzít gumičku, vy troubové!" vyštěkl Schulze a pak, znovu mile a zlehka, pokračoval: „To víš, bažante, když jde dospělý chlap s ženskou do postele zatancovat si obkročák, tak si občas od ní odnese malý suvenýr. A to od té dámy není moc hezké, když mu něco takového dá," a na holobradého mladíčka se rozchechtal.

Von Dodenburg se navzdory svým starostem a vnitřnímu napětí z toho, co má přijít, usmál. Jakmile se Američané dozvědí o jejich přítomnosti za svými liniemi, mají maximálně padesátiprocentní naději, že se odtamtud vrátí.

Nováček se zeptal: „Já jsem si myslel, pane rotný, že když po tanci dostanete dárek, že jste rád. Ale ono je to asi opačně, že ano?"

Schulze se na mladíka útrpně podíval a pak se obrátil k Matzovi hlasem, jenž jakoby mu vycházel z hloubi útrob: „Věřil bys tomu, Matzi?" vyštěkl. „Co nám to sem z toho skladiště posílají za úděsnou potravu pro děla?" V hraném údivu zavrtěl hlavou, a když se malá kolona po klikatých cestách blížila ke zničenému mostu přes řeku Sauer, kudy by měli proklouznout do Lucemburska a vykonat tam překvapivý přepad, pokračoval ve svém vyprávění: „A bylo to pořád horší. Řekli mi, abych se předklonil. Protože jsem slušný a poslušný a naivní člověk, tak jsem to udělal. A víte, co mi ti zvrácení teplí bratři, ti takzvaní doktoři, udělali?"

„Nel!" zareagovali nováčci zvědavě, zatímco Matz trásl hlavou, jako by ho právě přepadla strašlivá migréna.

„Jeden z nich mi vrazil prst rovnou do prdele!" Dramaticky se oťásl, jako by v něm tento podlý útok na jeho mužnost stále vyvolával pohoršení. „Já věděl, že i mezi doktory jsou teplí bratři jako všude jinde, včetně vás, vy zelenáci. Vím, že v mošnách máte poschovávané škatulky s vazelínou. Ale netušil jsem, že to udělají tak otevřeně. Vždyť oni přece skládají nějakou tu přísahu, hypokritickou, tak nějak se jmenuje, podle nějakého toho starořeckého zvrhlíka, myslím..."

Von Dodenburg začal znovu přemýšlet o setkání s Müllerem a Schulzeho hlas pomalu ustoupil do pozadí. Uvědomil si, jak nesmírně důležitá byla tato akce pro stranického Prominenz. Nebývá to koneckonců běžné, když unaveného velitele zdecimované-ho pluku ozbrojených SS pověří úkolem přímo šéf gestapa, generál policie i SS současně.

„O té jejich mizerné, takzvané tajné rozhlasové stanici — o Rádiu Anni — už víme celé týdny," vrčel Müller. „Copak si myslí, že my, gestapo, nemáme k dispozici oddíly se směrovými anténami, jež dokážou takový vysílač zaměřit? Vždyť je používáme k vyhledávání tajných vysílaček od roku 1933, kdy se Führer dostal k moci. A Junglinster přece není na odvrácené straně toho posraného Měsíce, že?"

Von Dodenburg pokývl hlavou a mlčky naslouchal. Müllerovi trochu nedůvěřoval a neměl ho rád, to bylo jisté.

Domníval se tedy, že bude lépe nechat ústa zavřená a omezit své poznámky na otázky týkající se vojenských podrobností, objeví-li se nějaké.

„O těch Židech, co tam jsou, víme všechno, i o té jejich americké prasečí hudbě, kterou krmí ty naše důvěřivé bačkoráře. Také víme, že zaměstnanci stanice udržují kontakty s americkými politiky a generály a se zrádci v naší vlasti. Je vám to jasné, von Dodenburgu?"

„Ano, pane!" odpověděl. „Rozumím." Omezil se jen na tato slova. Stejně jako mnozí další důležití lidé se Müller velmi

rád poslouchal. Ostatní jim sloužili pouze jako ozvučné desky.

„Nyní však tomu musíme učinit rázný konec. Ze stanice se při posledním večerním vysílání ozvalo, že někdo, kdo měl pro prosté německé bačkoráře symbolický význam, zemřel v americkém zajetí a že ho vrátí německému lidu." Ve von Dodenburgovi se náhle probudil zájem a spěšně se zeptal: „Kdo, pane?"

„Slyšel jste někdy o rotném Hausmannovi?"

„Jistě, pane!" odpověděl von Dodenburg překvapeně. „Jako chlapci jsme se učili, co dokázal u Verdunu. Ale už léta jsem o něm neslyšel. Proč by..."

„Další ztracená existence," přerušil ho Muller se svou širokou selskou tváří zrůzněnou odporem. „Velice nepříjemný těmi svými posranými postoji. Abych to zkrátil — měl by být předán zpět německým úřadům. A jistě víte, proč. Američané to využijí jako gesto."

„Jaké gesto?"

„Že nebojujím proti německému lidu, ale proti těm, kteří vyslali hrdinu od Verdunu" — tato slova zdůraznil pohrdavým úšklebkem a intonací — „na smrt. Přirozeně, krysy, které se nás snaží zradit, využijí celou tuhle nechutnou záležitost k volání po konci národně socialistického režimu a odstranění Fuhrera."

Von Dodenburg okamžitě vycítil nesmírný potenciál tohoto předání. Velká většina německého národa byla již válkou unavena, dokonce i ozbrojení SS. Mnozí pokračovali v boji pouze proto, že vě-

děli, že jinou alternativu nemají. Bylo to „Pochoduj, nebo zhebni", jak znělo heslo pluku Wotan. Spojenci požadovali bezpodmínečnou kapitulaci. Ale pokud by předání Hausmannova těla mělo podnítit německou opozici, jež se chystala k jednání s nepřítelem, které si přáli už neúspěšní spiklenci z loňského července, pak by Spojenci mohli na ten svůj drakonický požadavek bezpodmínečné kapitulace tiše zapomenout.

Schulze stále ještě vyprávěl komickou historku o svém utrpení v rukou lžidoktorů a von Dodenburg si náhle uvědomil, že se musí vypořádat s mravním dilematem. Měl by prodlužovat tuto vražednou válku, nebo by měl svou současnou akci zrušit a pomoci tak přivést válku ke kýženému konci?

Pohlédl na chlapecké, nevinné tváře nováčků, naslouchajících starému psu, a před očima se mu zjevil jejich obraz v budoucnosti. On a staří psi, například Schulze a Matz a ostatní, byli minulostí. Má je zachránit, nebo by snad měli klesnout ke dnu s potápějící se lodí Třetí říše ve chvíli, kdy přijde ona nevyhnutelná tragédie?

Ve chvíli, kdy uvažoval nad tak nesmírným rozhodnutím, ozvalo se duté zadunění dělostřelecké palby, okamžitě následované vřeštěním granátů, blížících se k malé koloně, plížící se přes hranice. Tyto zvuky mu napověděly, že je zle. Rozhodování musí být odloženo. Jeho nejdůležitější povinností je teď zachránit Wotan!

„To je teda pěkný svinstvo!" vykřikl Schulze. „Zrovna když tady bažanty trochu kultivuju. Chtěl jsem..."

„Mlčte!" utál ho von Dodenburg zlostně, zatímco se nepřátelské granáty valily k náhle zastavené malé koloně kolopásových transportérů, naváděny kdesi skrytým dělostřeleckým pozorovatelem na opačné straně řeky, a dodal:

„Vollgas! Nix wie raus!"

Řidiče nebylo třeba pobízet. Jako mravenci, vyrušení obrácením kamene, pod nímž se skrývali, se transportéry s hemžením rozběhly a začaly hledat úkryt. Přepadávaly přes hranu svahu, s převodovkami sténajícími námahou směřovaly mezi borovice a do bezpečí úkrytu.

#### KAPITOLA 4

„Rolničky, rolničky, kdopak vám dal hlas? Kašpárek maličký, nebo Děda Mráz?" prozpěvoval si spokojeně seržant americké vojenské policie, když s dalšími příslušníky štábu rádia Anni - s kuchaři, příkazníky, řidiči a podobně - pobíhal a připravoval krabice, obsahující vánoční dárky. Každý z rozhlasové stanice, umístěné vysoko na kopci nad Junglinsterem, obětoval své přiděly sladkostí a dalších dobrot - pro ně běžných, ale pro civilisty nesmírných pokladů — při přípravě vánoční oslavy pro místní děti.

Kapitán Hans Habe, velitel stanice, se ušklíbl, potěšen štěstím Američanů, a - přestože byl Žid a rodem Němec - cítil, že část jejich štěstí a nadšení se s blížícími se Vánocemi přenáší i na něj.

Vedle něj stál Stefan Heym, další emigrant, jenž prchl před nacisty do Ameriky. Teď kysele pronesl: „Nevím, proč jsi tak nadšený, Hansi. Všechny tyhle americké vánoční nesmysly pro nás nic neznamenají. Vždyť nejsi ani křesťan a kromě toho víš stejně dobře jako já, že jde pouze o falešné, komerční, pohanské rituály, jejichž cílem je, aby kapitalisté prodali laciný šmejda. Ach" zaklel německy, „es ist doch zum Kotzen!"

Heymův výbuch jeho starého kamaráda neurazil. Byl na něj zvyklý. A navíc - o Vánocích má třídní propustku do Paříže a tam už na něj čeká chic francouzská mademoiselle, hotel a lázeň jsou již zamluveny, včetně - jak doufal - šampaňského na ledu.

„Oddej se tomu, Stefane," naklonil se k příteli ve chvíli, kdy vstoupil jeden z řidičů s větvíčkami cesmíny, obalenými pichlavými listy a červenými kuličkami plodů, jež nalámal v lese nedaleko vysílače, a chystal se je rozvěsit po místnosti, aby ji vyzdobil v americkém stylu. „Klídek, jak říkají Američané. Vychutnávej si to. Snad to přidá trochu světla do tvého válkou potměšlého světa."

„Přidá to jen další peníze do měšců v Americe," pronesl Heym stejně kysele jako předtím, aniž ustoupil o píď.

„Náboženství a pověry: opium lidu, smíchané s primitivní hatmatilkou."

„Poslechni si tohle," přerušil ho Habe. „Je to z Kroniky Pickwickova klubu od toho anglána Dic-kense."

„Další licoměrník," řekl Heym.

„Ach, halt die Schnauze" zaklel Habe vlažně. Měl příliš dobrou náladu, než aby se opravdu zlobil. Sklonil se nad textem a se svým pečlivým americko-anglickým přízvukem pomalu četl: „Kolik rodin, jejichž členové jsou rozptýleni a rozestí široko a daleko v úporném boji o přežití, se pak sejdou ve šťastném společenství a vzájemné dobré vůli, jež je zdrojem takové jistoty a ryzí radosti. Kolik vzpomínek a kolik dřímajícího soucitu vánoční čas probouzí."

„Platili mu penci od slova. Proto byl tak upovídaný," zašklebil se Heym. „Jestli byl někdo licoměrník, abych znovu

použil tvůj výraz, pak to byl Charles Dickens."

Kapitán Habe se s povzdechem vzdal. „Ty jsi ale mizerný starý cynik, Stefane. Na komunistu, člověka, jenž miluje prostý lid, máš až příliš málo toho vzácného soucitu s prostým lidem. Přisahal bych, že v teprnách ti místo krve koluje ledová voda."

Heym otevřel ústa v pokusu něco namítnout, ale nestihl to. Od vchodu do dlouhé chodby, zaplněné elektrickými generátory a jinými zařízeními, jež poháněly stanici, se ozvalo volání jednoho z vojenských policistů: „Auta se blíží, pane. Za půl minuty vjedou do brány!"

„Dobrá, Ale, jdu tam," řekl Habe.

Habe se otočil k Heymovi, jenž ukazoval na bedně podobnou chladicí dodávku, jež uzavírala malou kolonu olivově šedých štábních vozů, a otevřel ústa, jako by se chtěl na něco zeptat. „Ne!" řekl Heym pevně. „Na nic se neptej! To je rozkaz, Hansi!" dodal rychle, když se první limuzína objevila na zasněžené příjezdové cestě. „Snad víš, co si ti Američané myslí o nás, Židech, kteří jsme přišli z Německa. Že mluvíme s komickým přízvukem a přespříliš rozkládáme rukama. Nechceme je přece utvrzovat v jejich rasových stereotypech."

Heym se ušklíbl, ale neřekl nic.

Habe přikývl, jako by byl spokojen, že předal své poselství, a pak si přitáhl svoji elegantní blůzu: „Dobrá, Heyme," pronesl formálně svou nejlepší americkou angličtinou, „vrhneme se do toho, což?"

Heym se postavil do pozoru, jak to dělávají Američané, a dotkl se napjatou dlaní čela: „Jistě, pane kapitáne!"

„Polib si prdel," řekl Habe lakonicky a spěšně vykročil ke vchodu. Tam se postavil nad schodiště mezi dvěma vojenskými policisty na stráž, kteří zaujali předpisový pozor. První štábní vůz, vezoucí Smithe a Glenna Millera, právě zastavil. Scéna byla připravena, herci na svých místech, drama mohlo začít.

Von Dodenburg pozvedl paži a dlaň s roztaženými prsty si přitiskl na temeno prilby. Byl to tradiční signál, znamenající „Ke mně!". Jeho muži, oblečení do zimních maskovacích obleků podobných bílým duchům, vyklouzli ze sněhem ztěžklých borovic a shromáždili se kolem svého velitele.

Dole pod nimi se do daleka táhla záplavová rovina řeky Sauer. Jako by se dívali z letadla, klesajícího k přistání. Von Dodenburg tichým hlasem, přestože nejméně na půl kilometru od nich žádní Američané nebyli, alespoň pokud věděl, zahájil poučení jednotky: „Echternach." Ukázal na městečko na opačné straně řeky. Většina budov v obci byla zničena tříměsíční německou odvetnou palbou, avšak bazilika dosud stála. „Přirozeně, je tam americká posádka. Malá... Mírně vpravo dva hotely..." Ukázal na dva předválečné turistické hotýlky, velmi omšelé, stojící u cesty, vedoucí k severu. „Také ty obsadil nepřítel. Obec tudíž obejdeme zleva. Tam žádní amíci nejdou."

„Tam však není kde se skrýt, pane!" namítl Schulze, tvářící se ustaraně a hovořící velmi tlumeně, což u něj bylo nezvyklé. Znamenalo to, že má starosti.

„Musíme to risknout, hoši. A vy, Schulze, nebudete moci tolik vystrkovat tu svou macatou zadnici," dodal, snaže se uvolnit napětí.

„Ženám se většinou moc líbí, pane," odpověděl Schulze s úšklebkem. „Krásná prdelka, říkají... Richtig zum Anbeissen."

„Uch!" protáhl Matz obličej. „Nechutné!"

„Domnívám se, že s trochou štěstí a v padajícím čerstvém sněhu to dokážeme. Pak zamiříme k těmto kopcům, táhnoucím se rovnoběžně s místní silnicí, vedoucí do Junglinsteru. Jakmile se dostaneme na místo, vykonáme přepad a vzápětí se stáhneme."

Měl-li von Dodenburg obavy, nedal je najevo. Jeho hubená, pevná tvář vyzařovala sebedůvěru jako ve slavných dnech roku 1940, kdy Wotan drtil vše, co mu stálo v cestě, a všichni ti již dávno mrtví, pla-vovlasí obři, dokonalé vzorky germánského mužství, šířili hrůzu na všech bojištích, kam přišli. „Půjdu v čele," rozkázal. „Vy za mnou, Schulze, a desátník Matz nás zajistí vzadu."

„Jako obvykle," řekl Matz s hranou nespokojeností ve snaze povzbudit vyděšené se tvářící nováčky. „Jako obvykle se za tou Schulzeho posranou brigádou potáhnou jako smrad."

„Tak dávej pozor, kdybych se uprdnul..." začal Schulze s přátelskou urážkou, ale von Dodenburg ho rychle umlčel:

„Upřdnout se můžete až pod tímhle svahem, Schulze, a to přesně pět minut poté, co vyrazím na obhlídku terénu." Pak se podíval na hodinky: „Nyní si se..."

Nezkrotný Schulze ho přerušil starým vojenským šprýmem: „...seřídíme hodinky."

Von Dodenburg s úšklebkem vzdal svou snahu: „Tedy přesně pět minut po nás..." A potom vykročil a s ním půltucet nováčků. Sjížděli ze zasněženého svahu, sledováni pozorným Matzem i Schulzem, v jejichž zrudlých očích se náhle objevil ustaraný výraz. Obloha nad nimi ještě více potemněla. Pomalu, něžně, téměř nepostřehnutelně, se začaly snášet první sněhové vločky.

„Situace je tato," pronesl Habe a cítil přitom pýchu na to, jak dobře ovládl žargon americké armády. A pak jej směrem k návštěvníkům naplno rozpoutal, zatímco Stefan Heym vše sledoval s cynickým pobavením. „Každé ráno v nula osm nula hodin jim sdělíme, co mohou očekávat ve večerním programu. Ranní přehled prokládáme různými fámami a latrínovým humorem podobným tomu, jaký známe i z naší armády..."

„Z naší armády?" pomyslel si Heym. „Vida, jak se ten pošetilý Žid Habe zesměšňuje." Nebyla to přece jeho armáda, nebyla jeho o nic víc než Hitlerovy nacistické legie.

„Trochu je navnadíme, pane," dodal.

Smith přikývl, zatímco Miller, s náplastí na poraněném čele, naslouchal bez výrazu. Měl pocit, jako by se vše dělo někomu jinému. Dokonce se ani nezeptal na technické vybavení odlehlé pohraniční rozhlasové stanice. Vše se pro něj stalo jakýmsi snem-ošklivým snem.

„Ve dvacet nula hodin zahajujeme večerní vysílání. Dáváme skopčákům dostatek času, aby naši frekvenci naladili na svých krátkovlnných vysílačkách. Mohli bychom to udělat už ráno, ale nepřejeme si, aby nás příliš brzy zaměřily

jejich rušičky. Jinak by nás vytlačili z éteru s těmi svými vojenskými kapelami a podobně."

Smith znovu přikývl, jako by jej všechno nesmírně zajímalo, přestože toto vše už dávno věděl. Kapitán byl však na svou činnost velice hrdý. Donutil se tedy předstírat zájem. Venku začalo znovu sněžit. Doufal, že se tu nezdrží příliš dlouho. Cesta zpět, do Luxembourg, bude dnes večer po vysílání velmi náročná. Pořád do kopce a s kopce. Jeho pozornost polevila, když vyhlédl ven dosud nezatemněnými okny stanice. Náhle se mu zezdalo, že přes bílý závoj zahlédl cosi jako červenou světlici. Natáhl krk a podíval se pozorněji. Ale červené světlo se už neobjevilo. Možná to byl nějaký nervózní vojáček, jenž volal na strážnici o pomoc. Ale možná také, že se mu vše jenom zdálo. Znovu obrátil svou pozornost k Habemu, jenž právě uzavíral svou řeč slovy: „Nuže, pánové, takto jsme zařízení, a major Miller..."

„Ano?"

„Je nám velikou ctí, mně i všem mým lidem, že jste se dostavil osobně. A jsem si jist, že i nepřítel, rozmístěný tamhle za těmi kopci, to ocení. Němečtí mladíci jsou doslova posedlí swingovou hudbou, zvláště tou vaší."

„Děkuji," řekl Miller, avšak hlasem nepříliš přesvědčivým. Náhle se jeho pohled stočil na vzdálenou linii kopců, kde byli rozmístěni Němci. Náhle si

uvědomil, že tady se vede skutečná válka, při níž se stíli ostrou municí. Tady umírali američtí vojáci!

Slovo převzal Smith. Přišel čas odhalit skutečný účel večerního vysílání: „Byl jste informován, kapitáne," vyštěkl teď velmi věcně, „o významu vašeho dnešního vysílání?"

Habe přikývl.

„Přeji si, abyste se o vše postaral osobně. Text musíte přečíst přesně tak, jak je napsán. A to doslova, do posledního písmene, nesmíte se dopustit žádné odchylky. Zatímco budete číst, a samozřejmě po celý večer poté, budou vaši lidé i ti, které jsme s sebou přivezli, tedy lidé ze štábu generála Bradleyho, kteří se starají o zpravodajský odposlech radiového provozu, neustále v pohotovosti. Je nutno reagovat na jakékoli zprávy, které přijdou odtamtud." Odkud, to naznačil kývnutím hlavy směrem k temnoucí linii vrchů, kde byli rozmístěni Němci. „Nesmí dojít k žádným chybám," uzavřel, „a reakce musí být okamžitá. Ujišťuji vás, že tato akce je životně důležitá pro americké válečné úsilí. Rozuměl jste?"

„Zcela."

„Dobrá. Ještě něco, kapitáne Habe." „Pane?"

„Pokud nedostanete jiný rozkaz - a takový rozkaz nikdy nepříjde - jste povinen vše, co se tu dnes večer bude dít, držet v naprostém a úplném utajení. Rozuměno?" S posledními slovy vrhl Smith na Ha-beho tvrdý pohled. Stále zasněný Miller, stojící vedle něj, si pomyslel, že Smith, bývalý učitel, je skutečně velice tvrdý muž. Náhle a s leknutím si uvědomil, že byl sveden k omylu. Smith, jenže se pravděpodobně jmenoval úplně jinak, nikdy nebyl učitelem. Při tomto pomyšlení se z důvodů, jež by nedokázal vysvětlit, zachvěl.

Venku, nad frontou, stále vylétaly červené světlice, ale jejich záře nebyla v silící vánici téměř vidět.

Ale v té chvíli si toho nikdo nevšímal. Blížil se rozhodující okamžik v tajných dějinách druhé světové války, ale ti, kteří mu byli přítomni a přežijí, si to vůbec neuvědomovali.

„Ty svině vědí, kde jsme," pomyslel si von Dodenburg chmurně, když se další světlice se syčením hnala k zasněžené obloze, z místa pouhých sto padesát metrů vzdáleného. Domníval se, že Američané vycítili, že se něco děje, ale nevěděli přesně, co. Tak, jako tomu bylo ve všech armádách, si nervózní vyplašenci uvolňovali vnitřní napětí vystřelováním světlic či náhodnými dávkami ze svých osobních zbraní. Dělal zkrátka vše, čím by si mohli ulevit od toho téměř nesnesitelného tlaku. Jako naschvál se vpravo od něj objevily svítící stopovky kulek, vystřelených z kulometu. Červeně svítící projektily svištěly vánici jako hejno rozrušených sršňů. Někteří jeho zelenáči sebou trhli a zaváhali. „Vydržte, hoši," řekl zvesela. „To se jenom některý Američan potřeboval uprduť." Bylo to drsné, ale vše v boji bylo primitivní, brutální a drsné. Vlekli se dál.

V tuto chvíli se von Dodenburg domníval, že již obešli nepřátelské pozice v Echternachu. Před nimi se objevila úzká venkovská cesta vedoucí do Jung-linsteru a potom do Luxembourg. Odhadoval, že u cesty, vinoucí se do kopců, budou stát nepravidelně rozmístěné hlídky. Koneckonců v Luxembourg sídlilo velitelství americké skupiny armád. Zcela jistě bude silnice hlídána zátarasy. Dokonce i obvykle neopatrní Američané by si nedovolili nechat potenciálně klíčovou cestu vedoucí z fronty do jejich velitelství bez dozoru. Hlavním nebezpečím, usoudil teď von Dodenburg, bude možnost, že někde narazí na některý ze zátarasů, ve vánici neviditelných.

Na druhé straně, uvažoval - zatímco vítr hnal ostré sněhové vločky, jež se do jeho větrem zrudlé tváře zabodávaly jako hroty uzoučkých benátských dyk -

i u nich je vánice. A ta je může skrýt před pátravýma očima Američanů.

Podíval se na zeleně svítící ciferník kompasu, připevněného na pravém zápěstí. Směr měli dobrý. Ještě přibližně deset minut tímto tempem a v tomto směru a pak vydá signál ke spojení obou skupin. Chtěl udeřit na rozhlasovou stanici plnou silou a pak, dříve než se v Luxembourg, vzdáleném asi dvacet kilometrů, vzpamatují, už budou na cestě zpět v nějakých ukořistěných amerických vozidlech, vrátí se k řece Sauer a potom na území Říše. Při těchto ošemetných případech, vykonávaných malým komandem, záleží především na rychlosti a překvapení. Zastihnout nepřítele nepřipraveného, zasadit mu citelný úder a pak, jako zbabělci, se zase stáhnout. S chabým úsměvem si připomněl tuto starou Supovu poučku, jako by si připomínal téměř zapomenutou pasáž z nějaké dávné školní učebnice. „Jak dlouho už to je," zdálo se mu. „Jakoby v jiném čase," pomyslel si. Až se divil, že to vše přežil!

Zaplašil vzpomínku na Supu a na dávno zmizelé časy starého Wotanu a soustředil se na chystanou akci. Vánice stále sílila. Bičovala zmučené tváře nováčků, kteří na takovéto počasí nebyli zvyklí, oslepovala je, ochromovala jim plíce sněhem a ledovým vzduchem, bodala do nich, až lapali po dechu, jako by se topili. Dokonce i starší psi, veteráni ruského tažení, kteří pamatovali tamní strašlivé zimy, cítili, že jde do tuhého. Ale šlapali dál, s odhodláním v pevných tvářích, s odhodláním naprosto jedinečným, typickým pro příslušníky SS. Znovu a znovu se na ně ohlížel, na ploužící

se bílé duchy, ve vyjící vánici sotva viditelné. Von Dodenburg pocítil hrdost. Byl hrdý na ně i na to, že k nim patří. Žádná jiná jednotka na celém světě by nebyla schopna takového úsilí, zvláště teď, když Německo prakticky prohrálo válku. Proč by tito prostí dělníci, co z dvanácti let trvání Říše nic neměli, na rozdíl od oněch šikovných „týlových pávů“, rozvalujících se v pohodlných, bezpečných velitelstvích — riskovali své krky teď, v posledních dnech války už prakticky prohrané? Proč?

Náhle dávka svítících střel v jejich těsné blízkosti ho vytrhla z amatérského filozofování o povaze válečníka. Červeně žhnoucí kulky vyfukávaly smrtící morseovku do sněhového přívalu a asi padesát metrů od nich v bílých obláčcích dopadaly do závějí. Von Dodenburg instinktivně zareagoval. Kolikrát už takto reagoval v minulosti. „Volle Deckung!“ zakřičel.

Jeho muži, zelenáci stejně jako staří psi, nepotřebovali pobízet. Padli jako jeden muž a v jednom pohybu popadli zbraně a s cvakáním je odjistili. Ve chvíli, kdy dopadali na zem, již jejich oči šlehalo vpravo a vlevo a také dopředu, snažíce se proniknout stěnou sněhu.

Von Dodenburg zkusil své štěstí. Poklekl na jedno koleno. Z této pozice, velice nebezpečné, měl lepší výhled. V pravici teď svíral těžkou, bachratou signální pistolí. Byl to uskok, jenž použil nejednou, ve chvíli, kdy se s nezkušenými vojáky dostal do léčky. Potřeboval jen, aby se mu nepřítel ukázal, nebo aby obnovil palbu. Silným hlasem a svou co nejlepši angličtinou zvolal: „Proč na nás ksakru střílíte? Co je, Joe, co se děje?“

Nezapůsobilo to tak, jak by si von Dodenburg přál. Dostalo se mu odpovědi, jak částečně očekával, v podobě krátké kulometné dávky. Ale i tato reakce mu stačila a velmi dobře se mu hodila. „Kulomet-ník!“ zvolal, neuhýbaje pohledem z místa, odkud dávka vyšla.

„Cíl vpravo, velké křoví... Pal! Ostatní připravit k vyrazení na můj povel!“ Náhle se rozpoutalo peklo.

Dva granátníci v zadní části voje, nesoucí lehké minomety, reagovali přesně tak, jak von Dodenburg doufal, že reagovat budou. Bez povelu poklekli do sněhu, bajonetem zhruba zaměřili směr a úhel palby a vystřelili.

Žuch! Malý minometný projektil se prudce vznesl k obloze. Vzápětí se s jekotem řítí k zemi. Jak von Dodenburg předpokládal, výstřel nebyl stoprocentně přesný. Ale neskončil příliš daleko od cíle. Stejně náhle, jako kulometná palba začala, teď ztichla.

„Los!“ zvolal von Dodenburg naléhavě.

Muži nepotřebovali pobízet. Vyrázili vpřed, pálice přitom od boku. Tu a tam se zvedali Američané, aby jim čelili. Někteří stříleli. Jiní stáli pevně s bodáky trčícími vpřed. Obě strany se střetly s hlasitým kovovým třeskem. Bajonety a polní lopatky se zablyskly a udeřily. Nikdo nevelel, nikdo boj neřídil. Každý se staral sám o sebe. Muži se v poletujícím, oslepujícím sněhu potáceli. Z úst vypouštěli strašlivé vulgární smy, potýkali se jako vzteklé šelmy, unášeni děsivou, nesmyslnou krvelačností. Ranění padali na zem a krváceli. Bylo to osudové střetnutí. Nepřítel je obklopol, bodal, sekal, bil. Ze všech stran se ozývaly výkřiky a trýznivé steny.

Náhle však, jako by jakási neviditelná ruka otevřela pípu, začala Američanům ubývat odvaha. V jednu chvíli zuřivě bojovali a vzápětí prosili o milost, modlíce se o milost k Bohu, jenž se však díval jinam, odhazovali zbraně a v nesmyslné, absolutní panice přechali do sněhově bílé tmy. Bylo po všem. Wo-tan prorazil. Cesta k rozhlasovému vysílači na kopci byla volná.

## KAPITOLA 5

Smith se zamračil. Byl si jist, že zaslechl typický, ostrý a zuřivý cvakot přestřelky, jenž se poněkud tlumeně k němu donesl i padajícím sněhem, podobným teď neprostupné bílé stěně. Teď však padlo ticho. Slyšel pouze vytí větru a pleskání těžkých sněhových vloček do skel velkých dekorativních oken. Zamračil se ještě více. Co by měl udělat? Měl by celou tuhle mizernou akci zrušit, dokud je ještě čas? Nebo si s ním pouze pohrávaly jeho nervy a všechno se mu jenom zdálo?

Mrkl na Millera, jenž poslouchal poučení kapitána Habeho. Poprvé od chvíle, co se dostal do této podivné záležitosti, působil klidně. Je pravděpodobné, že na něj zapůsobily vcelku normální poměry v rozhlasové stanici. Teď se mohl soustředit na to, co uměl nejlépe — připravovat se na koncert svého orchestru, jakkoli pouze z gramofonových desek. Olízl si rty, jež mu náhle připadaly popraskané a velmi suché. V tuto chvíli by dal cokoli za pořádnou sklenici skotské, spláchnuté pivem, klidně i těmi mizernými lucemburskými patoky značky Henri Funck. Věděl však, že teď na to není čas. Musel se rozhodnout, a pokud odtud Millera odvede, bylo jasné, že na světě není síly, která by mu umožnila se k této práci vrátit. Jak říkají Američané: kapelník musí zakleknout do bloků.

Smith se rozhodl. Udělají, co je třeba, a pak sednou do aut a jako čerti se poženou zpět do Luxembourg a do bezpečí Bradleyho velitelství. Ale měl by je někdo doprovodit. Mrkl na hodinky. Blížila se osmá, čas, kdy tajná rozhlasová stanice zahájí vysílání.

„Obvykle začínáme,“ řekl Habe, „nějakým Hitlerovým citátem. Cílem je, majore, ukázat, jaký lhář a pokrytec Hitler je. Samozřejmě, snažíme se dát jasně najevo, že jsme si to nevymysleli, nýbrž že citát pochází skutečně z jeho nevymáchaných úst.“ A usmál se na Millera, potěšený, že se mu podařilo použít příhodný hovorový výraz.

Miller přikývl. Propaganda ho příliš nezajímala, to na něm Smith jasně poznal. Možná se už duševně soustředil na svou hudbu a na komentář ve své ško-brtavé němčině, jímž bude nahrávky doprovázet.

„Dnes zahájíme citátem z Hitlerovy knihy Mein Kampf, obsahujícím tvrzení, že každý má právo na vzpouru, že je to dokonce jeho povinnost... Nicht nur das Recht, sondern Pflicht.“ Zarecitoval německá slova, jako by mu měl Miller rozumět, zatímco Smith znovu naklonil hlavu k jedné straně. Znovu se mu zazdalo, že zvenku zaslechl nějaké podivné, nezvyklé zvuky. Ale ať se snažil, jak se snažil, slyšel teď pouze vytí větru a svist vánice, zuřící venku.

„Pak příhodíme drobný vtípek nebo nějakou zlomyslnou fámou.“ Byl očividně ve svém žívu. „Dnes to bude o dvou důstojnících z 532. ženijního praporu, o majoru Krebsovi a kapitánu Grabovi. O tom, jak s sebou z nevěstince v Metách táhli dvě prostitutky, aby jim v zimě bylo příjemně a mile, zatímco jejich ženisté mrzli venku. Něco takového.“ Jeho

nadšení vyvanulo a zářivý úsměv však pohasl, když v Millerové obličeji poznal, že ho takovýhle laciný poker ani v nejmenším nezajímá. „A pak půjdte vy, majore.“

Poprvé od chvíle, co ho Smith znal, se Glenn Miller probudil k životu. Posunul si čepici do týla a řekl:

„Trochu jsem přearanžoval svou píseň Little Brown Jug, doplnil jsem do ní takové to skopčácké umta umta a jeden z chlapců zpívá něco jako «Ach, du lie-be Augustina nebo něco takového.»

„Excelentní, excelentní,“ zajásal Habe. „Mladým skopčákům se to bude líbit. Hraje jim osobně pan Glenn Miller, a dokonce německy. Bude to mít veliký úspěch.“

Smith si řekl, že nastal čas, aby vstoupil do dění. Měl nepříjemný pocit, že tohoto bouřlivého večera se něco stane.

Bude lépe odtud zmizet raději dříve než později. „Dobrá, pánové,“ vstoupil do malé improvizované porady, zatímco technici startovali generátory a chystali zahájení večerního vysílání. Člověk, zodpovědný za studio, mezitím obcházel jeden po druhém mikrofony a zkoušel je. „Vysvětlím vám, jak se na dění budu podílet já. Hlavně chci zdůraznit toto: přeji si, aby všechno proběhlo plynule. Musí to být rychle.“

„Ujist' uji vás,“ odpověděl Habe poněkud nakvašeně, jako by Smith napadl jeho osobní čest, „že jsme ještě nikdy nemuseli vysílání předčasně ukončit. Jako tajná stanice musíme samozřejmě budit dojem, že vysíláme improvizovaně, že nás gestapo neustále pronásleduje.“ A tvrdě se na Smitha podíval.

„Jistě, jistě, kapitáne. Vim, že vždy odvádíte excelentní práci, a jsem si jist, že stejné to bude i dnes. Chci jenom zdůraznit, že právě dnes večer, když venku zuří ta strašlivá vánice, nehraje čas na naší straně. Musíme se důsledně držet časového rozvrhu, a až bude hotovo, okamžitě se vzdát.“ Maličko se zachvěl a Habe, muž velice vnímavý, se zeptal: „Děje se něco, pane?“

Smith se přinutil k drobnému úsměvu: „Ne. Jenom — jak říkáme v Anglii — přes můj hrob přešel duch.“ Znovu se pokusil usmát, ale nepodařilo se mu to, neboť mu náhle nějaké záhadné tušení řeklo, že

se opravdu něco děje, zcela jistě něco nepříjemného, a ať je to cokoli, jen venku se dozví, o co jde.

Všichni zbylí příslušníci Wotanu se teď soustředili východně od rozhlasového vysílače, umístěného na vrcholku kopce. Sníh stále padal v celistvé, bílé stěně, za což byli vděční. Každý z nich, obalený sněhem, choulící se a chvějící se zimou, mohl být posledním člověkem na celém širém světě. A každý z nich se halil do vlastní kukly svých strachů a předtuch.

Von Dodenburg, sedící ve dřepu vedle Schulzeho a Matze, náladu svých vojáků vycítil. Znal to velmi dobře. Dokonce i staří psi tím těsně před útokem trpěli, v okamžicích, kdy měli vyrazit, proměnit se ve stroje na zabíjení a možná být sami zabiti. Nikoho na světě nečekalo takové rozhodování jako von Dodenburga: nařídít svým mužům vstát, zaútočit a možná přitom být zabit.

Těžké, zadumané ticho prolomil Schulze: „Stráž u vchodu sejmu levou rukou a se zavřenýma očima. Určitě to budou poserové. Ale samotné dveře, alespoň co o nich vím,“ přikrčil se ještě víc v temnotě a poletujících sněhových vločkách, „budou tvrdým oříškem. Zvláště pokud jsou zamčené.“

„Souhlasím,“ odpověděl von Dodenburg.

Matz zleva zašeptal: „Máme dvě pancéřové pěsti, pane, víte o tom?“

Tato zmínka von Dodenburga potěšila: „Ovšem. Přineste je. Teď nesmíme riskovat. Ty dveře rozstře-líme.“

„Jako Blücher!“ zachřel Schulze, šťastný, že jeho velitel, jemuž byl téměř otrocky oddaný navzdory svému všeobecnému odporu k autoritám, se probíral ze své zasmušilosti. „Pancéřovými pěstmi natrháme amíkům tu jejich tučnou prdel.“

Von Dodenburg přikývl: „Vlevo Matz... Právě křídlo Schulze.“ Dlouho hleděl poletujícími sněhovými vločkami na jejich unavené, povědomé tváře. „Dávejte pozor, vy dva mizerové. Chyběli byste mi, i ty vaše neukázněné zlodějny, kdyby se něco stalo. ...“ Větu nedokončil.

„Když dovolíte, pane,“ řekl Schulze, „nechte toho. Nebo se vám tu rozbřečím do piva, pane.“ Mohutný Doddůstojník však byl navzdory svým drsným slovům očividně pohnut, když se ztratil, aby splnil rozkaz.

Von Dodenburg zavrtěl hlavou a pak si připomněl, jaký úkol ho čeká. Když zaslechl první takty toho, co německé úřady pohrdavě nazývaly negersko-židovskou zvrhlou hudbou, vstal. Pevným sebevědomým hlasem, jaký - jak věděl - mladí vojáci od svého velitele na bojišti očekávají, rozkázal: „Vztyk!“ Jako jeden muž vstali. „Bajonety nasadit!“ Vzápětí se ozval cvakavý zvuk pojistek bajonetů, nasazovaných na ústí hlavní. Zlomek vteřiny počkal, dokud neměl jistotu, že jsou připraveni, a pak, aniž se otočil, zavelel: „Wotan do útoku... Vpřed!“

Vše ve studiu pokračovalo tak, jak mělo. Glenn Miller stojící vedle Habeho si botou ťukal do taktu písni „Little Brown Jug“, s tvářmi nadšenou, lehce pohybuje rty, jako by zpíval s kapelou. Habe vedle něj také naslouchal, s poznámkovým blokem v ruce, připraven k činu. Po jejich obou stranách posedávali technici, kroutili různými knoflíky, zatímco méně dovední muži čekali, až budou moci vykonat nějakou úpravu. Smith s nervózním výrazem, s myslí soustředěnou na to, co se možná děje venku, znovu a znovu vrhal svůj napjatý pohled na ciferník náramkových hodinek, jako by se nemohl dočkat, až bude moci toto místo opustit.

Hlavní technik zvedl ruku a roztáhl tři prsty. Znamenalo to „tři vteřiny do začátku“. Miller přikývl. Habe mrkl do svého bloku. Vysílací inženýr se naklonil

nad své ciferníky, aby ztlumil hudbu, očima pozorně sleduje zelenou ručičku, jako by na ní záležel jeho život. Pomocník stojící u chladiče vody spěšně plnil papírový kelímek vodou pro Habeho, jen pro případ, kdyby si chtěl svažit rty a hrdlo. Vše vypadalo zcela poklidně. Od chvíle, kdy začal svou hudební kariéru - a která mu teď připadala staletí vzdálená —, dělal Glenn Miller něco takového jistě už tisíckrát, možná i vícrát. Ještě deset minut a bude po všem, budou se moci vrátit do Luxembourg. Smith se začal uvolňovat. Už nebyl tak napjatý. Možná měl pocuchané nervy za ta léta, která strávil v tajné válce, kdy se skrýval ve stínech, kde za každým rohem na něj mohl někdo čekat. Možná nastal čas si odpočinout.

Střela z pancéřové pěsti s ohromující náhlostí udeřila do dveří. Vzápětí ji následovala druhá. Dveře se rozletěly na třísky. Další úder jakoby obrovskou ocelovou pěstí a jedno křídlo se vyvrátilo ze závěsů. Studio se naplnilo štiplavým, dusivým dýmem. Smith tasil svůj Colt. Zvenku se ozval basový jásot několika tuctů bujarých mladých mužů, vyrazejících do boje: „Alles für Deutschland!“ Se smělou bezstarostností provolávali bojový pokřik Wotanu. Ve studiu propukla panika. Smith uslyšel dusání těžkých, okovaných bot po schodech, vedoucích do studia. Všichni kolem Smitha, stojícího s pistolí v ruce, čekali, až přijdou, personál pobíhal tam a sem, v divoké, iracionální panice. Smith jako by si toho nevšímal. Věděl, že je na konci cesty. Glenn Miller na něj od mikrofonu cosi zavolal. Bylo to volání o pomoc, informace, vztekly výkřik? Nikdo nevěděl.

Náhle z dlouhé chodby zaduněla poslední strofa písně „Little Brown Jug“: „Little Brown Jug, I love thee!“ A potom do dveří vklouzl první bílý duch a Smith, stojící směle a vzpřímeně, zahájil palbu, s jednou rukou za zády, jako by stál na cvičné střelnici. Světla zhasla.

#### NAUČENÍ

„Ende gut, alles gut.“

německé přísloví

Pokud je známo, Eisenhowerova tajná depeše z 22. prosince 1944 sdělující zprávu o tom, že major Glenn Miller je od 15. prosince pohřešován, je posledním dokumentovaným záznamem o podílu vrchního velitele na záhadě Glenna Millera. Jeho rodině ve Spojených státech soukromě kondoloval. A pak — už jako prezident Spojených států — mlčel.

Dokonce i ve svých poválečných vzpomínkách na tažení Evropou se generál Eisenhower o Millerovi nezmínil. Zdá se, že pro bývalého vrchního velitele a vysoké důstojníky, kteří Millerovi za války doslova podléžali, se jeho případ stal horkým bramborem. Bylo lepší na vše zapomenout a utajit to před veřejností, která by mohla klást nepříjemné otázky. Dokonce i bývalý plukovník David Niven, sympatický britský filmový herec a Millerův nejbližší nadřízený, Millera ve své poválečné, bezstarostné autobiografii zcela pominul. A nelze zapomenout, že podobná svědectví filmových a divadelních hvězd mohou být úspěšná - a dobře se prodávat - jen za předpokladu, že autor trouse jména a zajímavé historky o slavných, které potkal na své cestě ke slávě. Millerovo zmizení, k němuž údajně došlo 15. prosince 1944 odpoledne, se mohlo stát napínavou kapitolou Nivenovy knihy. Millerovi příznivci by si knihu zcela jistě koupili, aby si mohli přečíst Britovo vyprávění o zmizení svého hrdiny.

Po skončení druhé světové války se ve Velké Británii i v USA - a dokonce i v daleké Indii - objevily desítky fanoušků i vědců, kteří se pokoušeli rozluštit záhadu zmizení slavného kapelníka. Nikdo neuspěl.

Jedno však prokázali jednoznačně: že Glenn Miller onoho mlhavého prosincového odpoledne v letadle Norseman z malého venkovského letiště v Británii neodletěl. Neodstartovalo žádné letadlo. Byl-li tedy Miller už v té chvíli na kontinentu, jak se většina badatelů domnívá, jak se tam dostal? A kdy? A co se s ním stalo potom?

Je přirozené, že stejně jako ve všech podobných případech mohla být skutečnost kamuflována. V Millerově případě to je možné. Od přijetí amerického zákona o svobodě informací — navrženého nešťastným prezidentem Nixonem — bylo badatelům umožněno nahlédnout do oficiálního osobního spisu majora Millera.

Přístup byl zpočátku omezen. To je pochopitelné. Úřady tvrdily - oprávněně -, že se tím snaží chránit Millerovu rodinu. Nechtěly tedy ukázat vše. Ale po letech, po desetiletích, když rodina vymřela, se uvolňovaly další a další dokumenty, až byly všechny - až na jeden. Byl to klíčový formulář amerického vojenského letectva 66-2. Ten by mohl obsahovat podrobnosti o Millerových posledních dnech, včetně jeho činnosti a přesunů až do úplného konce, jak požadují vojenské předpisy.

Formulář 66-2 byl však naneštěstí z Millerova spisu odstraněn. Když se na to téměř pět desetiletí po událostech přišlo, bylo zřejmé, že těmi, kdo to udělal, mohli být jedině jeho strážci - příslušníci hlavního administrativního úřadu armády.

Ale který důstojník, zvláště kariérní, by si troufl schovat dokument, jenž by mohl odhalit úplnou pravdu o nejvýznamnějším kapelníkovi naší doby? Je zcela jisté, že pokud by bylo zjištěno, kdo se toho dopustil, byla by oprávněná osoba podrobena kriminálnímu vyšetřování. Neboť krádež oficiálního dokumentu je podle vojenského trestního zákoníku Spojených států trestným činem.

Pokud ale opravdu některý z profesionálních důstojníků riskoval krádeží tohoto klíčového dokumentu kariéru, pak pro to je, dle mého názoru, jedině vysvětlení. Dostal k tomu rozkaz od někoho ve velmi vysoké, přímo vrcholné funkci v armádě. A tou osobou nemohl být nikdo jiný než vrchní velitel, samotný generál Dwight D. Eisenhower.

Ale proč by se Ike zajímal o Millera, proč by se vůbec vojáci zajímali o poměrně bezvýznamného majora? Mělo to něco společného s podivnou akcí, k níž byl Miller pravděpodobně vyslán do Lucemburska? Víme, že tam jel. Víme, že někdy této zimy nahrával v Londýně a že sice neochotně, ale nahrál i německý komentář. Existuje dokonce fotografie, která ho přitom zachycuje. Proč? Ano, kolem Glen-na Millera a konce jeho kariéry se vznášelo mnoho různých „proč“.

Co si máme myslet o skutečnosti, že oficiální tiskové prohlášení, oznamující Millerovo zmizení, bylo publikováno teprve v osmnáct hodin o Štědrém dnu 1944? Zdá se, že vojenské úřady tak dlouho doufaly, že Miller se přece jen objeví včas, aby stihl štědrovečerní vysílání koncertu svého orchestru z pařížského divadla Olympia pro posluchače ve Spojených státech. Proč by ale Eisenhower předpokládal, že Miller se objeví ještě týden poté, co se dozvěděl o zmizelém norsemanu v pátek 15. prosince 1944 odpoledne?

Nebo na něj snad čekal muž v trenčkotu, muž z amerického ministerstva zahraničí? Nebo se snad Smith - jedině jméno, pod kterým známe tohoto záhadného pseudo-Američana z Phillipsovy akademie — přece jen pokusil o záchrannou akci? Snažil se při-

pravit pochopitelně rozzlobeného Millera k jeho poslednímu pódiovému vystoupení v druhé světové válce? Tolik otázek a tak žalostně málo odpovědí.

Ještě dnes, když jedeme po kopcovité cestě z Ech-ternachtu do Luxembourg, touž cestou, po níž putoval kdysi dávno von Dodenburg se svým úderným plukem SS Wotan, můžeme stále vidět červeno-bíle natřené stožáry antén rádia

Anni. Stanice je už dlouho mimo provoz. Dnes v několika chalupách, které kdysi obýval kapitán Habe se svým podivným, mno-hojazyčným personálem, žijí squatteré. Ale fasáda budovy z dvacátých let 20. století je stále neporušena, kromě art deco dveří. Můžeme také vidět stopy po kulkách a střepech granátů, jako jakési příznaky nějaké kožní nemoci, jež zohyzďuje kamenné ostění. Důkazy tu stále jsou, jakoby vyryty do biblických desek. Kdysi, před dávnými léty, se tu odehrála bojová akce a mladí muži zneprátených stran zde bez vysvětlení umírali a mizeli. Záhada tedy trvá. Jako bychom hodili kámen do jezera a do všech stran se rozeběhly vlny, dál a dál a dál, jako by chtěly běžet do nekonečna, věčně.

Milí čtenáři a čtenářky,

vážíme si vašeho zájmu o knihy, které naše nakladatelství vydává, a snažíme se zpřístupnit vám snadné, levné a spolehlivé obstarání jak našich novinek, tak i titulů, které již v knihkupectvích naleznete jen s obtížemi. Nakladatelství Baronet proto, kromě svých internetových stránek ([www.baronet.cz](http://www.baronet.cz)), již několik let poskytuje čtenářům možnost stát se členy čtenářského spolku

MILITARY

a tak získat nejen více informací a lepší přístup k našim knihám, ale též finanční výhody.

Spolek Military je zcela volné sdružení zájemců o literaturu z vojenské oblasti, a to jak o literaturu faktu, tak o beletrii, a členství ve spolku je dobrovolné a bezplatné.

Jaké výhody Military nabízí?

V souladu se svými možnostmi a změnami, ke kterým v prodeji a distribuci knih dochází (například úpravy DPH a poštovního), na něž se nakladatelství snaží reagovat ve prospěch svých čtenářů, stále vylepšujeme členské výhody. K 1. srpnu 2008 jsme připravili další zvýhodnění, která jsou zde vyznačena tučně:

- Slevu deset procent na každý zakoupený výtisk
- Při odběru alespoň 3 knih v jedné zásilce platí poštovné nakladatelství (balné neúčtujeme), abychom vás ušetřili nákladů na zaslání knih
- Další slevu 100 Kč na zásilky obsahující 4 a více knih, nebo slevu 200 Kč na zásilky obsahující 8 a více knih
- Hodnotný knižní dar při odběru každé desáté knihy
- Snadný přístup ke všem novinkám nakladatelství
- Možnost objednání titulů, které již jinak nejsou v prodeji
- Zasílání pololetních edičních plánů v zásilkách či na vyžádání.

Jak se snadno stát členem spolku?

- pošlete svou první objednávku na přiloženém formuláři, či jakkoli jinak, s vyznačením svého zájmu o členství na adresu

Baronet Izraelská 6,100 00 Praha 10

- zavolejte svou objednávku na číslo 222 310 115 nebo ji pošlete e-mai-lem na [baronet.odbyt@volny.cz](mailto:baronet.odbyt@volny.cz)

- objednejte si knihy na internetových stránkách nakladatelství [www.baronet.cz](http://www.baronet.cz) a při zadávání adresy vyznačte svůj zájem o členství.

Objednávky vyřizujeme po vydání poslední objednané knihy.

Děkujeme vám za důvěru a přízeň a uděláme vše pro vaši spokojenost.

příhláška do Čtenářského spolku MILITARY

Přihlašuji se bezplatně do čtenářského spolku Military.

Jméno a příjmení: .....

Adresa: .....

..... psc:

Datum: .....

Objednávám na dobírku tyto knihy:

Dobře chápeme, jestli si nechcete poškozovat tuto publikaci vystřížením předtištěné přihlášky. V tom případě text uvedený na přihlášce laskavě pře-pište na korespondenční lístek anebo do dopisu, popřípadě můžete použít objednávku z našich internetových stránek, anebo elektronickou poštu.

Vaši přihlášku zaregistrujeme, jakmile si objednáte na dobírku alespoň jednu knížku. Knížky si vyberete z následující nabídky. V první zásilce Vám bude přiděleno stálé členské číslo, které je pak nutné uvádět ve veškeré další korespondenci.

Nyní si prohlédněte přehled titulů žánru militaria z nakladatelství Baronet, které si můžete ihned objednat. Objednávky vyřizujeme po vydání poslední objednané knihy.

Blandford Edmund: (LF) Obě strany invaze - váz. 239 Kč

Blankenhorn Fritz: (LF)

A nebylo návratu - váz. 219 Kč

Brunnegger Herbert: (LF) Osení v bouři - váz.

- vychází 6/2008

Cooper, Lucas: (LF) Hitlerovy elitní jednotky -váz. 199 Kč

Drabkin A., Šermet' O.: (LF) T-34 v akci - váz. 229 Kč

Dunnigan James E: (LF) Bojiště zítřka - váz. 219 Kč

Exum Andr w: (LF) Bojoval jsem s al-K idou -v z. 199 Kč

Foden Giles: (B)

Válka na jezeře Tanganika

- v z. 199 Kč

FurstAlan: (B)  
Království stínů -váz. 219 Kč Krev vítězství - váz. 219 Kč  
Gerlach Heinrich: (B)  
Zrazená armáda - váz. 249 Kč  
Hassel Sven: (B)  
Krvavý batalion - váz. 189 Kč Monte Cassino - váz. 219 Kč Vláda pekel (2. vydání)  
-brož. 199 Kč Krvavá cesta na smrt (2. vydání)  
-brož. 199 Kč  
Válečný soud (2. vydání)  
-brož. 199 Kč Vojenská káznice (2. vydání)  
-brož. 199 Kč Komisař (2. vydání)  
-brož. 219 Kč Gestapo (2. vydání)  
- brož. 229 Kč  
Herzog Chaim: (LF) Válka ze Dne usmíření  
- váz. 249 Kč  
Jareš Antonín: (B)  
Mýlka- váz. 219 Kč  
Kakehaši Kumiko:  
Jak smutné v bitvě padnout (LF) -váz. 219 Kč  
Kerrigan John: (B)  
Odplata-váz. 199 Kč Překvapivý útok - váz. 199 Kč  
Kessler Leo: (B)  
Ardeny: Operace Lítice  
-váz. 199 Kč Komando - váz. 199 Kč Trevír: Útěk z lágru  
-váz. 199 Kč Únik z Berlína-váz. 199 Kč Wotan: Odvážná mise  
- váz. 199 Kč Bleskový pochod  
- váz. 199 Kč  
Ďáblův pancíř - váz. 199 Kč Ocelová klepeta - váz. 199 Kč V krvi a sněhu  
-váz. 199 Kč Operace Irák - váz. 209 Kč Hitlerova mládež útočí  
-váz. 219Kč  
Operace Glenn Miller  
- váz. 229 Kč Rommelova poslední bitva  
- váz. - vychází 6/2008  
Lubeck William: (B)  
Před branami Leningradu  
- váz. 239 Kč  
Lucas James: (LF) Hitlerovy speciální jednotky -váz. 199 Kč  
Meiser Anton: (B)  
Peklo u Čerkasy  
- váz. 249 Kč  
Nowak Helmuth: (B)  
Bojoval jsem u Kyjeva  
- váz. 209 Kč Bojoval jsem u Varšavy  
- váz. 199 Kč Bojoval jsem u Berlína  
-váz. 199 Kč Byl jsem v ruském zajetí  
- váz. 209 Kč Za vlast a za chlast  
- váz. 209 Kč  
Poppel Martin: (LF) Nebe a peklo - váz. 199 Kč  
Ripley Tim: (LF)  
Letecká válka v Iráku - váz. 379 Kč  
Robbins David L.: (B)  
Cesta svobody - váz. 289 Kč  
Southworth Samuel A.: (LF) Velká přepadení - váz. 249 Kč  
Tsouras Peter G.: (LF) Slovník vojenských citátů  
- váz. 890 Kč  
Whiting Charles: (LF) Ikeova poslední bitva  
- váz. 239 Kč Werwolf-váz. 199 Kč  
Wilson Steven: (B)  
Plavba šedých vlků - 229 Kč Čluny útočí - váz. 279 Kč  
Winters Dick - major: (LF) Bratrstvo neohrožených - Velitel  
- váz. 229 Kč  
(LF) = literatura faktu; (B) = beletrie

Přejeme Vám, milí čtenáři, mnoho pěkných chvil s knihami nakladatelství Baronet

Další eventuální informace Vám poskytneme na tel. číslech 222 310 115 a 222 310 118 (i fax) E-mail:

